

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Author:
Natsu Hyuuga

Illustrator:
Touko Shino

3

The Apothecary Diaries

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Author:
Natsu Hyuuga

Illustrator:
Touko Shino

3

The Apothecary Diaries

e diğer günlükler

'%otro4uction

Okuma Keyfi

Çok sevilen *Eczacı Günlükleri* serisinin 3. cildine hoş geldiniz. Gizem hayranları, olağanüstü gıda testçisi ve birbiri ardına gelen kafa karıştırıcı saray bulmacalarının   z c s  Maomao'nun hikayesine övgüler yağdırdı: "Okumak harika bir duygu." "Kalbim hızla çarpıyordu, "Maomao  yle bir tsundere ki d it!"

    nc  ciltte kahramanımız arka saraya geri dönüyor. Komplo kuran, manevra yapan kadınların arasında yeni ve daha da zorlu bir gizemle yüz yüze gelecektir. Ve bilinmeyen bir yabancı onun için gelene kadar bekleyin

Görev yok, bu cildi seveceksiniz!

İçindekiler

[Kapak Önsözü](#)

[Bölüm 1: Kitaplar Bölüm](#)

[Bölüm 3: Karavan 2: Kedi](#)

[4: Parfüm Yağı](#)

[Bölüm 5: Ceset Mantarı \(Birinci Kısım\)](#)

[Bölüm 6: Ceset Mantarı \(İkinci Kısım\)](#)

[Bölüm 7: Aynalar](#)

[Bölüm 8: Ay Ruhu Bölüm 9:](#)

[Klinik](#)

[Bölüm 10: Üçüncü Cazibe \(Birinci \) Kez](#)

[Bölüm Bölüm 11: Üçüncü Kez Cazibe \(İkinci](#)

[Bölüm\) Bölüm 12: Seçme Tapınağı](#)

[Bölüm 13: Dowager İmparatoriçe Bölüm](#)

[Bölüm 15: Korkunç Hikayeler 14: Eski](#)

[Majesteleri](#)

[Bölüm 16: Yenmek Sıcağı\) Bölüm 19:](#)

[Av \(Üçüncü Bölüm\) Bölüm 17: Av](#)

[\(Birinci Bölüm Bölüm 18: Av \(İkinci](#)

[Bölüm\)](#)

[Sonsöz](#)

[J-Novel Club](#)

[Hakkında Renkli](#)

[Çizimler Telif Hakkı](#)

Önsöz

Ayak sesleri koridorda yankılandı: *tak, tak, tak*. Kendi adımları ve zıplayan topunun sesi neredeyse duyabildiği tek şeydi. Belki de ona bakan kadının esnemesi. Her zamanki sütannesi yoktu ve yeni bir bakıcısı vardı. Ayak seslerinin sahibi yaklaştı; çok yaşlı biriydi.

Bakıcısı ayağa kalktı ve korumacı bir tavırla öne çıktı. Kadın Yaşlı adamla saygılı bir şekilde konuştu ama adam onu görmezden geldi ve çocuğa doğru uzanarak yalpalayarak ilerlemeye devam etti. Beyaz saçları dağılmış, gözleri çökmüştü ama elindeki birkaç kırışıklık aslında ilk gördüğünden daha genç olduğunu gösteriyordu. görünüyordu.

Odada bir kadın belirdi, belki de bir kadın tarafından çağırılmıştı. bakıcısının sesini duydu. Bu annesiydi. Hızlı adımlarla yanına geldi ve yaşlı adama dik dik bakarak onunla araya giren kişi arasında durdu.

Adam iniltili bir çığlık attı. Çocuğun annesinden korkmuş gibi görünüyordu. Adamın vücudunun bükülme şeklinden korkan çocuk topunu bir kenara fırlattı ve bakıcısına sarıldı. Yaşlı adam hâlâ yaklaştırmaya çalışıyordu; bir şeyler anlatmak istiyor gibiydi. Uzattığı eli yumruk olmuştu; sıkıca bir şey tutuyordu.

Çocuğun annesi elinde büyük bir yelpaze, adamı uzak tutmaya çalışıyordu. Adama dik dik baktı, gözlerinde normalde olan nazik sakinlik yoktu, onun yerine yakıcı bir alev vardı. Adam çocuktan korkuyordu. Vahşi bir hayvan gibi alev aldı; olduğu yerde kaldı.

Çok geçmeden koridordan birkaç adam daha geldi. Sadece kirli sakalları vardı; çocuk onlara hadım denildiğini biliyordu.

Sonunda, arkalarından yaşlı bir kadın görüldü. son derece sakindi. Üzerinde çan gibi şingırdayan süslü bir saç çubuğu vardı ve bu ses üzerine görevliler organize oldular kendilerini düzgün bir sıraya soktular. Çocuğun bakıcısı ve annesi

diz çöktü. Bunun kendisinin de diz çökmesi gerektiği anlamına geldiğini düşündü. Kadın

Yaşlı adamdan bile daha yaşlı görünüyordu ama gözlerinde parlak bir ışık vardı, bakışları delip geçecek kadar keskindi. Çocuk kendini Titriyorum.

Kadını daha önce birkaç kez gördüğünü düşündü. Çok önemli biriydi, o kadarını hatırlıyordu; bekleyen genç hanımlar kimsenin ona karşı gelmeye cesaret edemeyeceğini söylemişti.

Yaşlı kadın yaşlı adama dokundu. "Gel bakalım. Odana dön." Sesi nazik ve yatıştırıcıydı ama adam korktu.

Yine duvara yakın bir yere büzüldü. Çocuk dişlerinin gıcırdağını duyabiliyor, tüm vücudunun acı içinde olduğunu anlayabiliyordu. titriyordu. Adamın tuttuğu elden yuvarlanan ışıltılı bir nesne, çocuğun kendisine rağmen dikkatini çekti. Renkli bir şeydi.

taş, vermillion ve zerdeçal arasında bir yerde gezinen renk tonu.

Bunu daha önce bir yerde görmüştü. Neydi bu? Canlı renk derin bir akorda çarpmıştı ama hatırlayamıyordu.

Yaşlı kadın kaşlarını çattı ve odadaki diğer herkesi tamamen görmezden gelerek adama sırtını döndü. Şimdi de haremağaları öne çıkmış, onu konuttan dışarı çıkarana kadar ikna etmeye ve kandırmaya çalışıyorlardı.

Çocuk bunun her dakikasını gözlemledi, hâlâ bakıcısına sımsıkı sarılmıştı. Tüm bunların neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu; hissettiği tek şey korkuydu.

Annesi de onun yanında diz çökmüştü. geri çekilen kadına yakıcı bir bakış fırlattı. Çocuk, normalde sakin olan annesinin böyle sert bir ifade takınmasına neden olan bu yaşlı adam ve kadının kim olduğunu merak etti.

Öğrenmesi için bir süre geçmesi gerekecekti. Ona adamın babası, yaşlı kadının da büyükannesi olduğu söylenmişti.

Her zaman babası olduğuna inandığı adamın kendi ağabeyi olduğunu .

Henüz uyumanın zor olduğu bir mevsim değildi ama Jinshi yatak örtüleri terden sıırıslık olmuştur bir halde uyandı. Kendini hasta hissederek yatakta doğruldu ve masanın üzerindeki sürahiyi kaptığı gibi hızla yanına getirdi

dudaklar. İçindeki su, bir miktar meyve suyu ve balla karıştırılmıştı ve susuz kalmış bedenine derin bir ferahlık veriyordu.

Pencereden içeri giren ay ışığını görebiliyordu.

Kabus gördükten sonra hep kötü bir şey olduğunu söylerlerdi. Yoksa bu sadece batıl inanç mıydı? Jinshi bir nefes aldı ve suyu masaya geri döndü. Şafağa daha saatler vardı. Uyumaya devam etmeliydi; bunu yapmazsa bakıcısı Gaoşun ona kızacaktı.

Yine de insan uyuyamayınca uyuyamıyor. Bu konuda zorlamanın bir faydası yok. Ve uyuyamadığında, çözüm çalışmaktı. vücudu yorulana kadar.

Jinshi raflardan birinde duran taklit bir kılıcı indirdi. Kör kenarlı bir eğitim kılıcıydı, özellikle kısa ve ağır olacak şekilde yapılmıştı. Tek eliyle geniş bir süpürme hareketi yaptı. Yapabilmeyi diledi. Bunu dışarıda da yapabilirdi ama muhafızları ne yaptığını fark ederse bu onun için sadece baş ağrısı olurdu. Onu hâlâ odasında fark edebilirlerdi ama en azından içeride kalırsa başka bir yöne bakmayı uygun görebilirlerdi.

Ancak odası kılıç talimi için pek uygun değildi. Bir çözümü vardı: Rutini tek ayak üzerinde gerçekleştirmeye karar verdi. Tüm rutini bir kez yaptıktan sonra, ayaklarını ve ellerini değiştirip tekrar yapacaktı. Dışarıda hava aydınlanmaya başlayana kadar bunu birkaç kez yaptı.

Jinshi vücudunu serinletmek için yere kartal şeklinde uzandı, Egzersizle ısınmıştı. Belki de kendisi için bir banyo hazırlamalarını isterdi, diye düşündü ama sonra aklına hoşnutsuz bir saray kadınının yüzü geldi. Kadının yüz ifadesi, sabahları ilk iş olarak banyo yapmasına ve ardından bolca parfüm sıkıyordu. Ama işe ter kokarak gidemezdi. Kusursuz hadım Jinshi rolünü oynayacaksa, en azından düzgün kokması gerekiyordu.

Yine de bunu ona öylece söyleyemezdi - can sıkıcı olan da buydu. Yine de, diye düşündü, bu konuda sessiz kalamazdı. sonsuza dek. O kadın zeki biriydi; şimdiye kadar bir şeylerden şüphelenmiş olmalıydı. Belki de gerçeği çoktan fark etmişti ve sadece fark etmemiş gibi davranıyordu. Pekala, bu

kesinlikle konuşmayı kolaylaştırır...

Jinshi ayağa kalktı, eğitim kılıcını yerine koydu ve sonra yatağına geri yığıldı. Kıyafetlerini değiştirmeye zahmet etmedi.

Görevlisi Suiren onu uyandırmaya gelmeden önce hâlâ birkaç dakikası vardı. En azından ondan önce biraz dinlenebilirdi.

Kendi kendine, işte esneme dürtüsüne kapılmamaya dikkat etmesi gerektiğini söyledi.

Bölüm 1: Kitaplar

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu, her zamanki gibi muhteşem görünen ve iyice şaşırmış olan hadım Jinshi. Görevlisi Gaoshun onun arkasında durdu.

Maomao yanan bir ocağın başında durmuş terini silerken, "Bunun açık olduğunu düşünmeliydim," dedi. Yanında şarlatan doktor duruyordu, eliyle kendini yelpazeliyordu ve belli ki sıcağı oldukça rahatsız edici buluyordu. Büyük bir titizlikle çalışmasına rağmen - Maomao'nun bacağı hâlâ iyileşmediği için bir yardımcıya ihtiyacı vardı - hareketlerinin de kendisi kadar hantal olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Belki de çok fazla şey umuyordu.

Muayenehanedeki ocağı çok sıra dışı bir tencereyi ısıtmak için kullanıyorlardı. Tencerenin kapağından çıkan uzun bir boru, soğuk suyun içinden geçerek tencerenin kapağında damlacıklar oluşmasına neden oluyordu.

küçük bir kaptaki toplandı. Bu damıtma cihazı, son zamanlarda yaptıkları temizlik sırasında ortaya çıkan keşiflerden biriydi. Böylesine değerli bir nesnenin bir depoda bu kadar uzun süre kullanılmadan durduğunu bilmek Maomao'ya acı veriyordu. Havaya yayılan koku çiçekler; bir sürü taç yaprağı saksıyı kapladı.

"Parfüm yapıyoruz," dedi Maomao. Kısa bir süre önce bahçe partisi için yetiştirdiği güllerde harika bir yaprak kaynağı vardı.

"Kesinlikle... aromatik."

"Yabani güllere kıyasla kokusu oldukça hafif. Yağ ve suyla daha da incelteceğiz."

Nesiller boyunca insanlar gülleri kendi göre şekillendirmiş, koku pahasına güzelliği ve renk zenginliğini tercih etmişlerdi. Dünyanın düzeni böyleydi; her şeyi isteyemezsiniz, yoksa hiçbir şey elde edemezsiniz.

Jinshi ilgiyle damıtıcıya baktı. Doktor, o sırada yakacak odun taşımakla meşguldü, diğer adamın farkına vardı

oradaydı, ergen bir kızın tüm mahcubiyetiyle giysilerindeki toz ve kiri fırçalamaya başladı. Pürüzsüzleştiriyordu

"Bu onuru neye borçluyuz efendim?" diye sordu.

Jinshi'nin yüzü karardı; Maomao, doktorun bunu kastettiğini düşünmüyordu.

ama Jinshi sorunun soruluş biçimine içerlemiş gibiydi. "Bu kadar güçlü bir kokuyu kimse fark edemez," dedi.

dudaklarını hafifçe cevap verdi. Yakınlarda, Gaoshun'un kaşları çatıldı.

Maomao'nun tahminine göre, *Jinshi'nin daha ağırbaşlı olması gerektiğini düşünüyor.* Jinshi'nin

Şarlatan doktor bunun pek önemli olmadığından habersizdi ama önemli olmak, asla seçkin görünmemek anlamına geliyordu.

Maomao sandalyesinden kalktı, raftan birkaç çay atıştırmalığı aldı (şarlatanın en değerli ikramlarını en yüksek rafta sakladığını artık çok iyi biliyordu) ve masanın üzerine koydu. Jinshi oturdu

Maomao bir ay aldı, tehlikeli olmadığını göstermek için bir ısırık aldı ve sonra ona uzattı.

Jinshi, "Sanırım Yeşim Köşkü'nde daha zor olacağı için bunu burada yapıyorsunuz," dedi.

"Evet, bu da bir parçası." Maomao parmaklarındaki yağı sildi ve ocağın yanındaki yerine geri döndü. Tüpün ucundaki kabı başka bir tanesiyle değiştirdi. Bir süre sonra, yağlı bir madde doldurmaya başladı: parfüm yağı. "Diğer kısım ise şu: parfüm yağı, potansiyel olarak bir bebeği düşürebilecek bir bileşen içeriyor. Hamilelik. Bir kadın konsantre dozda içmediği sürece bir şey olmaz ama yine de..."

Vakvak'ın çok yakın olmadığından emin için etrafına bakındı. Çok dost canlısı bir insandı ama gevşek dudakları vardı. Yeşim Köşkü'nün hanımefendisinin, Konsorsiyumun, ona Gyokuyou, hamileydi.

"Başka bir deyişle, arka sarayda kullanılan parfüm yağını düzenlemek için özel bir ihtiyaç yok, bunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet efendim, sanırım sorun olmaz." Her küçük ayrıntı hakkında kurallar koymak sadece hayatlarını zorlaştırırdı. Ayrıca, bu kadar büyük bir yerde uygulama zor olurdu.

Jinshi ocaktaki diğer tencereye baktı. Onda tencere yoktu.

Gül yapraklarıyla dolu olan gibi hoş bir koku; bunun yerine, bu tencerede ne varsa onu solumak başını döndürdü. "Bu nedir?" diye sordu.

Maomao, "Bu alkol," dedi.

Tekrarlanan damıtma yoluyla çok yüksek bir alkol konsantrasyonu elde etmek mümkündü. Gerçekten de, bu şey yeterince güçlüydü Jinshi'yi sadece koklayarak sarhoş hissettirmek için. İçmek için değildi ama sterilizasyon için kullanılacaktı. Sıcak mevsim yaklaşıyordu, kötü hava birikip fiziksel zarara neden olabilir. ile Jade Pavilion'daki küçük prenses, her şeyin olabildiğince temiz olmasını isterdi. Maomao ihtiyacından biraz daha fazlasını bile , böylece bolca kullanılacağı tıbbi ofise bir miktar bırakabilirdi.

"Eşyaları temizlemek için kullanabilir misin?" Jinshi sordu.

"Evet; batıda böyle yaptıklarını duymuştum." Bu, üvey babasının batı topraklarındaki eğitim deneyimleri hakkında duyduklarından edindiği küçük bilgilerden biriydi. Maomao'ya göre onu diğerlerinden ayıran bir şey varsa o da babasından aldığı bilgilerdi.

"Hatırladığım , seni evlat edinen adam-"

Jinshi sözlerini bitiremeden büyük bir *gümbürtü* duydular.

Gaoshun ne olduğunu görmek için başını dışarı çıkardı. İki hadım sağlık ofisine büyük bir kutuyla gelmiş ve kapının hemen dışına bırakmışlardı.

"Bu neyle ilgili?" Gaoshun doktora sordu. "Ah, genç bayan istedi."

Maomao onu susturmak için şarlatana ters ters baktı ama o da Geç kalmıştı. Jinshi çoktan teslimatla ilgilenmeye ve paketini açmaya başlamıştı. Ona sormadan dokunmamasını diledi.

"Jinshi Usta, çay hazır. Lütfen oturun ve tadını çıkarın," dedi.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Sadece evimden bir şey. İlgi çekici bir şey değil, sizi temin ederim."

Ne yazık ki, Jinshi gerçekten de çok meraklı görünüyordu. *Bu adama inanamıyorum*, diye düşündü Maomao. O -evet, o bile- bir kadındı. O da

Böyle bir anda bakmama nezaketini göstermesini diledi. Ama bunun yerine gözlerini yere dikti ve "İçi iç çamaşırı dolu efendim," dedi.

Jinshi hemen elini çekti, tedirgin görünüyordu. *İşte bu* Maomao kafasını kaldırmadan, "*Tamam, bırak gitsin,*" diye düşündü, ama gerçekler nadiren bu kadar uyumludur.

"Orada ne kadar iç çamaşırı var ki iki yetişkin adamın taşıması gerekti?" Gaoshun sordu. En çok iç çamaşırını fark etmeyi ona bırakın. uygunsuz detaylar.

"Haklısın!" Jinshi haykırdı ve böylece Maomao'nun teslim ettiği ve Jinshi'nin bilmemesinden mutlu olacağı şeyler herkesin görebileceği şekilde ortaya çıktı.

Maomao, sırtı dik ve yüzü son derece ciddi bir şekilde, "Titizlik, arka sarayın sorunu bu," dedi.

Arka sarayın sakinlerini oluşturan hanımlar, bir gün İmparator'un yatak arkadaşı olabileceklerini uman masum bakireler topluluğuydu. Kuşkusuz herkes böyle değildi ama bu tür istisnalar azınlıktaydı.

Farz edelim ki Majestelerinin İmparatorluk gözü bakirelerden birinin üzerine düştü. Sadece İmparator'un kendisiyle birlikte olmanın göz korkutuculuğunu yaşamakla kalmayacak, aynı zamanda İmparator'la hiç bilmediği deneyimlere de adım atmış olacaktı.

"Bir genç kadının işlediği suçtan dolayı yaşadığı şaşkınlığı hayal edin. Bu koşullar altında bazı acemiler hata yapabilir. Temel bilgileri önceden öğrenmeleri gerektiğini iddia ediyorum."

"Ve tüm *bunları bu* yüzden mi elde ettiniz?"

Jinshi, yerde resmi bir duruşla oturan Maomao'nun önünde buyurgan bir tavırla duruyordu. Bu durum garip bir şekilde tanıdık geliyordu.

Teslimat açık bir şekilde duruyordu ve içinde çok sayıda yayın görünüyordu.

Ne tür bir edebiyat? Şey...bilirsin. Maomao'nun sahip olduğu türden. geceleri kendini özlem içinde bulduğunda yalnız bir İmparatoru rahatlatmak için zaten bir miktar edinilmişti. Eş Lihua aynı şekilde bu tür materyallerin hevesli bir okuyucusuydu. Maomao bu kez yeni satışlar bulma umuduyla her zamankinden daha fazlasını almaya karar vermişti ama gelişlerinin zamanlaması gerçekten korkunçtu.

Sonunda titiz Hongniang'ın bakışlarından kaçabilmek için bu partiyi tıbbi ofise teslim ettirmişti ama bakın ona ne kazandırmıştı. Maomao kesinlikle açgözlü değildi, ama eğer bir nebze olsun para kazanmayı başaramazsa, zevk mahallesindeki yaşlı adamının yiyecek yeterli yemeği olmayabilirdi. O kadar yumuşak biriydi ki

Madamın onu durmadan çalışmaya zorlayacağından emindi.

Jinshi açıkça sinirlenmişti ama Maomao'nun söylediklerinin doğruluğunu da hissediyor gibiydi. Bunu eklediğinde Talep kısmen Majestelerinin kendisinden gelmişti, Jinshi derin bir çelişki içinde görünüyordu, ancak haklı olduğunun farkındaydı.

Bu sırada Gaoshun, çalışkan bir ifadeyle kitaplardan birini karıştırıyordu. Tüm bu sahne o kadar gerçeküstüydü ki Maomao kendine rağmen kaşlarını çatarken buldu kendini.

"Bu son derece güzel yapılmış," diye yorumladı Gaoshun.

İşçiliğe mi hayranlık duyuyor? Maomao düşündü. Gaoshun'un dünyanın en iyi ustası olma ihtimalini poker suratlı zampara, ama görünüşe göre ilgisini çeken şey bu değildi.

"İnce kağıt kullanıyorlar," dedi.

Yatak odasıyla ilgili kitaplar çok satılırdı; genç kadınlar evlenmeye gittiklerinde genellikle onlarla birlikte gönderilirdi.

Bu tür metinleri kişisel ilgi için okuyanlar, bunlara para harcamaya fazlasıyla istekliydiler. Bu tür kitaplar tipik olarak çoğunlukla illüstrasyonların tadını çıkarmak için okur-yazar olmak gerekmiyordu. Maliyetleri ne kadar yüksekse, yaratabilecekleri potansiyel kâr da o kadar büyük olabilirdi.

"Bunlar basılı mı?" Jinshi de aynı şekilde illüstrasyonları inceliyordu, ancak bunların neyin illüstrasyonları olduğu düşünülürken, o an açıkça komikti. Şarlatan doktor oraya buraya mahcup bakışlar fırlattı.

"Tahta bloklarla değil ama metal plakalarla, anladığım kadarıyla."

"Bu gerçekten bir şey."

Bu bir batı tekniğiydi. Maomao kitapların nasıl yapıldığı hakkında pek bir şey bilmiyordu ama Jinshi'nin onlar hakkında hayranlık uyandıran bir şeyler söylediğine göre, oldukça sıra dışı olmalıydılar.

"Sonunda elime bazı yüksek kaliteli malzemeler geçtiğinden beri Bunları daha geniş bir alana yaymanın en iyisi olacağını düşündüm," dedi Maomao.

"Bu farklı bir konu," diye verdi Jinshi. Çevirmeye devam etti

Yine de kitabın içindekileri dikkatlice not aldı. Maomao, onun *çok* yakından bakmasını istediğinden emin değildi, istemeden de olsa şüpheli bakışlarına geri döndü. Belki de Gaoshun fark etmiştir, çünkü Jinshi'yi hafifçe dürttü.

"Madem ilginizi çekti efendim, neden bir tanesini kendinize saklamıyorsunuz?" Maomao söyledi.

"Hayır! Hiçbir şeyimi yakalayamadı!" Jinshi kitabı neredeyse yere atacaktı. Maomao kitabı eline aldı ve sayfaların kırılmayacağından emin olmak için düzeltti. "Hayır, gerçekten," dedi Jinshi, daha çok Bu sefer kendinden emin bir şekilde. "Ama belki bu seferlik başka türlü bakabilirim." Birden sesi kendini beğenmiş gibi çıkmıştı ama zaten önemli biriydi, belki bu kaçınılmazdı.

"Emin misiniz efendim?" Maomao sordu, gözlerine bir parıltı girmeye başlamıştı.

"Evet, ama bu tür şeyleri hangi dükkânın sattığını bana bildirmenizi istiyorum."

Maomao'nun ifadesi derhal zorlukla gizlenen bir eğlenceye dönüştü. Gaoshun Jinshi'yi tekrar dürttü.

"Ne? Ben sadece bu enfes baskı hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum," dedi, sesi biraz telaşlı çıkıyordu. Bu konuşma her geçen dakika daha da garipleşiyordu.

"Elbette," dedi Maomao, hala eğlenmiş görünüyordu ama dükkanın adını bir deftere not ediyordu.

"Gerçek bu!"

"Elbette,
efendim."

Jinshi'nin illüstrasyonlara başvurmak zorunda olduğunu düşünmüyordu; onun gibi biri elbette istediği kadar gerçeği görebilirdi. Kâğıdın bazen gerçeğe tercih edilmesi mümkün değildi, öyle değil mi? Maomao, düşünceleri kendisiyle birlikte kaçmakla tehdit ederken, defterin sayfasını yırtıp ona verirken olasılıkları düşündü. Bunu , kâğıdın üzerindeki Doktorun defterindeki kâğıt kalitesi mükemmel, tam da beklenebileceği gibi.

Şaka bir yana, Maomao Jinshi'nin aklında yeni bir iş girişimi başlatmak olduğundan şüpheleniyordu. Politikanın asıl hilesi halktan haksız yere vergi almadan nasıl vergi alınacağını bulmak

onları üzüyordu. Bunun bir yolu insanların gelirini artırmaktı ve bunu yapmanın ilk adımı da vergi parasıyla yatırım yapmaktı.

Bunu nasıl yapmayı planladığını tam olarak bilmiyorum, Maomao Ama şu anda yapılması gereken en önemli şey dağınık kitaplar. Jinshi her zamanki izleyicilerini kendine çekiyordu ve ne tür bir kitap okuduklarını bilselerdi bu muhteşem haremağasına nasıl bakacaklarını keşfetmek ilginç olabilirdi. malzemeyi inceliyordu, Maomao onu ele verecek kadar kötü biri değildi.

Maomao ortalığı temizlemekle meşgulken Gaoshun'un eli teslimatın geldiği kutuya dokundu.

"Sorun nedir?" Maomao sordu.

Gaoshun tereddütlü görünüyordu. "Herhangi birinin sansür gerektirip gerektirmeyeceğini merak ediyordum..."

Elbette materyallerin içeriği hakkında konuşuyordu.

Bazıları oldukça sertti. Majestelerinin kişisel tercihi. Ve ne tercihti ama.

"Bana en önemli okuyucumuzun daha önceki materyalde bir eksiklik bulunduğu söylendi."

"Kesinlikle hayır," dedi Gaoshun. Madamı en iyi şeyleri seçmesi için ikna ettikten sonra. Kadın isteksizce ona malzemenin en iğrenç olanını uzattı.

On gün kadar sonra Maomao çamaşırhanenin etrafında aylaklık ediyordu.

"Aşağıda ne gömülü acaba?" dedi Xiaolan masum bir ifadeyle, kucağında bir çamaşır sepetiyle duvara yaslanarak.

Bugün hava mükemmeldi, bu yüzden çamaşırhane alanı koşuşturmaca. Hadımlar su getirilebildiği kadar hızlı bir şekilde çamaşır yıkardı. Hizmetçilerin üniformaları sert bir kül suyu karışımında ayak altında ezilerek yıkanırken, cariyelerin giysileri el yapımı bir sabun kullanılarak elle işlenirdi.

"Ara beni," dedi Maomao. Bir bambu filizinin kabuğuna sarılmış pişmiş bir yiyecek çıkardı ve sırtarak alan Xiaolan'a uzattı.

"neyin gömülü " sorusu, Maomao

toplandı, bir romandan bir satır. Bugünlerde arka sarayda romanlar revaçtaydı.

"Büyüleyici çiçeklerin altında ne arıyorum?" Xiaolan gözleri parlayarak sordu. O bir köylü kıızıydı ve okuma bilmiyordu; hikâyeyi ona okuyan biri olmalıydı. "Ne olabileceğini merak ediyorum," dedi bir lokma yemeğin etrafında. Yanakları bir sincabınki gibi şişmişti.

"Belki de at boku?" Maomao, Xiaolan'ın homurdanmasına neden olacak bir girişimde bulundu. Kız boğulmamayı başardı ama gözlerini dikerek

Maomao, gözleri sulanıyordu. Maomao su kaynağından biraz su getirdi ve Xiaolan'ın sırtını ovarak içmesine yardım etti.

"Bu kadar hızlı yememelisin."

"Bu senin hatandı!"

Maomao'nun söyledikleri doğru değildi. İyi sebze yetiştirmek sudan daha fazlasını gerektiriyordu. Zayıf toprak zayıf ürün verirdi; gübre bunun içindi. Güzel çiçekler de aynıydı: Ne kadar güzellerse, gübre de o kadar etkili olmalıydı. Ama romantik bir hikâyeye vurulmuş genç bir kız muhtemelen dikkatinin böyle bayağı ayrıntılara çekilmesini istemezdi. Maomao gelecekte daha dikkatli olmaya karar verdi.

Çok geçmeden çamaşır yıkama sırası onlara geldi.

Xiaolan'ın çok etkilendiği romanlar arka sarayda dolaşıyordu ve Yeşim Köşkü de bir istisna değildi. Maomao geri döndüğünde, aslında, üç genç kadını keşfetti

kaba yontulmuş bir kitap üzerinde sohbet edip kıkırdıyorlardı.

"Merhaba Maomao," dedi sakin ve yumuşak huylu Guiyuan. Diğer ikisi, Yinghua ve Ailan, onu selamlayamayacak kadar kitaba dalmışlardı.

Guiyuan sayfayı parmaklarının arasında tutuyordu ve kadınlar kolunu çekiştirerek acele edip sayfayı çevirmesini istiyorlardı. Maomao Eğilip kitabın kapağına baktı; üzerinde bol çiçekli bir ağaç ve altında duran bir figür resmi vardı. Bunun Xiaolan'ın bahsettiği kitapla aynı kitap olduğunu tahmin etti.

"Daha sonra okumak ister misin, Maomao?" Guiyuan'ın bir Hızlı okuyucuydu, diğer ikisinden daha hızlıydı ve küçük bir

konuşma.

"Hayır, teşekkürler. Neden herkes bu kitap için bu kadar heyecanlı?" Maomao sordu.

"Majestelerinden geldi. İster inanın ister bu harika."

Majesteleri, yani bizzat İmparator'dan gelmişti. İmparator Şaşırtıcı olan, bunu biliyor olmasıydı; yüksek sosyete, romanları yeterince rafine olmadıkları için küçümseme eğilimindeydi. Gerçeğin kurgudan daha öğretici olduğunu düşünüyorlardı.

Guiyuan, "Görünüşe göre tüm eşlere vermiş ve okumayı bitirdiklerinde paylaşımlarını söylemiş," dedi.

dedi, ancak bu özel hediye alan tek kişinin Konsolos Gyokuyou olmamasından dolayı biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Vay, vay," dedi Maomao, kapağa daha yakından bakarak. Üzerindeki işareti tanıdığını fark etti. Bu, geçen gün Jinshi'yi yönlendirdiği kitapçıya ait mühürdü.

Ahh, şimdi mantıklı geliyor. Sonunda onun por-er'iyle, referans materyalleriyle neden bu kadar ilgilendiğini anladı. Jinshi Kâğıdın kalitesini görünce, bunun İmparator'dan bir hediye için uygun olacağını fark etmişti. Eğer kitaplar gerçekten de tüm eşlere verildiyse, bu en az yüz tane basıldığı anlamına geliyordu. Eğer onlar kitapların plakaları yapılabilseydi, daha da fazlası üretilbilirdi. Ardından, biraz daha ucuz kâğıda popüler bir baskı yaparlarsa, daha da fazla kâr elde edebilirlerdi. Maomao matbaacıdan aracılık ücreti istemesi gerektiğini düşünmeye başlamıştı.

Bu fikri İmparator'un aklına Jinshi'nin sokmuş olduğundan emindi. *Bir şeyler planladığını bilmeliydim.*

Yaklaşması kolay ama sofistike olmayan kurgu romanlar cariyelere dağıtılıyordu. Normalde Majesteleri'nden gelen her hediye el üstünde tutulur ve değer verilirdi, ancak tüm hanımlarına kitap vermekle bunu yapmıştı, her biri daha az değerli olurdu. Hem zaten bu hediye kurgudan başka bir şey değildi. Muhtemelen bu şeye dokunma fikri bile birkaç itaatsiz eş tarafından ayıplanacaktı.

Tüm bunların ötesinde, kitapları diğer insanlarla paylaşma emri vardı. Bazı eşler, kitabı kendileri okuma zahmetine katlanmak yerine, nedimelerinin kitabı onlara okuması fikrini benimseyebilirdi.

Hmmm...

Parçalar bir araya gelmeye başlamıştı; Maomao, Jinshi'nin neyin peşinde olduğunu anlamaya başlamıştı. Hikayeyi öğrenen bekleyen hanımlar

diğer kadınlarla paylaşırdı. Bu yüzden Xiaolan bile kitaptan alıntı yapabiliyordu.

"Ah, işimiz bitti mi?" Yinghua, ödöl maması verilmeyen bir köpek kadar kederli görünerek sordu. Kitap artık kapanmıştı ve Guiyuan ile Ailan da benzer ifadeler takınmıştı. "Daha fazla! Daha fazla okumak istiyorum!" Yinghua mahrum bırakılmış bir çocuğun tüm coşkusuyla haykırdı.

Arka sarayda eğlenceler çok azdı, bu yüzden tek bir roman bile gerçek bir heyecan kaynağıydı.

"Gaoshun Usta'ya göre, yeni bir kitap basılıyormuş. Hazır olduğunda bir kopyasını alacağımızı söyledi," dedi

Guiyuan. "Evet, biliyorum ama o kadar bekleyemem!"

Guiyuan kaşlarını çatarak Yinghua'ya baktı. Yinghua ise yanaklarını bir balon balığı gibi şişirmişti.

Bu sırada Ailan kitabı eline almış, dikkatle inceliyordu.

"Her şey mi?" Maomao sordu. "Bu kitap hakkında..." Ailan başladı.

Baş nedime Hongniang, üç genç hanım mola verirken Prenses Lingli'ye göz kulak oluyordu. Onların Mola zamanı bitmişti, yer değiştireceklerdi ve Hongniang'ın dinlenmek için bir şansı .

"Buradaki tek bekleyen hanımlar biziz, değil mi? Leydi Gyokuyou da bunu okuyabileceğimizi söyleyecek kadar kibardı. Bunun tadını sadece biz çıkaracaksak, bu bir tür israf gibi hissettirmiyor mu?"

Maomao, Ailan'ın ne istediğini anladığını düşündü.

İlginç bir şey bulduğunuzda, onu paylaşmak istersiniz; bu insan doğasıdır. Örneğin Maomao bir keresinde çok ilginç bir şey keşfetmişti.

Daha önce hiç görmediği nadir bir yilandı ve bulabildiği herkese göstermişti. (Hiç memnun olmamışlardı.)

Muhtemelen Ailan'ı kitabı daha fazla insanın okumasını istemeye iten de aynı dürtüdür. Yeşim Köşkü'ndeki kadınların kendi işyerleri dışında da bazı bağlantıları vardı. Ama Yinghua bu fikre bir son verdi.

"Bekle," dedi. "Bence bunu diğer saray kadınlarına göstermemeliyiz. Bu konuda dikkatli olmalıyız."

"Doğru, kaybedebilirler," diye ekledi Guiyuan. "Evet, sanırım öyle," dedi Ailan hüzünle.

Hmm. Maomao kitaba uzandı. Yapmak üzere olduğu şey normalde kabul edilebilir bir öneri olmayabilirdi, ancak Jinshi'nin aklında ne olduğunu düşününce, bunun doğru olacağına karar verdi Zaman.

"Peki ya onlara kitabın aslını vermeyip bir kopyasını yapsaydınız?" dedi.

Hiyerarşide daha alt sıralarda yer alan hanımlar bu imkâna sahip olmayabilirdi ama Ailan yüksek bir eşin hizmetkârıydı ve Bir metni kopyalamak için gerekli olan kağıt, fırça ve diğer aletler. Ve eğer zaman ayırmak ya da para harcamak istemiyorsa, bunu yapmak zorunda da değildi.

"Ne?" Ailan, Maomao'nun önerisine tamamen hazırlıksız yakalandığını söyledi.

"Sanırım illüstrasyonları kopyalamak zor olacaktır, ama çok güzel bir el yazınız var, bu yüzden metni kopyalamanın sizin için bir sorun sanmıyorum."

Kitabın hiç şüphesiz daha iyi olurdu Kadınlar bunun yerine başka bir kopya satın alsalardı memnun olurlardı, ancak bu mümkün olmadığında, böyle bir şey tek çözümdü. Ailan'ın kitabı kendisinin resimlemesi çok fazla şey istemek olsa da, metnin mükemmel okunabilir bir kopyasını sağlayabilirdi, ki bu gerçekten gerekli olan tek şeydi.

"Anladım! Bu mantıklı!" Ailan'ın gözleri yeni bir ışıkla parlamaya başladı.

"Oof! Tüm bu işi gerçekten yapacak mısınız?"

"Yinghua, böyle söyleme," diye onu azarladı Guiyuan.

Maomao kitabı dikkatlice Ailan'ın önüne koydu ve şunları yapmaya karar verdi

işe geri dönmek. süreleri neredeyse bitmek , bu yüzden hepsinin acele etmesi gerekiyordu, yoksa Hongniang üzerlerine bir

Maomao, tüm bunların Jinshi'nin istediğini elde etmesi için çok dolambaçlı bir yol olduğunu düşündü. Kitaplarla -ne tür olursa olsun-

arka sarayda daha özgürce dolaşabilseydi, en azından birkaç kişi okumayı öğrenebilirdi.

Maomao, Jinshi'ye doğrudan hizmet ettiği zamanlarda, onun kendi işinde uğraştığı bazı evrak işlerini görmek için birkaç fırsatı olmuştu. Bir proje hakkında -tabii ki sadece meraktan- onun fikrini sormuştu. Arka saraydaki kadınlar arasında okuma yazma oranının nasıl artırılabilceğini merak etmişti.

Maomao, Jinshi'nin planının ne kadar iyi ilk elden tecrübe ediyordu. Elinde bir dal tutuyor ve *Xiaolan* karakterlerini toprağa kazıyordu. Xiaolan da onu izliyordu dikkatle, sonra onu taklit etmeye çalıştı.

Xiaolan hayatta her şeyden çok atıştırmalıklarla ilgileniyormuş gibi görünürdü; Maomao ona ilk geldiğinde ve kendisine okuma yazma öğretmesini istediğinde şaşırılmıştı.

Maomao nedenini sorduğunda Xiaolan, kendisine hikâye okuyan kadının durduğunu söyledi. Okuma yazma bilmeyen saray kadınları tarafından kendilerine kitap okuması için durmadan ricada bulunulan kadının sesi nihayet kesilmişti. Yine de iyi kalpli bir kadındı ve eğer diğerleri de okursa kitabın kopyalarını çıkarmayı kabul etmişti. kendileri okumayı öğrenmek için çaba göstermelidir.

Yani dışarıda Ailan'la aynı çizgide düşünen başka biri daha vardı. Kâğıdın fiyatı düşünüldüğünde son derece cömert bir teklifti.

Maomao, Xiaolan'a okuyabileceğini söylemişti ama diğer kadın başını sallamıştı. "Benim için yazacak kadar nazikti, bu yüzden hile yapamam."

Maomao, Xiaolan'ın saçlarını sevgiyle karıştırdı. Onun Ona dostça bir okşama verdi, ancak çoğunlukla her yöne gitmeyi başardı ve Xiaolan'dan sinirli bir bakış kazandı.

Böylece, genellikle dedikodu yapmaya ayırdıkları zamanı yazmayı öğrenmeye ayırdılar. Xiaolan yoğun bir konsantrasyonla elindeki dalı kavradı. Sadece birkaç harften oluşan *xiao* karakteri Yan yana kısa vuruşlar, ona hala biraz ölü böcek yığını gibi görünüyordu ama yeterince basitti ve bunu başarabilirdi onu tanımak. Ancak *Lan*, çok daha karmaşık bir karakterdi.

ve ona büyük bir sorun çıkarıyordu.

Maomao karakteri tekrar toprağa yazdı, güzel ve büyük bir şekilde. Bu kez Xiaolan'ın anlamasını kolaylaştırmak için üç radikale ayırdı. Üstte, otu temsil eden üç basit vuruş vardı; altlarında, tek başına şu anlama gelen bir karakter vardı "kapı" ve kapının içinde "doğu" karakteri vardı. Maomao, Xiaolan'ın parçaları tek tek çalışmasını sağlayarak başladı.

"İsmimin bu kadar zor olduğunu hiç bilmiyordum..." Xiaolan "çim" radikalinden zar zor geçer not aldı ama öğretmeni "kapı" ve "doğu" kısımlarını yeniden yapmasında ısrar etti.

Gerçek şu ki, Maomao Xiaolan'ın isminin karakterlerinin ne olduğundan emin değildi. Xiaolan'ın kendi ailesi muhtemelen okuma yazma bilmiyordu. Ancak isim için en yaygın karakterleri kullanmanın uygun olacağını düşündü. Maomao'ya öğretildiğinde

Okumaya kendi ismiyle başlamıştı. Ona, nereden geldiğini bilmesine yardımcı olduğu için bunun önemli olduğu söylenmişti - ama sonra, sık sık bir sokak kedisinin tüm cazibesine sahip olduğu söylenirdi.

"Karakterleri yazmayı öğrenirseniz, tabii ki sonunda Onları okumayı öğreniyorum ama şimdilik sadece okumaya odaklanmayı mı tercih edersin?" Maomao sordu ama Xiaolan başını salladı.

"Eğer zaman ayıracaksak, onları yazmayı öğrenmeyi tercih ederim. Bu sadece uzun vadede yardımcı olabilir, değil mi?"

Bu doğrudu. Okuma ve yazma becerisi çok daha fazla iş fırsatı yarattı. Arka sarayda bile, okur-yazar kadınlar uygun işlerde çalıştırılıyor ve değiştirilebilir kadınlardan daha iyi muamele görüyorlardı.

çamaşır-şerbetçiotu. Hatta söylenenlere göre, özellikle başarılı bir Saray kadını kendini arka saray dışında idari görevlere atanmış bulabilir.

"Buradan ayrıldıktan sonra kendime iş bulmam gerekecek. En iyisi fırsatım varken öğrenmeliyim." Yani Xiaolan kendi geleceği planlamaya çalışıyordu. Arka saraya

Maomao ile aynı zamanda. Hizmet süresi iki yıldır, yani sözleşmesinin yarısına gelmişti bile. Ailesi tarafından satıldığı düşünülüyordu, süresi dolduğunda eve dönmeyi beklemesi pek mümkün görünmüyordu.

"Anlıyorum. Dersleri biraz daha yoğunlaştırmamız gerekebilir,

O zaman," dedi Maomao ve ardından tozun üzerine hızlıca yazmaya başladı. "Evet, teşekkürler. Peki, uhh, bu ne diyor?"

"Diyor ki: *dong chong xia cao*. Tırtıl mantarı." "Um, tamam. Peki ya bu?"

"*Mantuluo-hua*. Thornapple."

"Ve... bu?"

"*Gegen*. Kudzu kökü."

"Um... Bu kelimeler gerçekten çok sık geçiyor mu?"

Maomao hiçbir şey söylemedi, sadece isteksizce yazdığı kelimeleri sildi ve yerine daha sıradan terimler koydu.

Bölüm 2: Kedi

Prenses Lingli, doğumunun üzerinden bir buçuk yıl rağmen oldukça erken gelişmiş ve çok sağlıklı bir çocuk olduğunu kanıtlıyordu. Maomao çocukların büyük bir hayranı değildi ama o bile prensesin çok güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı.

sevimliydi. Onunla ilgilenmek, geneleve satılan kızlardan biriyle ilgilenmekten kesinlikle daha keyifliydi. Dünyada ergenlik çağındaki bir kız kadar çekilmez bir yaratık yoktur.

Prenses, etrafta dolaşmak için bir şeylere tutunmaktan kendi başına yürümeye ve son zamanlarda da kısa koşulara terfi etmişti.

mesafeler. Konsolos Gyokuyou onun etrafta dolaşmasını izledi. endişeli bir dokunuş. "Acaba bu konut onun için biraz küçük mü gelmeye başladı?" dedi. Yeşim Köşkü pek sıkışık sayılmazdı ama bir çocuğun sürekli içeride oynaması sağlıklı değildi. Merkezi bir bahçe de vardı ama yakında prensesin ilgisini çekmeye yetmeyecekti.

"Belki de onu biraz yürüyüşe çıkarmak iyi olabilir."

Gyokuyou alışılmadık derecede açık fikirliydi. Çoğu soylu, seçkin bir soydan gelen genç hanımların günlerini en güzel ipeklere bürünerek *kapalı mekanlarda* geçirmeleri gerektiğini düşünürdü. Belli ki Konsolos Gyokuyou aynı fikirde değildi. "Sen ne düşünüyorsun, Maomao?"

Maomao başını usulca homurdandı ve eşinin aniden fikrini sormasına biraz şaşırdı. "Onun açısından

Sağlık olsun, bence dışarıya daha fazla çıkma şansı olsa harika olurdu."

Maomao, Gyokuyou'nun ayaklarına baktı. İyi yapılıydılar ve yeterince büyüktüler; o gençken bağlanmamışlardı. Doğup büyüdüğü kurak batı bölgelerinde, Gyokuyou'nun ayakları biraz daha

Diğer eşlerin çoğundan daha müsamahakâr bir yetiştirilme.

Genel olarak, bir çocuğun yetiştirilme tarzını annesinin belirlemesine izin vermek en iyisi olarak kabul edilirdi, ancak bu özel çocuk

ülkedeki en önemli adamın kızı ve onun gözbebeği olmak. Ondan sadece başını sallamasını ve Gyokuyou'nun her istediğini yapmasına izin vermesini bekleyemezlerdi.

Eşi elbette bunu çok iyi anlıyordu. "Bunu soracağım o zaman," dedi ve parmaklarını Lingli'nin kanepede uyuyakaldığı saçlarında gezdirdi.

Birkaç gün sonra, prensesin muhafız olarak iki hadımın eşliğinde dışarı çıkmasına izin verildi. Maomao ve Hongniang da onunla birlikte gidecekti. Sadece küçük bir yürüyüşü ama İmparator oldukça korumacı olabiliyordu. Yine de, tüm çocukları

kadar genç yaşta ölmüştü, belki de bunun için bir sebebi vardı.

"Çiçekler ve hayvanlar hakkında çok şey bildiğini biliyorum Maomao. Belki sen ona öğretebilirsin?" Gyokuyou prensesin başını okşayarak söyledi. Karnı zaten ağırdı, bu yüzden güvende olmak için Yeşim Köşkünde kalması gerekiyordu.

"Ona fikir vermeyin, Leydi Gyokuyou. Prensese çok kötü şeyler öğretecek," diye ısrar etti Hongniang ama Eşi şaşırmış gibi davrandı.

"Tanrım, onun talimatlarının yardımcı olabileceğini düşünmeliydim." Yüzünde zarif bir gülümseme belirdi. "Ne de olsa ileride evliliğin nereye varacağını kimse bilemez."

Onun kurnaz biri olduğunu biliyordum, diye düşündü Maomao.

Prensese

Hâlâ genç olabilirdi ama hayattaki yeri düşünülendiğinde, on yıl kadar sonra başka biriyle evlendirilme ihtimali vardı.

Bir yerlerde bir aile. Eğer sadık bir tebaaya .

ve iyiydi, ama başka bir ülkeye -tamamen hoş karşılanmayabileceği bir yere- yaşamaya gitmesi kesinlikle mümkündü. İçinde

Böyle bir durumda, uyuşturucu ve zehirler hakkında bilgi sahibi olmak hiç de fena olmazdı.

Hongniang iç çekerek kabul etti. Açıkça heyecanlanmamış olsa da, mantığı Maomao kadar iyi anlıyordu.

Gyokuyou yürüyüşe çıkan Prensese Lingli'ye el salladı ve prensese ona el salladı. Sonra da ilk kez Yeşim Köşkü'nün dışını görerek çılgılık attı. Köşkün avlusundan dış dünyanın ancak bu kadarını tadabiliyordu. Hâlâ sadece bir kısmını biliyordu.

Birkaç kelime söyledi, çoğu da pek anlamlı değildi ama yine de evinde olduğundan çok daha fazla sayıda saray kadını görmekten heyecan duyduğu belliydi. Maomao, saray kadınlarının Çocuk korkup ağlamaya başlayabilirdi ama hiç de öyle değildi. Annesinin cesaretine sahipti.

Lingli sık sık haykırarak ilerliyordu. Bazen bir şeyi işaret ederdi ve Maomao ya da Hongniang ona o şeyin adını söylerdi. Gerçekten ne kadar anladığını söylemek zordu, ama cevap olarak "Mrm mrm" diye mırıldanırdı, bu yüzden belki bazı Kelimeler ona anlamlı geliyordu. Hadım muhafızlar saygılı bir mesafeyi korudular, çok yakın değillerdi ama asla çok uzak da değillerdi. Küçük çocuklar nadir bulunan

Aslında Lingli tüm komplekste on yaşın altındaki tek kişiydi ve doğal olarak kadınların ilgisini çekiyordu.

Dikkat. Bazıları uzun zamandır ilk kez bir çocuk gördükleri için gülümsemelerini bastıramadı; diğerleri ise onun bir prenses olduğunu fark ederek

saygılı bir şekilde geri adım attı; diğerleri ise hiçbir ifade etmeden ona baktı. Genç prenses tüm bunlardan habersizdi, ama büyüdükçe bu bakışların ne anlama geldiğini anlayacaktı.

Bu bakışların önemi.

Lingli'nin elini tutan Hongniang'ın işi başından aşkındı, çünkü prenses bir şeyden diğerine koşturup duruyordu.

Merakla. Plan Yeşim Köşkü'nün batısındaki kiraz bahçesine yürümek, biraz kiraz toplamak ve sonra eve dönmekti, ancak sürekli dolambaçlı yollar ve sapmalar buluyor gibiydiler. Sonunda batı kapısını gördüler, Hongniang açık bir şekilde rahatlamıştı.

hedeflerine ulaştılar.

Tiz bir çığlık duyduklar: "Rroww!" Neredeyse bir bebeğin sesine benziyordu, bu yüzden Maomao ve Hongniang kısa bir süre için Lingli, ama prenses etrafta sesin kaynağını arıyordu.

Ses de. Aniden . Hongniang, bazı depo binalarının arasından bakarken onun peşinden koştu. "Hayır, Prens, yapmayın!" Hongniang seslendi.

Aynı anda bir çığlık daha geldi: "Mew!" Lingli binaların arasında kaybolmadan önce Maomao "Gidip bir bakayım" diyerek depoların arasına sıkıştı.

"Maomao!" Hongniang dedi ki.

"Miyav miyav!" Lingli aynı anda ciyaktı. Hongniang'ın geri çekilmekten başka çaresi yoktu, Maomao ise hücumlarının ardından devam etti.

Karanlığın içinde altın rengi bir şeyin parıldadığını gördü. Ona doğru uzandı ama ayaklarının arasından kayıp kaçtı.

"Miyav!"

"Prenses!" Hongniang, Lingli'yi geri çekerek söyledi. Binaların arasından küçük, kirli bir kürk topu belirdi. Tüylü top İnsanları aniden görünce korktu ve kaçmaya çalıştı. Tüyleri diken diken olmuş ve kuyruğu havaya kalkmıştı.

"Miyav!" Prenses tüy yumağını işaret ederek onu yakalamalarını istediğini belirtti. Maomao az önce kendini ama küçük bir hayvanın üzerine atlayacak durumda değildi. *Kaçacak*, diye düşündü, ama o anda O anda kürk topunun arkasında biri belirdi. Küçük yaratık Maomao, Hongniang ve Lingli'ye o kadar odaklanmıştı ki yeni Varış onu kolayca ellerinin arasına aldı.

Yardımcıları Maomao'nun tanımadığı başka bir saray kadınıydı. "Bu sizin mi?" diye sordu, sesi şaşırtıcı derecede kız gibiydi. Uzun boylu olmasına rağmen genç bir yüzü vardı; Maomao'nun yaşında ya da belki daha genç olabilirdi. Xiaolan ile aynı üniformayı giyiyordu ve biraz aptal görünüyordu.

"Teşekkür ," dedi Maomao. Diğer kadın pisliği tuttu, Titreyen tüy yumağını ona uzattı. Maomao bir mendil çıkardı ve hayvanın etrafına sardı. Mendilin içinden bile titrediğini hissedebiliyordu ve hayvan yalvarırcasına "Mrow!" diye bağırdı. Sadece korkudan koşmuş ve bunu yaparken kendini tüketmişti; ne kadar gevşek olduğunu hissedebiliyordu.

"Eminim açtır," dedi kadın. "Belki onu besleyebilirsin. Neyse, görüşürüz!" Sonra da el sallayarak yoluna devam etti.

Her neyse; Maomao tüy yumağına sahipti, bu yüzden bunu bir başarı olarak değerlendirdi. Hayvanı prensese götürdü. Hongniang inceledi. "Maomao, bu-?" Onaylamayan bir bakışla bir kaşını kaldırdı. "Miyav, miyav!" diye prenses, görünüşe göre "Bir bakayım!" demek istiyordu.

"Gerçekten de öyle. Bir kedi."

Mendilinin içine kıvrılmış minik kedi yavrusu hâlâ titriyordu.

Prenses Lingli bu küçük, yabancı yaşam formu karşısında büyülenmişti. Maomao'yu onu göstermesi için sürekli sıkıştırıyor, yavru kedinin miyavlamasını taklit ederek "Miyav, miyav!" diye ağlıyordu ama Maomao biliyordu ki Hongniang prensesin o pis küçük şeye dokunmasına asla izin vermezdi. Yine de onu kendi haline bırakamazlardı, bu yüzden yürüyüşlerini kısa kesip Yeşim Köşkü'ne geri döndüler.

Prensesin yavru kediye olan bağlılığına rağmen, bu kadar sağlıksız bir şeyin eşinin evine girmesine izin verilemezdi. ikametgah. Nihayetinde, Maomao hayvanı tıbbi ofise götürürken prensesi en sevdiği atıştırmalıkla oyaladılar. Orası en uygun yer gibi görünüyordu, çünkü bakım yapılmazsa yaratık ölecekti.

Yine de Maomao'nun kafası çok karışmıştı. Evet, sıcak mevsim vahşi hayvanların üreme zamanıydı ama bu arka sarayın dışındaki dünyanın meselesiydi. Duvarların içinde neredeyse hiç evcil hayvan yoktu. Küçük bir avuç eşin başka diyarlardan getirdikleri kuşları vardı ama onları kafeslerde tutuyorlardı ve sarayda hiç kuş yoktu. köpekler, kediler ya da bu türden herhangi bir şey. Evcil hayvan beslemek için özel izin gerekiyordu ve erkeklerin ve kadınların evcil hayvan beslemesi yasaktı.

Dişi hayvanlar bir arada tutuluyor, erkek hayvanlar da tıpkı erkek insanlar gibi hadım ediliyordu. Kulağa sert gelebilir, ancak kaçmaları durumunda herhangi bir sorun çıkmasını önlemek için tam olarak buydu. Arka saray, geniş arazisinde hayvanların gelişigüzel üremesine izin veremezdi.

Bir uzlaşmaya varmışlardı: Hongniang kedinin şimdilik kalabileceğini kabul etti, ancak üst makamların bilgilendirilmesi gerektiğini söyledi.

"Oh, bu bir sürpriz," dedi şarlatan doktor. Her zamanki gibi sakindi ve Maomao'nun yanında neden bir kedi olduğunu pek düşünmüyor gibiydi. Yine de kedinin titrediğini gördü ve bu da Şefkatli kaşlar. Doktor biraz su kaydattı. İyice ılıyınca bir şarap şişesine koydu, şişeyi bir beze sardı ve yavru kediye koydukları sepete yerleştirdi.

"Görünüşe göre ne yapacağını biliyorsun."

"ilk kedi değil. Bir keresinde çok tatlı bir patiskam vardı."

Tamamen tesadüf eseri yavru kedi de patiska rengindeydi. Kürkündeki pisliği nemli bir bezle sildiklerinde, kırmızımsı kahverengi ve siyah kürk parçalarını gördüler. Yavru kedinin süt dişleri vardı ama korkunç derecede yetersiz beslenmişti; Maomao parmaklarının altında göğüs kafesini hissedebiliyordu.

"Hiç sütün yoktur, değil mi?" diye sordu. Annesinin sütü en iyisi olurdu ama şu anda onu aramaya ıkmazlardı. Zaten yavru kediye bulduklarında Maomao'ya etrafta başka kedi varmış gibi görünmemişti.

"Mmm, sanırım gidip biraz alabilirim," dedi şarlatan ve ofisten dışarı fırladı. Sarayın hekimi olarak mutfakta epeyce söz sahibiydi.

Maomao süttten kesilmiş yavru kediye bezle ovmaya devam ederken, üzerindeki pireleri topladı ve onları öldürmek için yağa attı. Hayvanı sıcak suya batırıp hepsinden bir kerede kurtulmak isterdi ama yavru kedinin fiziksel durumunu göz önünde bulundurarak yapabileceği en iyi şey onu silmekti.

Birkaç dakika sonra doktor elinde bir güveç tenceresiyle koşarak geri geldi. "En azından keçi sütü vardı." Tencereyi uzattı. Maomao bir parmağını içine daldırdı ve tam olarak doğru sıcaklıkta olduğunu gördü. Parmağının ucunun sütle ıslandığından emin olduktan sonra yavru kedinin ağızına götürdü. Minik hayvan yarı kemirmeye, yarı parmağına vurmaya başladı. Bunu birkaç kez yaptı, vak vak ikisini de sevgiyle izliyordu.

"Ne kadar tatlı," dedi.

Maomao, sırf yumuşak davrandığı için ondan faydalanmaktan nefret ediyordu ama ondan bir şey istemeye karar verdi. Bir iyilik daha. "Biraz işkembe temin etmeniz mümkün mü?" Arka saraydaki insan sayısı göz önüne alındığında, mutfağın her gün birkaç hayvan kesmesi gerekir. Zaman zaman sosis Maomao organları öylece atmadıklarını biliyordu.

"T-Tripe? şey, sanırım, ama ne için?"

Yavru kedi o kadar zayıftı ki, bir tabaktan süt içebilecek kadar iyileşmesi bile bir süre alacak gibi görünüyordu.

Her bir parmak ucu kadar beslemek, zaman-Tüketiyor. Maomao, bir ebeveynin meme ucunu taklit etmek için bazı bağırsakları uygun görebileceğini düşünmüştü.

Kadın bunu şarlatana açıkladığında, şarlatan tekrar yemek alanına doğru koşmaya başladı. Gerçekten de cömert yürekli bir adamdı. Bu arada Maomao küçük kediye içebildiği kadar keçi sütüyle beslemeye devam etti.

Birkaç gün sonra, yavru kediye büyük ölçüde temizlemeyi başarmışlardı ve kürkü parlaklığının bir kısmını geri kazanmaya başlamıştı. Maomao kısa bir süre keçi sütünün onunla iyi geçinip geçinmeyeceğinden endişe etmişti ama yavru kedi bunu oldukça iyi karşılamış görünüyordu.

Normalde, muhtemelen kediye dışarı atmak zorunda kalırlardı. Ama iyi ya da kötü, hayvanı buldukları gece İmparator Yeşim Köşkü'nü ziyaret etmişti. Küçük prensesinin durmadan haykırdığını duyunca "Miyav! Miyav!" diye bağırarak Maomao'yu zevkinin kaynağından mahrum edemezdi. Ve hayvanın bakımı için Maomao'dan başka kim görevlendirilebilirdi ki?

"Onun adı zaten 'kedi' anlamına geliyor. Mükemmel bir çift !" diye şaka yapmıştı İmparator. Maomao onun kedi olup olmadığından pek emin değildi.

Ama Konsolos Gyokuyou kıkırdayınca Maomao en azından kibarca gülümsemeyi başardı. Eninde sonunda bu şeyi doktorun üzerine yıkabileceğini düşündü. (Sanki çoğunlukla yapmamış gibi Bunu çoktan yaptım.)

Prensese henüz yavru kedinin arkadaşlığından zevk alamıyordu çünkü hala biraz piresi vardı ve daha da önemlisi, ne kadar küçük olursa olsun, hala vahşi bir hayvandı. Maomao biraz daha güçlendiğinde yavru kediye Lingli ile paylaşacağına söz verdi.

Yavru kedi bunu tolere edebilecek kadar iyileştiğinde, Maomao onu bir lavaboya daldırdı ve banyo yaptırdı. Hemen baktı ama biraz sabunla su griye döndü. Astarı hâlâ kirliydi. Maomao yavru kedinin yumuşak, beyaz kürkünün mükemmel bir yazı fırçası olacağını söylediğinde, doktor başını sallayarak hayvanı korumaya aldı. Bunu bir şaka olarak söylemişti ama iki yeni fırça

kısa bir süre sonra onun için ortaya çıktı, o önde olduğuna karar verdi.

Yavru kedi yeterince besleyici süt içtikten sonra, diyetine kısılmış tavuk eklediler. Ona kum dolu küçük bir kutu verdiler ve o da hemen işini yapmayı öğrendi. Hala anüsü uyarılmadan iki numarayı yapmakta zorlanıyor, Gerçi. Vakvak, yavru kedinin çıkmasına yardımcı olmak için nemli bir bez kullanacak kadar nazikti.

Dişleri hâlâ küçüktü ama bu arada tırnaklarını kesip törpülediler. Yavru bir kedi için kolay bir işlem değildi ama kazara Birini ya da bir şeyi tirmalasaydı, bunun sonunu asla duymayacaklardı. O *an için iyi bir fikir gibi görünmüştü*, diye düşündü Maomao uzun bir iç çekerek. Tam o sırada, tıbbi servise biri geldi. Ofis.

"Ufaklık nasıl?"

Bu neşeli esprinin kaynağı Jinshi'ydi. Gaoshun her zamanki gibi yanındaydı ve bir tür çanta taşıyordu.

Maomao, "Prensesin onu yakında görebileceğini düşünüyorum," diye cevap verdi. "Tek sorun şu ki, henüz prensesin onu görüp göremeyeceğine dair bir planım yok. Hayvan onu tirmalıyor ya da çalışıyor."

"Her zaman ayrıntılara takılıp kalıyorsun."

Onun için söylemesi kolay. Bir şeyler ters giderse sonuçlarına katlanacak olan o değildi.

Maomao söz konusu hayvana doğru baktığında Gaoshun'un çantadan kurutulmuş balık çıkardığını ve yavru kedinin önünde sallıyordu. Alnındaki alışlagelmiş çatıklık gitmişti ve hatta gülümsüyor gibi görünüyordu. Demek ki şakacı bir yanı vardı!

"Gaoshun Usta, sanırım bu henüz yavru kedimiz için biraz zor olabilir. Belki kaynatabilirim?"

Şarlatanın elinde çoktan hazır bir tencere vardı. Bu anı bekliyordu. Kendi işini yapması için ona güvenemezsiniz ama böyle zamanlarda ortaya çıkardı.

Jinshi kediye yakaladı ve uzatarak küçük karnını inceledi. "Dişi mi?" diye sordu.

"Evet. Neyse ki kısırlaştırmaya gerek yok." Kelimeler ağzından çıkmıştı.

Maomao'nun ağzından çıkanın belki de o olmadığını fark etmeden önce Bu toplulukta böyle hafifçe söylenecek bir şeydi. "Özür dilerim efendim," diye ekledi.

Jinshi onun yüz ifadesini tam olarak okuyamasa da, "Hayır, hiçbir şey düşünme," diye cevap verdi. Maomao hâlâ özür dilemiş gibi hissederek atıştırmalık bir şeyler aramaya koyuldu ve son sosislerle geldi

artık işkembeden yapmışlardı. Hiçbir şeyin ziyan olmasını istemediği için onları et ve güzel kokulu otlarla doldurup haşlamıştı. Sonra bir an durdu ve düşündü.

"Bir sorun mu var?" Jinshi sordu.

"Hayır, efendim." Maomao sosisleri rafa geri koydu ve pirinç krakeri çıkardı. Doktor ise yemek yerken yüzünde mesafeli bir ifade vardı.

Jinshi kediyle oynayarak kendini eğlendirdi. Normalde kalçasında asılı olan süs eşyasını yavru kedinin önünde sallandırdı ve Gaoshun'un onu derin bir endişeyle izlediğini fark etmemiş gibi yaptı.

Yine de Maomao'nun kendisine baktığını fark etti; ona döndü ve yavru kediyle de oynamak isteyip istemediğini sorar gibi süsü uzattı.

"Ben pek kedi seven biri değilim," dedi.

"Senin adınla mı?" Bunu söyleyen ilk kişi o değildi. "Ondan oldukça hoşlanmış görünüyorsunuz, Jinshi Usta."

" sayılmaz." Doktorla birlikte kurutulmuş balıkları kaynatmaya çalışan Gaoshun'a baktı. *İki orta yaşlı adam*

Bir kedi yavrusu için kendilerini dışarı attılar, diye düşündü Maomao.

Jinshi, "Onlarda bu kadar iyi olan şeyin ne olduğundan emin değilim," diye devam etti. Hâlâ gözleri yavaş yavaş uzaklaşan iki adamdaydı. yavru kedinin üzerinde mırıldanıyormuş gibi ses çıkarmaya başladılar. Açıkçası, bu iğrençti. Bakışları asla *onlar* gibi olamayacağını söylüyor gibiydi.

"Sana katılıyorum," dedi Maomao yavru kediye bakarak. "Ama tanıdığım kedi severlere göre, ne düşündüklerini asla bilemeyeceğiniz gerçeği cazibenin bir parçası."

"Tanrım."

"Onlara yeterince uzun süre bakarsanız, gözlerinizi alamadığınızı fark edersiniz."

"Hmm!"

"Sonra yavaş yavaş kendini kediyi sevmeye hevesli buluyorsun." "Anlıyorum, anlıyorum."

"Sadece yemek yediğinizde sevecen davranmaları, diğer zamanlarda uzak durmaları sizi rahatsız edebilir."

"Şey, evet."

"Ama bu kadar derine indiğinizde, yapabileceğiniz tek şey onların zaafalarını affetmektir."

Sonunda, Jinshi hiç yanıt vermedi.

Zamanla Maomao'ya anlayış gösterildi, kediyi öpmek (hoşuna gitmese de), sonra sevimli küçük ayak parmaklarıyla oynamak ve nihayet o tüylü, tüylü göbeğe dokunmak istemeye başladı (iyi bir tırmalamanın kaçınılmaz sonuç olduğunu bilse bile). Maomao, kim bilir nerede kim bilir ne yapan bir hayvanla böyle şeyler yapmanın kesinlikle sağlıklı olduğunu düşünüyordu ama kedi severler görünüşe göre kendilerine engel olamıyorlardı. Jinshi'ye baktı.

Tüm bunları küçümseyerek, yüzündeki yavru kediyi keşfetmek için.

"Ne yapıyorsunuz, Usta Jinshi?" Kedinin tüylü karnına dokunmak isteseydi, tamam, ama Maomao pencereden dışarı baktı, biri onu görürse ne olabileceğinden endişeliydi

Bu şekilde.

"Yok bir şey," dedi Jinshi. "Ama daha çok şeyim varmış gibi hissediyorum."

O kedi insanlara eskisinden daha fazla sempati duyuyorum." Sesi sanki derin bir farkındalığa varmış gibi geliyordu. (Tam olarak neyin farkına vardığı sorusundan kaçınalım).

"Anlıyorum. Görünüşe göre balık hazır."

"Evet, elbette." Gaoshun ve doktorun kendisine doğru baktığını fark eden Jinshi kediyi hızla yere bıraktı.

"Ne yapıyordunuz efendim?" Gaoshun sordu, sesi kibar ama bakışları içtenlikle kıskançtı.

Nihayetinde Jinshi bile yavru kedinin tam olarak nereden geldiğini anlayamamıştı. Yine de arka saraya erzak yüklü pek çok araba gelip gidiyordu. En basit çıkarım, yavru kedinin bunlardan birinin peşine takılmış, yiyecek kokusunun cazibesine kapılmış ve prenses onu bulana kadar fark edilmemiş olduğuydu.

Kısa bir süre sonra, yavru kediye resmi bir saray rütbesi verildi. İmparator tarafından, kulağa şanlı gelen Hırsızların Öğütçüsü unvanı verildi. Bunun gerçekte tek anlamı, İmparator'un farelerden arındırılmış tıbbi ofis. İmparatorun kızına karşı bir zaafı olduğu kesin.

Kediye "tüylü" anlamına gelen bir isim verildi. Bu ismin Maomao'nun kafasına takılmasının basit bir nedeni : Bu isim de "maomao" olarak telaffuz ediliyordu.

Bölüm 3: Karavan

Mevsim dönüyordu, rahatsız edici bir sıcaklık ve Nem. Maomao böcekleri uzaklaştırmak için güzel kokulu otlar toplarken zamanın ne kadar çabuk geçtiğini düşündü.

Hongniang, "Sanırım gardırobu değiştirmenin zamanı ," dedi, Konsolos Gyokuyou'nun baş nedimesi, eğer geldiğini düşünüyorsa, o zaman zamanın geldiğini söyledi. Böylece nedimeler giysilerin arasında çalışıyorlardı.

"Ne kadar çok eski moda kıyafet var!" Yinghua bir şifonyerin önünde durarak ofladı. Guiyuan genç prensesle ilgilenirken o, Maomao ve Ailan bu işle ilgileniyordu. "Ailan, en üst raftaki şeyi benim için al!" Yinghua boynunu bükerek talimat verdi rafa baktı. Ailan aralarındaki en uzun boyluydu, bu konuda utangaçtı ama bu durum ona ulaşmak için oldukça elverişliydi yüksek yerlerdeki şeyler. Rafın tepesinden bir sandığı indirdikten sonra (oldukça kısa boylu) Maomao ve Yinghua içindekileri incelediler. Giysileri farklı kategorilere ayırdılar ve gölgede havalandırmak için direklerin üzerine koydular.

"Hmm. Sanırım bu çok utanç verici olmaz," dedi Yinghua. Giysileri, içinde ölü bulunabilecekler ve bulunamayacaklar olarak ayırıyordu. Maomao için hepsi

Kıyafetler de aynı derecede görkemli görünüyordu, ancak Yinghua daha ince şeylere alışkındı ve daha seçici olduğunu kanıtladı. "Bu tür bir zamanlar çok popülerdi. Ama modalardan kaçınmak daha iyidir. Bir kere moda oldular mı, elinizde kullanamayacağınız şeyler kalır."

Maomao artık işe yaramayacağını düşündüğü kıyafetleri alıp sandığa geri tıktı, sonra da sandığı alıp koridora çıktı.

Bu giysiler eski ya da modası geçmiş olabilirdi ama yine de üst düzey eşlerden birine aitti. Bu giysiler

en iyi malzemeydi ve yeniden işlenir ya da onarılır, sonra da başkalarına hediye edilirdi. Yeşim Köşkü'nün bekleyen hanımlarına değil.

kişisel olarak değil, daha ziyade ailelerine. Bekleyen hanımlara bazen saç çubukları ya da başka aksesuarlar verilirdi, ancak bu tür giysiler arka tarafta geçit töreni yaparak kurtulunabilecek bir şey değildi sarayda. Zanaatkârlar kıyafetleri yeniden işleyecek ve yeni halleriyle Gyokuyou'nun memleketinde dağıtılacaktı.

Bir kutu daha indiren Ailan, "Biliyor musun, duyduğuma göre çok geçmeden yeni bekleyen hanımlar gelecekmiş," dedi, sanki bu düşünce yeni gelmiş gibi. "Leydi Gyokuyou hamile olduğu için burada daha fazla elamana ihtiyacımız olacak ama yeni kadınların geldiği tek yer biz olursak dikkat çekeriz. Bu yüzden bunun yerine tüm konsüllere maiyetlerini genişletmeleri için bir şans verecekler."

Bunun üzerine Yinghua'nın ağzı hafifçe aralandı. "Ne, birdenbire mi? Yani, bunu duyduğuma sevindim ama..."

"İyi bir neden bulmuşlar," dedi Ailan. "Bir düşünün. Bir eş elliden fazla refakatçiyle ortaya çıktığında, diğer kadınların nasıl hissetmesi beklenir?"

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum," dedi Yinghua, yüzü kısa bir süre karardı.

Maomao da Ailan'ın neden anlamıştı. Daha doğrusu kimden bahsettiğini: Arka saraya büyük bir tantanayla giren Konsolos Loulan. İmparator'un en sevdiği eşinin beş kadınla yetinmesi hiç de iyi görünmüyordu.

"Daha az kadınla idare etmeye çalıştı mı?" dedi Yinghua. "Dikkat et, Yinghua, yoksa Hongniang'ın demirini bir kez daha tadacaksın. çekiç," diye karşılık verdi Ailan. Yinghua hemen ellerini ağzına . Bu sırada Maomao, tek bir düşünceyle İstenmeyen giysileri sandıklara koyuyor ve dışarı taşıyorlardı. Bu şekilde, yazlık giysilerin neredeyse yarısını atana kadar sohbet etmeye ve çalışmaya devam ettiler.

Maomao şaşkın bir ifadeyle, "Pek çok şeyden kurtulduk," dedi, "ama şimdi nasıl idare edeceğiz?"

"Merak etmeyin," dedi Ailan gülümseyerek. "Biz zaten Zanaatkârdan birkaç yeni takım elbise sipariş ettim." "Ve yakında bir kervan gelecek. O zaman daha fazlasını satın alabiliriz."

Yinghua ekledi. Ailan onun şimşeklerini üzerine çektiği için ona sitem dolu bir bakış attı.

"Bir kervan mı?" Maomao söyledi.

"Evet, doğru," diye yanıtladı Yinghua, ipeğin hissini kontrol etmek için elini bir kıyafetin üzerinde gezdirerek. "Daha da büyük olması gerekiyordu.

bu sefer her zamankinden daha fazla." Heyecanı sesinden belli oluyordu. Belki de elini hareket ettirmemesine neden olan şey bu düşünceydi.

Kervanlar zamanlar çölü birlikte geçen tüccar gruplarıydı, ancak bu kelime artık seyahat eden herkesi ifade eder hale gelmişti. Ziyarete gelen, ticaret yapmaya istekli satıcılar. Bazen yabancı diyarlardan alışılmadık eşyalar getiriyorlardı, bu yüzden kelime tamamen yanlış değildi, ama yine de tam olarak doğru hissettirmiyordu.

Son kervan Maomao'nun arka saraydan fiilen sürgün edildiği dönemde ve daha önce ziyaret etmişti.

O zamanlar sadece bir hizmetçiydi ve bu tür şenliklere katılması mümkün değildi. Eğlence bölgesinde tüccarlarla uğraştığı için bu tür eğlenceler ona özel bir cazibe katmıyordu ama dikkatini dağıtacak şeylerin çok az olduğu arka sarayda bu fikrin heyecan verici olduğu anlaşılıyordu.

"Gidip bir bakmalısın Maomao. Programında biraz zaman ayırmanı sağlayacağız. Leydi Gyokuyou genellikle böyle şeyler için bize biraz cep harçlığı verir." Yinghua sırttı.

Bu olay tam da yüzünde bir gülümseme belirttiği sırada gerçekleşti: Maomao ve Ailan donup kaldılar. Yinghua onlara şaşkın şaşkın baktı ve ikisi de arkasını işaret etti.

Yinghua yavaşça arkasını döndüğünde Hongniang'ın bir fırtına bulutu gibi üzerinde dolaştığını gördü. Baş nedime dar bir elbise giymişti,

çarpık bir gülümseme. Yinghua neredeyse boğuluyordu ama zayıf bir sırtıışla yetindi. "Çok fazla konuşma duyuyorum ama çok fazla sıralama göremiyorum."

Hongniang dedi ki.

"Ne- Ne?!"

Maomao ve Ailan ise hemen giysilerini katlamaya koyuldular. Yinghua'nın ağzı bir ihanet ifadesiyle açıldı.

O bozukluğu istiyorum, diye düşündü Maomao.

İddiaya göre bu olay Yinghua'nın harcadığı paranın bir kısmına mal oldu.

Arka saray büyük bir yerdi, bazı şehirlerden daha büyüktü. Orada çalışan kadınlar sadece eşlere hizmet etmek için varlardı.

Binaları ayakta tutmak ve İmparator'un onları yatak arkadaşı olarak seçmesi gibi çok küçük bir ihtimali umut etmek. Eşsiz bu durum günlük yaşamın ritmlerini ve ritüellerini de beraberinde getirmiştir.

ortalama bir şehirde bulunandan farklıydı. Saray kadınlarının rolleri temizlik, çamaşır ve ev işleri olarak ayrıldığından

Yemek pişirirken, burayı kendi başına bir şehir olarak değil, hepsinin içinde yaşadığı tek bir dev hane gibi düşünmek en iyisi olabilir.

Yine de tüm bu devasa yerde, beklenebilecek belirli bir şeyi bulmak imkansızdı. Neydi o? Herhangi bir dükkan.

"Çok eğlenceli görünüyor!"

Maomao, Xiaolan'ın sözlerine bir soruyla karşılık verdi. "Öyle mi düşünüyorsun?" Xiaolan bazı açılardan hâlâ bir kız gibi görünüyordu.

Saray kadınları meydanda kurulan çadırların arasında neşeyle yürüyordu.

Çadırlar birbirine çok yakındı ve yaklaşık iki

Arka sarayda hizmet eden bin kadın arasında, daha düşük rütbeli hizmetçilerin araya girip bakabileceği bir yer yoktu. Malları hayranlıkla bile izleyemediklerinden, yapabilecekleri en fazla şey

Diğer hanımların hayranlığını izleyerek.

Maomao ve Xiaolan hizmetçilerin uyuduğu odanın parmaklıklarına yaslanmışlardı. Konsoloslar ve nedimleri bugün dışarıda eğlendikleri için kölelerin vakit geçirecekleri neredeyse hiçbir şey yoktu.

"Şanslılar... Keşke yeni kıyafetler alabilseydim," diye iç geçiren Xiaolan çenesini korkuluklara dayadı.

"Ama onları giyecek bir yerin yok." "Bunu biliyorum. Ama yine de onları istiyorum!"

Sarayın en alt kademesindeki kadınlara genellikle sadece iş üniformaları (yazın üç, kışın iki) verilir ve yeni kıyafetler ancak eskileri yıprandığında temin edilirdi.

Saç bantları ve iç çamaşırları da dahil olmak üzere diğer ihtiyaçlar da aynı şekilde sağlanıyordu. Yemekler her gün yemekhanede servis ediliyordu.

Daha iyi yetiştirilmiş saray kadınlarının aileleri hediyeler gönderebilirdi. mektuplarıyla birlikte, bir eşin bekleyen hanımlarına hanımları tarafından giysi veya aksesuarlar verilebilirken

Atıştırmalıklar. Örneğin, Gyokuyou, Ailan'a üzerinde çalışabileceği bir kağıt vermişti.

kitabın kopyalarını çıkaracak.

Etrafta hiç dükkan olmadığından, bunların hiçbirini elde etmek kolay değildi. Güçlü bir destekçisi olmayan -aslında hiçbir destekçisi olmayan- Xiaolan için yeni kişisel eşyalar edinme şansı nadirdi ve geldiğinde de böyle gidiyordu. Ancak diğer hanımlar malları elden geçirdikten sonra, cüzdanındaki azıcık birikimle alabileceği ne varsa artıklarını seçme şansına sahip olacaktı.

Bu dükkânların arka sarayda sıralandığını görmek tuhaf bir duyguydu. Havadaki heyecan hissediliyordu.

Maomao, *"Ve sadece bizim şarlatanımız hepsine hizmet edecek,"* diye düşündü.

Bu kadar büyük bir yerde herhangi bir hastalığın yangın gibi yayılacağı düşünülebilirdi, ancak pratikte bu doğru değildi. Arka sarayda temizlik mükemmeldi. Saray kadınları mesailerinin çoğunu temizlik zamanıydı ve atıklar verimli bir şekilde ele alınıyordu. Yeterince biriktiğinde lağımlara akıtılır, oradan da hendeğe değil, büyük bir nehre giderdi. Böylece hendek, atıklardan arındırılmış oluyordu. pislik ve pis koku.

Eski imparator bu bölgeyi kullanmıştı çünkü burada zaten mevcut bir kanalizasyon vardı.

batıdan geliyordu. Söylentilere göre arka saray bir zamanlar gerçek bir şehirmiş ve şimdiki amacına hizmet etmesi için yeniden şekillendirilmiş. Hem duvarlar hem de hendek o şehre aitti, bu yüzden büyüklüğüne rağmen,

Arka sarayın inşası aslında oldukça ekonomik olmuştu. Projenin arkasındaki asıl hamlenin mağrur ama etkili imparatoriçe regnant olduğunu duymak belki de şaşırtıcı değildi.

Sadece bu tür sanitasyon önlemleri bile hastalık salgınını önlemuzun bir yol kat etti, ancak özellikle hastalanan birileri olduysa da, ailesine geri gönderildi. Böylece arka sarayın küçük dünyası, bir şarlatan doktor olsun ya da olmasın, dönmeye devam etti.

"Maomao, sanırım son gün biraz izin alabilirim."

Xiaolan söyledi. Gözleri parlıyordu - belli ki bu bir onunla birlikte alışverişe çıkmaya davet etti. Maomao sorulduğu için memnun olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Xiaolan'a okşayarak cevap verdi

Başını.

Yeşim Köşkü'ne döndüğünde Maomao'yu yorgun ama memnun bekleyen hanımlar . O dışarıda tembellik ederken -daha doğrusu, "neredeyse yapacak hiçbir şeyi yokken"- bazı tüccarlar pavyona gelmişti. En yüksek rütbeli hanımlar

Arka sarayda yaşayanların dükkânlara gitmek için zahmet etmelerine gerek yoktu; dükkânlar onlara geliyordu.

Tüccarların hepsi kadındı - başka nasıl olabilirlerdi ki? arka saraya kabul edildi mi? Yine de, herhangi bir şey olması ihtimaline karşı etrafta normalden daha fazla hadım koruma vardı.

Yine de tanıdık adamlardı ve kızlar bir şeyler yudumluyorlardı.

Çay, pavyonun iç atmosferi ek muhafızların varlığıyla bozulmamıştı.

"Majesteleri, Leydi Gyokuyou'nun istediği her şeyi seçebileceğini söyledi.

sevdim!" Yinghua'nın sesi sanki kendisi beğenmiş gibi mutluydu. Bu muafiyeti alanlardan biri. Harcadığı paranın yarıya indirilmesi onu büyük bir hayal kırıklığına ama geri döndü.

Masanın üzerinde, yeşim taşı ile aynı renkte göz alıcı bir kolye vardı. Gyokuyou'nun gözleri. Ayrıca kuvars cam ve sedef kakmalı bir aksesuar kutusu da vardı. Prenses Lingli aldığı güzel ipek balodan son derece memnundu ve eş için kıyafetlerin yanı sıra Lingli için minik bir kaftan da duvarda asılıydı.

Gyokuyou bir parça endişeyle, "Belki de biraz fazla heyecanlandık," dedi.

Baş nedimesi Hongniang biraz ısrarla, "Hanımefendi, bence daha fazla satın alabilirdiniz," dedi. "Eminim diğer hanımlar da öyle yapmıştır."

Hongniang kendini ifade etmek için ölçülü bir yol seçmişti ama Maomao onun ne demek istediğini kolayca tahmin edebiliyordu. Lihua'nın Kristal Köşkteki hanımları, hep konuşup hiç çalışmadan, hiç şüphesiz kendilerini alışverişe verdiler. Eş Lihua'nın harcayacak çok şeyi vardı ve muhtemelen gerçekten de bol bol harcadı.

Elmas Köşk'te, Konsolos Lishu'nun nedimleri Tahmin edilebileceği gibi, istedikleri şeyleri satın almaları için hanımlarını kışkırtmışlardı. En iyi ihtimalle zimmetlerine bir şey geçirmemiş olmalarını umabilirdik.

Garnet Pavyonu'na gelince... Konsolos Loulan'ın göze çarpan kıyafet tüketimine olan tutkusu her şeyi açıklıyordu.

Buna karşın, Konsolos Gyokuyou, neredeyse hiç Tek bir odayı doldurmaya yetecek bu miktar Maomao'ya düpedüz tutumlu göründü, özellikle de İmparator'un kişisel sevgisine sahip biri için.

Konsolosların her biri "işleriyle" orantılı bir maaş alıyordu, ancak gerekli harcamalar olarak kabul edilen kıyafet ve aksesuarlar için de geri ödeme yapılıyordu. Üst, orta ve alt düzey eşlerin toplamı neredeyse yüz kişiye ulaşıyordu ve Maomao kendini ulusal hazinenin

Bu hızla dışarı. Yine de bu konuda endişelenmesine gerek yoktu.

"Her halükarda, yarın başkaları da gelecek, bu yüzden bugün kaldıracam." Hongniang duvardan kıyafetleri başladı ve onları Maomao'ya uzattı. Her biri zengin renklere sahipti ve dokunması hoştu.

O zaman Maomao bu kıyafetlerin Gyokuyou'nun normalde tercih ettiklerinden biraz daha farklı olduğunu fark etti. *Hm?* Eşi genellikle kolsuz bir elbiseyi uzun bir etekle eşleştirmeyi severdi ve daha sonra üzerine geniş kollu bir üst giysi giyerlerdi, ancak bu elbiselerin hepsinin uygun kolları vardı ve etekleri göğsün hemen altında bir kuşakla bağlanacaktı.

Maomao bunun nedenini iyi tahmin etmişti. Konsolos Gyokuyou kısa bir süre sonra kuşaklarını göbeğine bağlamakta zorlanacaktı.

"Ellerindeki tek şey bu muydu?" Maomao sordu.

"Ne?" Hongniang cevap verdi. "Tüccarlar bunların çok moda olduğuna yemin ediyordu."

Yani ellerinde sadece bunlar vardı. Bekleyen hanımlar birbirlerine sorgulayıcı gözlerle baktı. Yeşim Köşkü'nün kadınları alışverişlerini akıllarında sadece Gyokuyou'yu düşünerek yapıyorlardı. Ama bir tanesi normalde daha geniş bir seçim olması beklenirdi. Ve eğer bu gerçeği tüccarların yaptığı varsayım ile birleştirirsek...

Hayır, Maomao fazla düşünmüş olmalı.

En azından, umarım öyleyimdir.

Çünkü eğer Konsolos Gyokuyou'ya kasıtlı olarak sadece bu tür giysiler getirmiş olsalardı, bu onların

ses çıkar.

Maomao, "Bence yarın onlara daha alçak kuşaklı kıyafetleri olup olmadığını sormalısın," dedi. Belki de haddi olmadığını düşündü ama Gyokuyou ve Hongniang onun ne demek istediğini anladılar. Diğer üç nedime tekrar birbirlerine baktı, ancak Maomao'nun iması açıkça kafalarının üzerinden geçmişti.

"Bu iyi bir fikir. Biraz daha çeşitlilik kazanmalıyız." Gyokuyou bir kutunun üzerine birkaç giysi koyarak konuştu. Belki de hayal görüyordu ama Maomao, kadının gözlerinde keskin bir ışığın parladığını gördüğünü düşündü.

Kafile beş gün kalacak ve bu süre zarfında arka saraydaki hanımlar alışık olmadıkları bir şekilde eğlenme fırsatı bulacaklardı. Alışveriş. En yüksek rütbeli eşlerin dükkânlara gitmesine gerek yoktu, bu yüzden tüccar çadırları arasında dolaşanlar öncelikle orta ve alt rütbeli eşler ve onların nedimeleriydi, Ardından idari pozisyonlardaki kadınlar geliyor, her biri gözlerine kestirdiklerini satın aldıkça seçkiyi daha da daraltıyorlardı. Göz. Sadece son gün, en alt rütbedeki kadınların geriye kalan her şeyi eleme fırsatı vardı. Bunun bile heyecan verici bir olasılık gibi görünmesi, buralarda ne kadar az eğlence olduğunu gösteriyordu.

Bu kervan çölü aşarak gelmişti ve egzotik diyarlardan pek çok sıra dışı mal taşıyordu. Çölden geçerken Gyokuyou'nun da anavatanı, çünkü Yeşim Köşkü'nün kadınları el işlerini incelerken gözle görülür bir şekilde vatan hasreti çekiyorlardı.

Maomao mevcut olabilecek ilaç ve uyuşturucularla çok daha fazla ilgileniyordu ama bunların doğrudan arka saraya getirilmesi anlaşılır bir şekilde yasaklanmıştı; çay yaprakları ve baharatlar satılıyordu Neredeyse sonradan düşünülmüş gibi, tüccarların geldiği kadar yakındı.

Son gün, Maomao, aldığı bir miktar parayla Konsolos Gyokuyou, söz verdiği gibi Xiaolan'la birlikte pazara gitti.

"Vay canına, buna inanamıyorum!" Xiaolan'ın neredeyse hiç parası yoktu. ve sergilenen hiçbir şeye parası yetmiyordu ama bu, gözlerinin batı cam işçiliği karşısında parıldamasını engellemedi. Maomao

Xiaolan'ın yapmacıksızlığı büyüleyici.

"Bu lütfen." Maomao özellikle çekici bir saç bandı seçti ve Xiaolan'ın saçına nazikçe bağladı. Koyu, şeftali pembesi rengi enerjisine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Xiaolan'ın saç bandını takması sadece bir saniye sürdü.

bir şey olduğunu fark etti ve sonra neredeyse Maomao'yu devirip ona sarılıyordu. Maomao bunun ne olduğunu merak etti.

küçük bir kız kardeşe sahip olmak gibi.

"Hiç kıyafet almayacak mısın Maomao?" Xiaolan sordu. "İhtiyacım yok."

Kısmen, Xiaolan'ın önünde bir şeyler satın alma şovu yapmak istemiyordu, ama daha da önemlisi, gerçekten ilgilenmiyordu.

Kıyafetler. Çay ve baharatlar onu daha çok cezbetmişti. Xiaolan, yeni saç bandından dolayı neredeyse sersemlemişti.

Maomao'ya en çok ilgisini çeken mağazalara kadar eşlik etti. Tüm bu süre boyunca yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Görünüşe göre bu sadece

Pazar tezgâhına dönüştürülmüş bu derme çatma arabalarda vitrin alışverişi yapmak onun için çok eğlenceliydi.

Maomao çay ve baharatlardan biraz almaya kararlıydı. Yeşim Köşk'ünün hanımları sırayla Köşk'e gelip Kervan'ın ziyaretinin son üç gününde pazar kurulacaktı ve Maomao son gitmekten memnun olduğunu söylemişti. Sebebi buydu.

Son gün indirim demektir.

Maomao mücevherlerle, modaya uygun giysilerle ya da bu tür ilgilenmiyordu. Peşinde olduğu mallar diğer herkes için önemsizdi, bu yüzden bol miktarda kalacağından emindi.

Üstelik burası arka saraydı, özel bir yerdi. Biraz iyi huylu şakalar beklenebilirdi.

Eğer beni bir gezintiye çıkaracaklarını düşünüyorlarsa...

Maomao'nun kurnazlıkları keskindi. Ne de olsa hayatının çoğunu yaşlı madamın iş yapışını izleyerek geçirmişti.

Çay satan dükkânlardan birinde durdu. Kuvars bir akvaryum balığı kasesi, toplar halinde bağlanmış güzel küçük tomurcuklarla doluydu. Yasemin çayı.

Sıcak suda demlendiğinde tomurcuklar açılır, çayın hoş aroması yayılırken onları görmek de koklamak kadar hoş olurdu. Ne yazık ki, çoğunlukla satın alınmıştı; sadece üç tomurcuk kalmıştı.

"Bunu alacağım," dedi Maomao.

Ancak aynı anda başka bir ses, "Bu lütfen!" dedi. Maomao başını çevirdiğinde aynı kaseyi işaret eden birini gördü. Bu, kendisinden yarım baş kadar uzun bir saray kadınıydı.

Maomao, boyuna rağmen hala oldukça genç görünüyor ve öyle konuşuyordu. Bu zıtlık Maomao'nun gözlerini kırıştırdı. Kendinden geçemiyordu.

kızı daha önce bir yerde görmüş olduğu hissine kapıldı.

Diğer kız da neredeyse Maomao kadar şaşkın görünüyor; sonra "Ah!" diye haykırdı, gözleri parlıyordu.

"Kediciğın nasıl?" diye sordu.

Bu Maomao'nun hafızasını canlandırdı. Bu, Hırsızların Öğütçüsü olarak adlandırılan yavru kedinin yakalanmasına yardım eden kızdı. Maomao hâlâ onun adını bilmiyordu.

"O iyi. Şimdilik sağlık ofisinde yaşıyor."

Diğer kız genişçe sıırıttı. Hepsi de son derece iletişimsel olan zengin bir ifade yelpazesine sahip görünüyordu.

"Oh! Shisui! İzin alabildiniz mi?" Xiaolan söyledi, ikisi arasındaki sohbete sıçradı. Bu ikisi birbirini zaten tanıyor olmalıydı. Aklıma gelmişken, Shisui de Xiaolan'la aynı üniformayı giyiyordu: *Shangfu* ya da Gardırop Servisi üniforması. Çamaşırhaneye gitmiş olmalı. Sık sık; Maomao'nun onunla daha önce karşılaşmamış olması sadece tesadüftü.

"Evet, bana en azından bu kadar borçlular!"

"Haklısın," dedi Xiaolan. Masum, dostane bir sohbetti.

Maomao çay satıcısının onlara baktığını fark etti. kalan üç yasemin çayı soğanını da satın aldı ve ayrı ayrı paketlenmesini istedi. Kadın buna pek sevinmedi ama Maomao diğer kalan çaylardan birini de isteyince kadın ikna oldu.

Sonra Maomao paketleri dağıttı, birini Xiaolan'a, birini Shisui'ye verdi ve sonuncusunu kendine sakladı. "Belki de kendi Başka bir yerde sohbet edelim ki ayak altında dolaşmayalım," diye önerdi ve tıbbi binayı işaret etti.

Muayenehanede, şarlatan doktor dışarıya bakıyordu. pazar yerini kıskanıyordu. Her zamanki gibi çok zamanı varmış gibi görünüyordu. Neredeyse hiç kimse gelmese bile, işinin doğası gereği ofisinden ayrılamıyordu. Herhalde ona sert davrandı. Zamanını yavru kedinin tımarına yardım ederek geçirdi. Kendisi. Yine de çok cana yakın bir adamdı ve ziyaretçileri geldiğinde onlara misafirperver davranmak için elinden geleni yapardı.

"Aman Tanrım, genç bayan, arkadaşlarınız olduğunu bilmiyordum." Söylenecek pek nazik bir şey değildi ama yine de doğru da değildi.

Xiaolan doktorun muayenehanesine biraz endişeyle girdi ama kedinin "Meeoww" dediğini duyunca gözleri parladı. Shisui Aynı şekilde onun da gözlerinde bir parıltı vardı.

"Çok sevimli," dedi Shisui. "Adı ne?"

Uzun sessizlik oldu. Sonunda Maomao cevap verdi: "Hırsızların Öğütçüsü."

"Ha? Ne kadar garip bir isim bu?" "O zaman ona 'yavru kedi' deyin."

Evet, *yavru* kedi. *Bu kadarı* . Ona "Maomao" demek, İmparator'un ona verdiği isimden çok daha tuhaftı.

Xiaolan ve Shisui sağlık ofisini nadiren ziyaret ediyordu; bir normalde işleriyle çok meşguldüler. Bugün ise bir festival havası vardı ve herkes iyi vakit geçiriyordu. Bir doktor olarak Önlem olarak, en önemli ilaçların bulunduğu depo kilitlenmişti. Teknik olarak personelden olmayan Maomao'nun anahtarın nerede olduğunu bilmesi tartışmaya açık bir sorun teşkil ediyordu, ancak bunu birine söylerse sadece ondan saklayacaklardı ve Maomao da Bunu istiyorum.

Maomao su ısıtırken şarlatan da ikramları hazırladı. Bugün çaydanlık yerine kuvars bir kap kullanmaya karar verdi. Bu gerçekten ilaç yapmak için, içecek değil, ama yüksek Elinde yasemin gibi kaliteli bir çay varken seramik israf gibi görünüyordu. Soğuk kabı ısıtmak için ılık su kullandı, ardından içine yuvarlak bir ampul yerleştirmeden ve üzerine kaynamaya yakın su dökmeden önce kabı boşalttı.

"Oh, vay canına!" Kız gibi haykırış Xiaolan'dan geldi. Açılan ampulden yayılan güçlü aromadan etkilendi. "Maomao, bu daha önce aldığın şey mi?"

Maomao başını salladı. Shisui'nin sessizliği ise dikkat ; belki de yasemin çayını daha önce görmüştü.

Maomao, "Suyun kaynar olmasını istemezsiniz, sadece nispeten ılık olmasını istersiniz," dedi. "Bunu yapmak için çok fazla şansım olduğundan değil." Çay yaprakları gerekirse bir süre daha saklanabilirdi.

Doktor çıkageldi, özenle pirinç krakerleri ve ay kekleri. Kekler biraz büyüktü, bu yüzden onları basit bir satırla parçalara ayırdı. Xiaolan'ın gözleri parlamaya başlamıştı bile. hangi dilimin daha büyük olduğuna karar vermeye çalıştı. Sadece birkaç dakika önce

doktorun muayenehanesine kabul edilebilir olup olmadığından bile emin değildi. Şimdi ise şarlatanla dostça sohbet etmeye başlamıştı bile. Belki de onu bu kadar uyumlu yapan gençliği idi. Shisui de onunla rahatça konuşuyordu. Şarlatan belli ki oldukça

Memnun oldum. Arka saraydaki kadınların çoğu, hadım olduğu için onun gibi erkeklere oldukça soğuk davranıyordu, bu yüzden böyle biriyle tanışmak

Xiaolan rahatlamış olmalı.

"Siz genç hanımlara hatırlatmam gereken bir şey var. oyun evi. Bu sadece bir kereliğine, tamam mı?" Bu noktayı birkaç kez tekrarladı; bu onun dolambaçlı yolu gibi görünüyordu Onlara aslında tekrar gelebileceklerini söyledi (bunu o kadar çok kelimeyle söyleyemezdi).

"Her zaman böyle mi? Dışarıda dev bir parti var sanki." Shisui ay çöreğinden bir ısırık alarak şöyle dedi. Maomao'ya diğer kadının aralarındaki en yeni saray kadını olduğunu hatırlattı. Eş Loulan'ın gelişi, pek çoğunu arka tarafa getirmişti.

Saray. Shisui muhtemelen altı aydan daha az bir süredir oradaydı. ". Yine de normalden daha uzun sürecektir gibi görünüyor."

Xiaolan, dizlerinin üzerindeki yavru kedinin ağzına ay çöreği tıktırdı. Yavru kedi kırıntılarıyla biraz fazla ilgilenmeye başlamıştı, bu yüzden Maomao onu yakaladı ve ona biraz balık verdi.

"Öhöm, evet," dedi doktor, boğazını önemli ölçüde temizleyerek ve bıyıklarındaki kırıntıları fırçalayarak. "Özel bir Başka bir ülkeden gelen elçilik yakında bizi ziyaret edecek."

Bunu bize mi söylemesi gerekiyordu? Maomao çayını yudumlarken merak etti. Sıcak suya kavuşmak için sabırsızlanıyordu ama diğer iki kızı muayenehaneye getirmenin bir hata olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Xiaolan, "Vay canına, demek gerçekten önemli biri gelecek," dedi. Gözleri bir kez daha parlıyordu ama Maomao bir kez daha Xiaolan'ın dikkati hemen tabaktaki ay kekine yöneldi. yeni atıştırmalığa geçti. Maomao başka bir tartışma konusu bulmak için kafa patlattı ama günü kurtaran Shisui oldu.

"Hey, son zamanlarda kuzey mahallesinden garip bir koku geliyor. Bununla ilgili bir şey biliyor musun?"

"Garip bir koku mu dediniz? O bölgeye iyi bakılmıyor.

Belki kanalizasyon tıkanmıştır," dedi şarlatan. A
Kanalizasyon tünellerindeki tıkanıklık kesinlikle yer üstünde tespit
edilebilecek bir koku yaratabilir.

"Fark etmedim! Kuzey mahallesine hiç gitmem," dedi Xiaolan, ay
çöreğinin ikinci porsiyonunu yerken. "Bazen orada çalıştığın oluyor mu?"

"Hehe. O bölgede çimler özellikle çok sık." Shisui sırttı ve cübbesinin
kıvrımlarından bir demet kâğıt çıkardı. Atıştırmalık ambalaj kâğıtlarına
benziyorlardı ama üzerleri mürekkeple çizilmişti. Maomao onlara ilgiyle
baktı ama

Xiaolan ve doktor irkildi; çünkü resimler böceklerin ayrıntılı tasvirleriydi. En
ince özelliklerin bile yakalanabilmesi için ince uçlu bir fırça kullanılmıştı ve
her birinin adı

Her bir resmin sağ üst köşesine dikkatlice böcek yazılmıştır.

"Harika bir çalışma," dedi Maomao ve ciddiye. Gereksiz çizgiler
yoktu; resimler bir ansiklopedi için uygun görünüyordu.
Arka ayakların özenli bile vardı.

"Teşekkürler. Buranın en güzel yanlarından biri de
farklı böcekler. Onları çizmek için pek çok şansım oluyor," Shisui,
Onu anlayan birini bulduğu için mutluydu. Bu arada Xiaolan ve
şarlatan, fazlasıyla gerçekçi tasvirlere bakmamak için kendilerini zor
tutuyorlardı.

Böcekler de tıbbi malzeme olarak kullanılabilecek başka bir şeydi. Zevk
bölgesinde buna çok fazla önem vermiyorlardı - hanımları üzme
eğilimindeydiler - ama birçok böcek
temelli ilaçlar oldukça etkiliydi. Peygamberdevesi oothecae mükemmel
bir dinçlik arttırıcıyken, solucanlar ateş düşürücüydü.
Özellikler.

"Güneydeki meyve bahçeleri çok fazla böcek barındırmayacak kadar
bakımlı ama kuzey mahallesinde çok fazla böcek var. Çok ıssız bir yer.
Bilirsiniz, iyi anlamda. Orada bir sürü büyük örümcek var."

"Örümcekler mi?!"

Maomao örümcek ipeğinin kanamayı durdurmaya yardımcı olduğunu
duymuştu, ancak bu maddeyi toplamak yeterince zahmetliydi ve henüz
deneme şansı olmamıştı. Shisui'nin yorumu Maomao'nun gözlerinde bir
ateş yaktı.

"Görmek mi istiyorsun? Seni oraya
götürebilirim." "Görmek istiyorum! Beni
oraya götür!"

Maomao ve Shisui garip bir şekilde senkronize olmuşlardı. Xiaolan ve doktor onların konuşmalarını dikkatle izlediler. Karnı doyan yavru kedi arka ayaklarından birini kaldırdı ve kulaklarının arkasını kaşıdı.

Bölüm 4: Parfüm Yağı

Kervan ardında muazzam bir parfümlü yağ modası bıraktı. Önünden geçen her saray kadını farklı bir şey taşıyor gibiydi. Koku. Her bir koku ayrı ayrı oldukça hoş olabilirdi, ancak birbirlerine karışarak farklılaşmamış bir koku karmaşasına dönüştüler. Maomao, keskin koku alma duyusuyla bunu biraz zorlayıcı buldu. Durumu daha da kötüleştiren şey, batıdan ithal edilen parfümün ince değil, güçlü kokular taşımasıydı.

Hayatı biraz daha zor bulan tek kişi Maomao değildi yeni trend yüzünden. Çamaşırhaneye gittiğinde, yığın yığın parfüme bulanmış giysilerle karşılaştı; bunları temizlemekten sorumlu haremağaları kova kova su getirirken derin derin kaşlarını çatıyorlardı.

Bu tür modalar geldikleri gibi aniden gitme eğilimindeydi. Manikür çılgınlığı azalmıştı, bu yüzden herkesin tutunacak yeni bir şeye ihtiyacı vardı. Belki de kitaplar ve parfüm birbirinden tamamen farklı olduğu için romanlara olan ilgi artmaya devam etti.

Xiaolan da parfümden en az Maomao kadar rahatsız olmuştu, çünkü bu onun için daha fazla iş anlamına geliyordu, ama çalışmaya devam etti romanın yeni kopyasını okumak için gayretle çalışıyordu. Xiaolan'ın çabalarının birkaç gün sonra sona ereceğini tahmin eden Maomao etkilenmişti.

"Gah, iğrenç kokuyor," diye homurdandı Maomao kendi kendine. Çamaşır sepeti. Burada olmak bile onu kokulardan sarhoş hissettirmekle tehdit ediyordu. Uyuşuk bir şekilde ayağa kalktı ama görünüşe göre ayak altında dolaşıyordu çünkü elinde giysi dolu bir sepetle servis yapan bir kız tam içine. Maomao çamaşırların bir kısmını giymek zorunda kaldı.

"Çok özür dilerim!" dedi sesi hâlâ yüksek olan hizmetçi.

Çamaşırlar kime olursa olsun, belli ki o da en yeni trendin bir müridiydi, çünkü giysiler gül kokuyordu.

Güller, ha. Maomao'nun ne kadar çok gül olduğunu düşünmesi yanlış mıydı?

Geçen gün yaptığı gül suyu için alabileceği para? Bol miktarda yapmıştı ama şimdilik hiç kullanmamış, sadece saklamıştı, çünkü gül özü hamilelik üzerinde olumsuz bir etkiye sahip olabilirdi. Eş Gyokuyou yığınla kullanmadığı sürece muhtemelen bir şey olmazdı ama ne olacağı belli olmazdı ve dikkatli olmak en iyisiydi. Bu nedenle Maomao, mallar bozulmadan önce keyif bölgesinde satmak için bir fırsat kolluyordu.

Bir hırıltıyla başındaki giysiyi çıkardı. Sonra da gözlerini kırıştırdı ve kıyafeti iyice kokladı. Bu durum hizmetçiyi telaşlandırdı ama Maomao onu görmezden gelerek kıyafeti çamaşır sepetine attı ve yüzünü başka bir çamaşır sepetine soktu. Şimdi yakındaki haremağaları ve diğer hizmetçi kadınlar onu şaşkınlıkla izliyordu ama onun umurunda mıydı?

Maomao bir sepetten diğerine geçerek içindekileri kokladı ve işi bittiğinde kendi çamaşırlarını eve götürmek aklından tamamen çıkmıştı. Onun yerine bir yerlere doğru yola koyuldu.

Maomao, trendlerin en çok nerede kök salacağını biliyordu.

O gün, Kristal Köşk'ün nedimelerinin bağırıışları arka sarayın her yerinden duyulabiliyordu.

Muhteşem haremağası o akşam Yeşim Köşkü'nde göründü. Onun yapabileceğini düşünmüştü. Elinde yazılı bir protesto gibi görünen bir şey tutuyordu.

"Seni biraz daha itidalli biri sanmıştım," dedi Jinshi, her zamanki bıkkınlığı şimdi öfkeyle karıştı. Arkasında Gaoshun (bıkkınlıkla birlikte yorgunluk), Konsolos Gyokuyou (endişeli ama inkar edilemez bir şekilde meraklı) ve Hongniang (sadece öfkeli bir tanrı gibi görünmemeye çalışıyordu). Bekleyen diğer hanımlar, çoktan yatağa girmiş olan Prenses Lingli ile birlikte uyuyorlardı.

Yani, öyleyim, diye düşündü Maomao, ama artık çok geçti.

Spekülasyonları kesinliğe dönüştürmek için çok sayıda kanıt gerekiyordu. Kristal Köşk, kanıt bulmak için mükemmel bir yerdi.

Maomao'nun merakına yenik düştüğü söylenebilirdi.

"Özür dilerim. Heyecanıma yenik düştüm ve izinlerini almadan bunu yaptım."

"Kendisi için bahaneler üreten yaşlı bir hödük gibi konuşuyorsun."

Maomao'nun sertifikalı gerçek bir cüzzamlıdan duymak isteyeceğı son şey buydu ama şimdilik gözlerini yere dikti ve tövbekâr görünmeye çalıştı. "Bir dahaki sefere bir şeyleri koklamadan önce soracağımdan emin olacağım."

"Ama *neden* onları kokluyordun?!" Jinshi'nin sesi perişan haldeydi.

"Tanrım," dedi Gyokuyou gözlerini kırıştıırarak; bu Jinshi'yi uyarmış gibiydi

Çünkü sert bakışı biraz yumuşamış ve her zamanki nezaketinin bir kısmını geri kazanmıştı.

Her neyse, Maomao dersini almıştı. Özellikle de İnsanların kıyafetlerini kapıp koklamaya başlamadan önce onları kontrol etmesi gerektiğini öğrenmişti. Heyecanının, koklayabilmek için insanların neredeyse yırtmasına neden olmasına izin vermemeyi öğrenmişti. Ve *kesinlikle* Kristal Köşk'ün bekleyen hanımlarını koklama konusu olarak seçmemesi gerektiğini de öğrenmişti. kokluyordu. Ona zaten bir iblis ya da kötü bir ruh gibi davranıyorlardı ama şimdi daha da kötü bir şey olarak görüyor gibiydiler.

Bunun olabileceğini bilse bile Maomao'nun emin olması gerekiyordu.

Sanırım şimdilik bu kadar tövbe yeter, diye karar verdi. Başını kaldırdı ve Jinshi'nin gözlerinin içine baktı. Ona göre, şikâyetin Jinshi'yi bu kadar çabuk buraya getirmesi aslında iyi bir şeydi. Bu meselenin acil bir karar gerektirdiğine inanıyordu.

"Yaptığım şey için bir sebebim vardı."

Birkaç saniye boyunca Jinshi'ye bakmaya devam etti. Sonunda Jinshi ağzını açtı ama yüzünü boş tuttu. "İyi bir tane olsa iyi olur."

Maomao kararlı bir şekilde, "Ama elbette," dedi. Sonra şöyle bir baktı Gyokuyou ve Hongniang kağıt istedi. Bazıları hemen ortaya çıktı. Gyokuyou'nun kişisel mağazasından alınmıştı; açıkçası Maomao'nun şu anda ihtiyaç duyduğundan daha güzeldi. *Bir parça eski hurda kağıt iyi olurdu,* diye düşündü, ama orada yoksulluktan gelen ve dolayısıyla böyle bir fikre sahip olan tek kişi oydu.

Diğerleri masanın etrafını sarıp izlerken o hızlı ve akıcı karakterlerle yazmaya başladı.

Eş Gyokuyou yüksek sesle okudu: "Gül, benzoin, şemsiye ağacı, buhur ve tarçın? Bunlar... her tür parfüm ya da onun gibi bir şey, değil mi?"

Maomao başını salladı. "Bunlar bugün saray kadınlarının üzerinde tespit ettiğim kokular ve esanslar."

"Peki ya onlar?" Jinshi ellerini kollarının arasına sokarak sordu.

Maomao fırçasını mürekkep taşına dayayarak, "Bunların hiçbirisi kayda değer miktarda bulunmuyordu," dedi, "ancak hepsi hamilelik için potansiyel olarak zararlıdır." Bu, dinleyicilerinin üzerine bir gölge düşürdü.

Devam etti: "Çeşitli parfüm yağlarına ek olarak Kervanda baharat ve çay satılıyordu." Kendisi için satın aldıklarını çıkardı. Biberle birlikte yasemin çayı, Orta derecede pahalı karabiber, kaya tuzu ve tarçın hem yemeklerde hem de parfümlerde rahatlıkla kullanılabilir. Hepsi de kuru ve baharatlı yiyecekleri tercih eden Maomao'nun karakterine çok uygundu. Bu kadar çok şey satın aldığı için biraz üzgündü ama para . Kendi kendine fark etmesi gerektiğini söyledi.

Ama Maomao'nun da bu şenlik havasından etkilenmediği ortaya çıktı.

"Yasemin çayı kasımları tetikleme potansiyeline sahiptir" dedi.

"Küçük bir miktarın bir şey olduğunu düşünmüyorum, ancak düşük yapma olasılığından kaçınmak için bence tamamen uzak durmalısınız."

Maomao, Xiaolan ve diğerlerinin geçen gün muayenehanede içtikleri çayın ta kendisiydi.

"Ve sonra bu baharatlar. Biberler fahişeler tarafından kullanılan kürtaj ilaçlarında sıklıkla görülür."

Maomao, Gyokuyou'ya baktı. Bu meselenin ciddi bir mesele olduğunu açıkça anlamıştı; Maomao'ya dikkatle baktı ve başını salladı. " et." Hongniang, Gyokuyou'nun çok fazla üzücü konuşmaya maruz için istekli görünüyordu, ancak eşinin görüşüne müdahale etmeyecek kadar.

"Dolayısıyla, bu bileşenleri kullanmak bir

Düşük mü?" Jinshi sordu.

Maomao kararsızdı. Hem haklı hem de haksızdı. "Her biri olasılığı artırıyor, ancak neden olacağı garanti değil. Parfüm yağını yanlışlıkla içmediğinizi ya da olağanüstü yüksek bir dozla temas etmediğinizi varsayıyorum."

Normal miktarlarda, tüm malzemeler pratikte güvenli olarak adlandırılabilir; aksi takdirde arka saraya getirilemezlerdi. hem de hiç. Ama her şeyin birden fazla kullanım alanı vardı. Malzemeler Yeşim Köşkü'nün etrafında bulunsaydı ve bir hata sonucu biri onları yutsaydı, neler olabileceğini kim bilebilirdi? Ya o kişi hamile bir eş miydi? Maomao daha önce fark edemediği için pişmanlık duydu.

"Kervanla birlikte buraya gelen tüccarlar hakkında herhangi bir bilgi edinebilir misiniz?" diye sordu.

"Araştırabiliriz ama mallarının ayrıntılı listesini beklemiyorum."

Parfümler sadece parfüm olarak, baharatlar baharat olarak ve çay da çay olarak listelenirdi. Belirli tür ve çeşitlerin kaydedilmesi pek olası değildi. Gelen tüm mallar denetlenmişti, Bununla birlikte, ilgili herkese işlerinin tatmin edici bir şekilde yapıldığı hissini vermiş ve şikayete çok az yer bırakmıştır.

Maomao'nun aklını kurcalayan bir şey daha vardı. "Bu sana şunu hatırlatmıyor mu... bilirsin işte?"

"Bana neyi hatırlatıyor?" Jinshi onun belirsiz sözlerinin neye işaret ettiğinden emin olamayarak cevap verdi.

Mükemmel gibi görünen bir şey düşünüyordu. Arka saray için saygıdeğer bir mal, ancak beklenmedik bir yan etkisi .

"Zehirli yüz pudrası," dedi Maomao ve bir parıltı Odadaki herkesin yüzünden anlayış okunuyordu. Bir önceki yaz, Prenses Lingli bilinmeyen bir sebepten dolayı hastalanmıştı. Eş zamanlı olarak, aynı şey Konsolos Lihua'nın oğlu, veliahtının da başına gelmiş ve daha sonra ölmüştü. Şimdi ise Arka sarayda kurşun bazlı yüz beyazlatıcı kullanılıyordu ve eski şeylere artık izin verilmiyordu. Belki de bu durum gardlarını düşürmelerine neden olmuştur.

"Birinin arka saraya kasten zehir sokmaya çalıştığını mı ima ediyorsunuz?" Jinshi cüret etti. Maomao başını sallamadı, ama o da başını sallamadı. Şu anda elindeki tek şey spekülasyondur, kanıt değil. Kesinliğe yakın hissediyordu ama yanılma ihtimali her zaman vardı.

Önceki bir olayla benzerlik vardı. Sonra dirilen saray hizmetkârı Suirei'nin hâlâ serbest olduğu gerçeği ve geçmiş ve bağlantıları belirsizliğini koruyordu. Belki Jinshi bu konuda bir şeyler keşfetmişti ama bu konuda hiçbir bilgisi yoktu. Maomao'ya söyleme yükümlülüğü.

"Sadece *potansiyel olarak* zararlı olan birçok maddenin arka saraya girdiğini fark ettim. Hiçbirine gerçekten zehirli muamelesi yapılmasına gerek yok." Biraz hile yapıyordu, söylediği her şeyi fikir olarak söyledi. Ürünleri arka saraya getiren tüccarların cezalandırılabilceği fikrinden hoşlanmamıştı söylediği herhangi bir şey yüzünden. Jinshi'nin kendi kararını vermesine izin verecekti. "Yine de diğer eşleri de uyarmanın akıllıca olacağını düşünüyorum."

Söyleyeceği tek şey buydu.

Tartışma Maomao'yu bitkin düşürmüştü. Babasının söylediklerini hatırladı; yaşlı adamın söylediklerini neredeyse duyabiliyordu. Nazik, büyükannemsi bir ses onu varsayımlara dayanarak konuşmaması konusunda uyarıyordu. Peki söylediklerinin ne kadarı varsayım, ve ne kadarı kesindi? Bu soru biraz midesini bulandırdı.

Maomao mutfağa girdi ve biraz su ısıttı. Kaynadıktan sonra biraz soğuk suyla karıştırdı ve yasemin çayı soğanı bekleyen cam bardağa döktü. Bardak bir pahalı bir içki takımıydı ama sorun değildi; işi bittiğinde iyice yıkayacağından emin olacaktı.

Ne yazık ki Maomao yasemin çayını çoktan tüketmişti ama Shisui onunkini geri verdi. Artık biraz yediğini ve tek başına daha fazlasına ihtiyacı olmadığını söyledi. Maomao'nun tercih edebileceği Shisui hediye kabul etti ama tartışmak istemedi. Her neyse, bu çayı sevmişti. "Kız kardeşleri" çayın tadına bakmasına izin vermişti.

Etrafta müşteri yokken sinsice içiyordu ve şimdi içmek onu geçmişe götürüyordu.

Çiçek ılık suyun içinde yumuşamaya ve açılmaya başladı Maomao bir sandalyeye oturdu ve onu izledi. Güzel kokulu aroması etrafındaki havayı doldurdu.

"Bunun zehirli olduğunu sanıyordum, değil mi?" dedi muhteşem bir ses yukarıdan. Başını kaldırdığında, mutfakta yanan tek kâğıt fenerin aydınlattığı, en ses kadar güzel bir yüz gördü. Dışarıda hava çoktan kararmıştı. Fenerin ışığı Jinshi'nin yüzüne kırmızımsı bir renk vermişti - gerçekten de iğrenç derecede güzeldi.

"Birçok zehirin küçük miktarlarda tıbbi özellikleri vardır," yanıtladı. "Tek bir fincan çayın neredeyse hiçbir etkisi olmaz. Her neyse, burası mutfak. Sizin ait olduğunuz türden bir yer değil, Üstat Jinshi."

"Lafı ."

"Gaoshun Usta nerede?"

"Onu bir mesaj iletmesi için gönderdim."

Hadımın yüce statüsü Maomao'nun dudaklarını büzerek ona bakmasına engel olmadı. Çayı kaldırdı, yasemin çiçeği şimdi tamamen açtı, lamba ışığına tuttu ve inceledi. Sonra bir yudum aldı ve çiçeğin suda sallanışının tadını çıkardı. Biliyordu ki Jinshi'ye çay ikram etmeyecek kadar kabaydı ama saat geç olmuştu. Eve gitme vakti gelmişti.

"Ayrıca," diye ekledi Maomao, "hamile değilim."

"Yeterince doğru." Nedense Jinshi konuşurken gözlerini ondan kaçırdı. Onun çaprazında oturuyordu - ne zamandan beri Oturdu mu? "Bana çay vermeyecek misin?" diye sordu cam bardağa ve çiçeğe bakarak.

"Ne tür bir çay istersiniz efendim?" Maomao ayağa kalktı ve Jinshi'nin nasıl bir baş ağrısı olabileceği konusunda sessizce homurdandı. Bir raf vardı

Yine de ziyaretçiler geldiğinde erzak stoklamıştı. Belki güzel, sade bir beyaz çay ister.

Jinshi bardağını incelemeye devam etti. "Bundan biraz denemek istiyorum." "Korkarım bu sonuncusu." İlk demi bardağın içine dökmüştü. Bardağına daha fazla sıcak su ekleyebilirdi ama Jinshi'nin alacağı tek şey tortu olurdu.

"Benim için fark etmez. Bu çayın başka ne gibi etkileri var?"
Jinshi sandalyesinde kaykıldı ve yapraklara baktı.

"Bir rahatlamayı teşvik ediyor. Yardımcı olabilir
Uykusuzluğun yanı sıra kişinin uyanmasına da yardımcı olabilir. Ayrıca, hamilelik sırasında tavsiye edilmese de, doğum sırasında yardımcı olabileceğini duydum."

"Görünüşe göre faydaları zararlarından çok daha ağır basıyor."

"Evet. Bu yüzden insanlar genellikle onları gözden geçiriyor."

Bu kadar çok yasemin çayı arka saraya ilk kez mi geliyordu yoksa daha önce de buraya getirilmiş miydi? Maomao bilmiyordu. Basit bir tesadüf ya da daha fazlası olabilirdi.

Bundan bile emin olamıyordu. Kıyafetlerle birlikte çayın da onları anlamamanın bir yolu olması mümkündü. Arka sarayda birinin hamile olup olmadığını anlamak için bir yöntem.

Önceki kervanlar ziyaret ettiğinde Maomao ya Jinshi'nin konutunda çalışıyor ya da Kristal Köşk'te Konsolos Lihua'ya bakıyordu - ya da sadece parasızdı, bu durum Konsolos Gyokuyou'nun hizmet. Başka bir deyişle, fırsat ya da imkân eksikliği nedeniyle, ziyarete gelen tüccarlara karşı her zaman tamamen ilgisiz kalmıştı. Ani parfüm yağı modası olmasaydı Maomao şu anda bile muhtemelen hiçbir şey fark etmeyecekti. Ne de olsa kervanın getirdiği her şey tek tek mükemmel lüks mallar gibi görünüyordu.

"Beyaz çay olur mu?"

Jinshi biraz sinirli görünüyordu ve hiçbir şey söylemedi ama bu onun suçu değildi.

hata; sahip olmadıkları şeye sahip değillerdi. Maomao çaydanlığı tekrar ateşe koydu ve küçük bir çaydanlığa biraz yaprak koydu. O aldı ılık suyun yeterli olacağını düşünerek çaydanlığı kaynamadan kapattı, sonra yavaşça demliğe dökerek yaprakların demlenmesine izin verdi. Oradan çayı bir çay fincanına doldurdu ve önüne koydu. Jinshi. Hâlâ sinirli görünerek onu aldı.

Bu arada Maomao, elindeki içki bardağını kaldırarak bir gösteri yaptı. yasemin çayı. "Bu çayın yardımcı olabileceği başka bir durum daha var" dedi.

"O da ne?"

"İktidarsızlık. Özellikle de erkeklerde."

Jinshi ona hiç *de* eğlenmeyen bir bakış attı. *Oops*, o düşündü. Alaycılığı biraz fazla işe yaramıştı. Onun ruh halini düzeltmek umuduyla atıştırmalık bir şeyler almak için rafa doğru koştu, bir damla soğuk terin sırtından aşağı aktığını hissetti.

Arkasında, onun çayını yudumladığını duydu. Sonra şöyle dedi: "Bu gerçekten benim için değil. Ben eve gidiyorum." Ve öylece gitti.

İşte şimdi yaptım, diye düşündü kendi kendine kaşlarını çatarak. Yine de çay fincanını almaya gittiğinde, dokunulmamış olduğunu fark etti.

Onun yerine, sadece tek bir yudum aldığı yasemin ayının yarısı boştu.

Öfkeyle beyaz çayın her damlasını içti.

Bölüm 5: Ceset Mantarı (Birinci Kısım)

Maomao şimdi Xiaolan'a okuma yazma öğretiyordu. neredeyse her gün çamaşırhaneye giderdi. Belli ki Xiaolan Okuryazarlığını geliştirmek isteyen tek hizmetçi oydu, çünkü giderek daha fazla sayıda kadın, çizilmiş karakterlere göz atarken görülebiliyordu. ve onları taklit etmeye çalışıyordu. "Daha fazla ve daha fazla," yine de, Aslında Xiaolan da dahil olmak üzere sadece beş kişi vardı; geri kalanlar her zaman olduğu gibi dedikodu yaparak vakit geçirmekten gayet memnundu.

Xiaolan'ın çalışkanlığının talihsizliği, Maomao'nun saray söylentilerini daha az duymasıydı. Böylece, ilk önce bu özel hikâyeyi şarlatan doktordan öğrendi. "Saray kadınlarından biri mi kayboldu?"

"Öyle diyorlar. Olaylar korkunç bir şekilde gelişti," dedi şarlatan, cılız sakalını sıvazlayarak. Maomao onu dinlerken sıradan bir çay yudumladı. "Hizmet süresi dolmak üzereydi, hatta iyi bir çeyiz bile biriktirmişti, bu yüzden evlenip arka saraydan ayrılması gerekiyordu. Ona ne olmuş olabileceğini merak ediyorum."

Söylentiye göre, kadın geçen yıl bahçe partilerinden birinde bir devlet memuruyla tanışmış ve birlikte olmuşlar.

O zamandan beri mektupla haberleşiyoruz. Bu eski bir saç çubuğu gönderme rutiniydi. Yetenekli kadınların, üst düzey eşlerden birine hizmet etmeseler bile, arka bahçenin dışına çıkmalarına izin verilebilirdi. belirli görevlerde yardımcı olmak için saray. Böylesine seçkin bir kişinin ortadan kaybolması oldukça garipti.

"Hiç olmaz demek değil bu," diye mırıldandı şarlatan. Bu sözlerle Maomao, arka sarayın içindeki karanlığa sürünecekmiş gibi hissetti ve bundan hoşlanmadı. İki ağaçlı bir bahçe Binlerce kadının gölgesi olmalı. Bazen, kadınlar

hatta meslektaşlarıyla yaşadıkları sorunlar yüzünden kendilerini öldürdüler. Maomao bunu yapan hiç kimseyi şahsen tanımamış olsa da saray. Diğer zamanlarda, bir kadının "ailesi" onun saray hizmetinden ayrılmasını uygun bulabilir ve kadın hiçbir uyarıda bulunmadan ve tek bir veda sözcüğü bile etmeden ortadan kaybolurdu. Bir de bu tür kayıpların yaşanmayacağına dair zımni bir anlayış çok yakından araştırıldı. Ancak bu vakada, kadının evlenmesi beklendiği için garip spekülasyonlar başladı Dönüyor.

Doktor bir pirinç krakerini ısıtırken, "Güya kızı bizzat Hizmetçi Kadınlar Başhemşiresi satın almış, o yüzden kimse fazla kurcalamak istememiş," dedi.

"Çok nazıksınız," diye yanıtladı Maomao. Her zamanki işine devam etmeye çalıştı. Hikâyenin onunla hiçbir ilgisi yoktu.

En azından o öyle düşünmemişti.

Maomao Yeşim Köşkü'ne geri döndüğünde, avluda bazı mobilyaların bulunduğu çok şık soylular buldu. yüksek sosyete kokan bir çay partisi yaratmak için harekete geçti. Masanın bir tarafında Gyokuyou oturuyordu. Karnı şişmişti. ama o stratejik olarak çevresindeki Mümkün olduğunca çıkıntıyı vurgulamamak için çalılıklar; ayrıca vücudunun tam şeklini gizleyen kıyafetler giyyordu. Bu İnsanların bir bakışta hamile olduğunu anlamasını engellemek için. Hongniang hanımının yanında durmuş, gergin görünüyordu.

Gyokuyou'nun sonsuza kadar içeride kalması şüphe uyandıracak başka bir şeydi, bu yüzden burada görünmesine izin veriyordu. Öyle bile olsa,

Maomao, bunu çözecek olan herhangi biri bunu uzun zaman önce yapardı, diye düşündü. Asıl soru, "herhangi birinin" iyi mi yoksa kötü mü olduğuydu.

Maomao'nun döndüğünü görünce, Gyokuyou içeri girmeyi önerdi. Ayağa kalktı ve Hongniang, eşinin profilini gizlemek için onun yanında yürüdü. Hanımefendisinin en çok hangi açıdan belli olacağını biliyordu.

Jinshi Maomao'ya bir bakış attı.

Bir şeyler dönüyor olmalı, diye düşündü ve onları takip ederek

pavyonun resepsiyon alanı. "Çok özür dilerim," dedi içeri girerken. Konsolos Gyokuyou her zamanki kıpır kıpır heyecanıyla ona bakarken, Hongniang ne kadar yorgun olduğunu zorlukla gizleyebiliyordu öyleydi. Maomao'yu çağıran kişi ise bir sandalyede oturmuş soğukkanlılıkla çayını yudumluyordu. Gaoshun yanında durmuş, ona bakıyordu. kızgın.

"Sen mi aradın?" Maomao, Gyokuyou ve Jinshi arasında bir ileri bir geri baktı.

"Evet. Sanırım sizinle bir işi var." Gyokuyou avucunu açarak Jinshi'ye işaret etti. Her zaman böyle başlardı.

"İstiyorum ve eğer sakıncası yoksa, sakın bir sohbet için bir yer bulacağız."

"Zahmet etmenize gerek yok. Burada konuşabilirsiniz," dedi kızıl saçlı eş, belli ki biraz sinirlenmişti.

"Korkarım bunu yapamayız. Burada uzun süre kalmam doğru olmaz ve ayrıca prenses de uyumaya hazır görünüyor." Dışarıdan ağlayan bir çocuk sesi duyuluyordu. Bu Lingli'nin öğle uykusu vakti yaklaşmıştı ama uyumadan önce her zaman annesinin sütünden içiyordu. Yakında onu süttten kesmeyi düşünmeleri gerekecekti ama bu biraz daha zaman alacaktı.

Gyokuyou neredeyse kız gibi bir ifade takındı. Eşi ikinci çocuğuna hamileydi ama hâlâ genç bir kadındı, Sadece yirmi yaşındaydı. Damarlarındaki egzotik kan ona oldukça yetişkin bir görünüm kazandırmış, saçma sapan kişiliğiyle de pekiştirmişti; bu iki özellik bir araya geldiğinde onu oldukça yaşlı ve deneyimli gösterebilirdi ama yine de gençlik merakıyla dolup taşıyordu.

"Leydi Gyokuyou, burada teslim olmanızı önerebilir miyim?"

Hongniang,

İşlerin yapıldığından emin olmak için her zaman hazırlıklı olarak odanın kapısını açtı. Guiyuan dışarıdaydı, çocuğu kucağında tutuyor ve belirgin bir şekilde garipti. Hongniang Lingli'yi aldı ve Gyokuyou'ya uzattı. Prenses eşinin yakasına uzandı.

Gyokuyou'yüzü hâlâ fırtınalıydı ama sevgili, tatlı çocuğunu açlıktan ölmeye terk edemezdi ve sonunda Maomao ve Jinshi'ye kendilerini odadan dışarı atmalarını söyledi.

İkisi Yeşim Köşkü'nden ayrıldılar ve her zaman olduğu gibi Hizmetkâr Kadınların Başhemşiresi'nin ofisine doğru ilerlediler.

Adamın kendi lanet odasına ihtiyacı var! Maomao düşündü. Aklına bir fikir geldi: belki de evdeki boş depoyu yenileyebilirlerdi. tıbbi ofis. O zaman şarlatan doktor da en azından ziyarete geldiklerinde onlara çay getirmek zorunda hissederdi. Maomao rahatlayabilir ve Başhemşire sürekli rahatsız edilmekten kurtulabilirdi. Böylece bir taşla üç kuş vurulmuş olacaktı.

Başhemşire'nin odası büyüktü ama süssüzdü, ilgi çekecek pek bir şey yoktu ve herkesi kovdukları için onlara çay getirecek kimse de yoktu.

Gaoşun'un ısrarıyla Maomao basit sandalyelerden birine oturdu. "Neye ihtiyacınız var efendim?" diye sordu.

"Sanırım Majestelerinin son zamanlarda cariyelere kurgu romanlar dağıttığını biliyorsunuzdur."

Jinshi sadece onun bunları bildiğini varsayıyordu. Ki bu da Elbette biliyordu, o yüzden başını salladı. "Evet, efendim. Anladığım kadarıyla eşler bunları okuduktan sonra, bekleyen hanımlarının ve daha sonra da altındaki hanımların okumasına izin verecekler. Bazı kopyalar da elden ele dolaşıyor. Hatta bazı kadınlara ilham bile verdi. okumayı öğren."

Jinshi bunun üzerine biraz gülümsedi. Maomao haklı olduğunu görebiliyordu; bunu başından beri planlamıştı.

Gaoshun, Jinshi'ye masanın üzerinde açtığı bir parşömen uzattı.

"Nedir bu?" Maomao sordu.

"Hedefim, henüz erken aşamalarda olmamıza rağmen. Uzun vadede yaratmak istediğim şey bu." Parşömen arka sarayın bir planını gösteriyordu. Ancak şu anda meydana olan açık alanda birkaç bina vardı. "Pazar yerinde, aklımdaki şeyin pratik çalışmalar enstitüsü olarak adlandırılabilirliğine inanıyorum."

Başka bir deyişle, bir okul.

Maomao'nun gözleri takdirle açıldı. Jinshi'nin muhtemelen zaten bu tür şeyler düşündüğünden şüphelenmişti ama bu kadar hızlı hareket etmesi onu . Her ne kadar Jinshi'ye sık sık Bir böceği ya da pisliği gözlemlerken, bugün ona bir ata bakar gibi bakıyordu. Bu, onu ne kadar sevdiğinin bir işaretiydi.

ama nedense hem Jinshi hem de Gaoshun geri çekildi. "Bir sorun mu var beyler?"

"Hayır, sadece... pek doğru gelmiyor," dedi Jinshi.

Gaoshun'un bile söyleyecek bir şeyleri vardı. "Evet, normal ifadene oldu? Kendini iyi hissetmiyor musun?"

Maomao daha şüpheli için göz kapaklarının düşmesine izin verdi; Jinshi rahat bir nefes aldı ve öne doğru oturdu tekrar. Neden bu kadar memnun görünüyordu? Hadım *gerçekten* de gizli bir mazoşist miydi?

Kendini toparladıktan sonra, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Maomao düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. Kötü bir fikir değildi. Aslında oldukça iyiydi. Önce romanları dağıtıyorlar tepkiyi ölçmek için İmparator aracılığıyla arka sarayda dolaştı. Genç hanımların dikkatini çekmeyi başarmışlardı ve bu fikrin bir dürtüden daha fazlası olduğunu görebiliyordu.

"Bence bu mükemmel bir şey. Burada gerçekten öğrenmek isteyen bazı insanlar var ve daha da önemlisi, hizmet süreleri bittikten sonra bu onlara iyi gelecek."

Jinshi gülümsemeye başlayarak, "Evet, kesinlikle," dedi. Bu ifade herkesi kovalamasaydı baygınlık geçirebilirdi.

Yine de bir şey Maomao'yu rahatsız etti. Parşömene dikkatle baktı.

"Ne oldu?" Jinshi endişeyle sordu.

Maomao planlardaki bir şeyi işaret etti. Şu anki "Enstitü" için öngörülen yer arka sarayın güney çeyreğinde, ana kapının hemen yakınındaki meydandı. Yeterince büyüktü ve malzemeleri oraya taşımak kolay olacaktı, kesinlikle bir avantaj. İmparator'un inşaat sırasında buna katlanması gerekecekti ama bu onun fikri olduğu için belki de bu o kadar sorun değildi.

Yine de herkes yeni şeyleri kabul etmeye istekli değildi. Maomao sertçe Jinshi'ye baktı. Başını sallayarak sessizce ona izin verdi. Aklından geçenleri söyleyerek, "Güney mahallesi üst ve orta düzey bulunduğu yerdir. Hepsi olmasa bile birçoğu,

büyük bir gurur kaynağıdır."

Binanın planlanan konumda olmasıyla, sadece İmparator değil Ancak tüm eşler sürekli olarak eğitim almak için bir araya gelen cahillerin görüntüsüne maruz kalacaktı. Elbette herkes bundan hoşlanmayacaktır.

Jinshi sessizdi. Arka sarayın haremağalarından biri olarak burayı iyi biliyordu. Maomao'nun ne demek istediğini anlayabilirdi.

araba sürerken. Eşlerin hepsi cesur yüzler takınır, ancak bazıları gizlice taciz kampanyalarına başlayabilir. Eşler

Kendileri ellerini kirletmeye tenezzül etmeyebilir, ancak işleri yapmaları için nedimelerini ya da hizmetçilerini kullanabilirler. Binanın kendisini de hedef almazlar, ama diğer sarayı hedef alırlar.

oraya gitmeye başlayan kadınlar.

Jinshi, "Bence kuzey mahallesi tercih edilebilir," dedi. Kuzey, arka sarayın en izole bölgesiydi. Çok az eş oraya bilerek giderdi.

"Evet, efendim. Ve orada tamamen yeni bir tesis inşa etmeye gerek olmadığını söyleyebilirim. Terk edilmiş birçok tesisten birini yenileyebilirsiniz.

yapılar zaten mevcut." Açıkçası Maomao, yeni bir şey inşa etmenin kaynak israfı olacağını düşünüyordu. Ne kadar çok olursa olsun Jinshi' çekebilirdi, eğer paradan tasarruf edecekse o güzel burnu suratından parçalaması beklenebilirdi.

Maomao'nun fikirleri henüz bitmemişti. "Bir şey daha var efendim," dedi. "Buranın açıkça bir okul olarak inşa edilmesinden ziyade, profesyonel eğitim için sunulmasını önerebilirim.

daha iyi pozisyonlara talip olanlar. Okul *sadece ders çalışmak* olarak görülüyor. Oraya gitmenin yemek yemelerine yardımcı olacağını açıkça göstererek onları cezbetmelisiniz."

"Öyle mi?"

"Evet; çiftçi çocukları açlığın tehlikelerinin sürekli farkındadır. Yemekten bahsetmişken, belki ara sıra molalarda atıştırmalık bir şeyler ikram edebilirsiniz."

Jinshi başını sallayarak, "Günlük atıştırmalıklar, mükemmel bir fikir," dedi.

"Hayır efendim, sadece bazen. Onları her gün beslememelisiniz."

"Neden?"

Günlük olarak atıştırmalıklar sunulsaydı, bazı insanlar gelirdi

sadece yemek istedikleri zaman. Atıştırmalıkları öngörülemez hale getirin - bu sınıflarda yemek yiyebilme garantisini ortadan kaldırın - ve insanlar bir öğünü kaçırmadıklarından emin olmak için her gün gelsinler.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Hangi kumarbaz her seferinde kazandığı bir oyuna bağlanır ki?"

Jinshi cevap vermedi. Genel fikri iyi bir fikirdi, ama o iyi yetiştirilmesinden kaynaklanan naiflik dokunuşlarını görebiliyordu. O da aynı şeyi fark etmiş gibiydi, bu yüzden buradaydı. fikrini sormak için.

"Bunlar sadece benim öznel gözlemlerim; başkalarına da düşüncelerini sormak isteyebilirsiniz" dedi. Kendini kaybetmemişti. gözlemler ama yeterince konuştuğuna karar verdi. Söylediği ve düşündüğü her şeyi onların da kabul etmesine veremezdi.

Bu konuşmayı yapmak için Yeşim Köşkü'nden ayrılmanın gerekli olduğundan emin değildi. Jinshi'ye baktı, henüz gitmekte özgür olup olmadığını merak ediyordu ama Gaoshun de daha fazla kâğıt çıkardı.

"Başka bir şey daha var," dedi Jinshi. "Mantarlar hakkında bilginiz var mı?"

Maomao kaşlarını çattı ve bunun neyle ilgili olduğunu merak etti. "Her yıl birkaç kez onları bulmak için dağlara giderdim. Hem yemek pişirmek hem de ilaç yapmak için önemlidirler." Dışarıda çok sayıda zehirli mantar vardı ama değerli ilaçlara dönüştürülebilecek mantarların sayısı da hiç az değildi. "Acaba ilginizi çekti mi?" Maomao yüzüne yayılmak üzere olan sırıtmayı engellemek için kendini zorladı.

"Her yıl bu zamanlarda birkaç saray kadını gıda zehirlenmesi geçiriyor. Onları uyarıyoruz ama her zaman bizi görmezden gelen birileri oluyor."

Maomao, "Bazılarının iştahı diğerlerinden daha fazladır," dedi. Arka sarayda kimse aç kalmayacaktı, ancak verilen yemekleri yetersiz bulanlar da vardı. Gün boyunca bir şeyler atıştırmayı bekleyenler sadece saray görevlileri idi.

Eşler ya da ikramını paylaşmaya tenezzül ettiği kişiler.

"Neden, geçen yıl, birileri sözde biraz mantar

muayenehanede doktorun kendisiyle birlikte."

Maomao buna hiçbir şey söylemedi.

"Ve meyve bahçelerinden şaşırtıcı derecede düzenli bir şekilde meyve kayboluyor gibi görünüyor."

Ya da bunu. Özel olarak, o mantarların zehirli olmadığına, aslında oldukça lezzetli olduğuna itiraz etmek istedi. Meyvelere gelince, o sadece kalan meyvelerin daha iyi olgunlaşabilmesi için yer açmaya yardım etmişti. En azından bahanesi buydu.

"Bu nedenle, istediğim şey, yoldan çıkmış saray kadınlarını engellemek. Kimse yanlışlıkla yemeden önce mantarlardan kurtulmak istiyorum. Bunu yaparken, her birinin tam olarak ne tür bir zehir içerdiğini bana söylemenizi istiyorum. Yeşim Köşkü'ndeki görevlerinizden muaf tutulacaksınız, yemek tadımı hariç."

Hmm... Maomao başını salladı ama tüm bunların biraz tuhaf olduğunu düşünüyordu. Şimdiye kadar, söylenemeyecek hiçbir şey söylememişlerdi. Konsolos Gyokuyou'nun önünde tartışıldı. Mantar denetimleriyle ilgili tüm hikayeyi öğrenmesi onun için daha uygun olurdu. *Hâlâ bana söylemediği bir şey var* Maomao.

düşündü ama bunu yüksek sesle söyleyecek kadar kayıtsız değildi. Aslında Jinshi'nin isteğinden son derece memnundu. Bu iş hiç de ilginç olmayacaktı.

Sadece, "Pekâlâ efendim," dedi, dudaklarında en küçük bir gülümseme vardı.

Arka sarayda mantar yetişebilecek pek çok yer vardı. Buraya genellikle kadın bahçesi denirdi, ama birçok gerçek

Burada da özenle bakılmış çiçek ve ağaç tarlaları, meyve bahçeleri ve çam koruları gibi bitkiler yetişiyordu. Sıcak havanın nemi mevsim yakında her yerde mantar anlamına gelecekti.

Mantarlarla ilgili en zor şeylerden biri, yenilebilir ve zehirli olanların genellikle birbirine çok benzemesiydi. İstiridye mantarları ve Örneğin ay ışığı mantarları kolayca karıştırılabiliyordu ve müşteriler yanlışlıkla yanlış mantarı hediye ettiklerinde eğlence bölgesinde gıda zehirlenmesi vakaları .

Bazı yerler mantarlara diğerlerinden daha elverişliydi. İstiridye mantarları hemen her yerde yetişebilirdi ama ay ışığı mantarları dağlarda daha yaygındı. Maomao'nun şüphesi

bunlardan herhangi birini arka sarayda bulabilirlerdi.

Eğer mantar avı yapacaklarsa, Maomao bahçıvanların uğrak yerlerini göz ardı edebileceklerini düşündü. Buna İmparator'un çiçekleri görmek için gelebileceği her yer dahildi. Çoğu

Bu tür yerler, üst ve orta konsüllerin ikamet ettiği ve bu nedenle gururlu hanımlarla dolu olan güney mahallesindeydi. Bu bölgeler mantarlardan arındırılırdı.

Peki, nereden başlamalıyız? Maomao, Jinshi'nin verdiği planlara bakarak düşündü, ayakları yere zar zor değiyordu.

"Tekrar hoş geldiniz," dedi Yinghua, kendinden biraz emin bir ses tonuyla.

"Teşekkürler, döndüğüme sevindim."

"Hey! Oraya bu şekilde giremezsin!" Yinghua, Maomao'nun başını ve kıyafetlerini nazikçe fırçalayarak söyledi. Saçında yapraklar vardı ve elbisesine dallar saplanmıştı. Tırmandığı ağaç yüzünden olmalı. "Sana orada ne yaptırdıklarını bilmiyorum ama keşke böyle enkaz halinde dönmeyi bıraksan."

"Tam bir enkaz," diye düşündü Maomao. Yinghua kesinlikle her şeyi olduğu gibi anlatmıştı. Maomao yine de başını salladı; onların bu hallerine saygı duymak zorundaydı.

Etrafta küçük bir çocuk ve hamile bir kadın olduğu için her şeyi hijyenik tutmaya çalışıyordu. Hızlıca kıyafetlerini değiştirmeye gitti ve tozunu aldı.

Maomao için çok tatmin edici bir gün olmuştu. Bir sepet dolusu mantar toplamıştı, aralarında birkaç tane de şifalı mantar vardı.

olanları. O şarlatana zehirli olduklarını söylemişti.

onu bile onları yemekten alıkoyabilirdi. Öyle olsa bile kendini zor zapt ederdi, ama ona güvenmek zorundaydı.

onu. Maomao (kedi) şarlatandan daha akıllı olduğunu kanıtladı; mantarlara bir bile atmamıştı. Yine de sıra dışı mantarlardan bir ödül bulmuş olan Maomao (insan) kendini oldukça tatmin olmuş hissediyordu.

"Maomao, sen biraz, uh, kokuyorsun. Sanki... bir şey gibi," dedi Yinghua. "Öyle mi?"

Şimdi düşününce burnunun biraz acıdığını fark etti.

Mantar toplamaya çıkmıştı. Belki de tüm o etrafta koşuşturuyordu. Belki de Shisui'nin ona bahsettiği yerdendi. Orada bir sürü mantar vardı. Taşan atık su iyi bir gübre gibi görünüyordu.

"Leydi Gyokuyou akşam yemeği yiyecek. Üstünü değiştirdikten sonra, yapabilecek misin-?"

Ah, evet: Maomao günün henüz bitmediğini fark etti. Akşam yemeği için her zamankinden biraz daha erken görünüyordu ama yemek tadımcısının geç kalması da olmazdı. "Hemen geliyorum," dedi ve hızlı adımlarla odasına döndü.

Konsolos Gyokuyou'nun odasına vardığında, kadın bileğine siyah bir ip bağlıyordu. Bu tipik bir uygulamaydı. Arka sarayda asil bir kişi vefat ettiğinde kullanılan bir ip vardı, ancak bu ip daha önce kullanılanlardan daha az özenliydi veliaht prens öldüğünde. Gyokuyou her zamanki gibi giyinmişti; onun yerine her zamankinden daha sade kıyafetler giyen Hongniang'dı.

"Özür dilerim. Sanırım biraz erken geldim," dedi Konsolos Gyokuyou. "Önemli değil leydim."

Hongniang, Maomao'nun yüzündeki üstü kapalı soruyu görmüş olmalı ki, "Bugün yemekten sonra dışarı çıkmam gerekiyor. Üzgünüm ama benimle gelmen gerekiyor."

"Evet, hanımefendi."

Hongniang'ın neden böyle giyindiğini çok iyi anlıyordu. kasvetli bir şekilde. Hongniang Maomao'ya da siyah bir bant verdi. Bir cenazeye gidiyorlardı, diye tahmin etti. Bu tür şeyler normalde arka saray için uygun görülmezdi, ki burada Cennetin Oğlu doğabilirdi, ama onlar buna başka bir şey dediler ve yaptılar Her neyse. Hongniang'ın Gyokuyou'nun yerine katılmasından yola çıkan Maomao, ölen kişinin orta veya alt rütbeli eşlerden biri olduğundan şüphelendi.

"Üzerindeki kıyafetleri giyebilirsin ama şu saç bağını çıkar."

Hongniang talimat verdi. Maomao başını salladı ve zehrin tadına bakmak için ilk yemeği aldı.

Hongniang, Maomao'yu kuzey mahallesindeki bir ayin alanına getirdi. Törenleri ve törenleri bu kadar seven bir ülkede, arka sarayda bile bunlara ev sahipliği yapacak küçük bir yer vardı. Burası normalde süssüzdü ama haremağaları burayı kısa sürede bu cenaze için hazır hale getirmek için çok çaba sarf etmişlerdi.

Gyokuyou'nun yılda yaklaşık bir kez Ancak Maomao'nun hizmetinde olduğu süre boyunca bu görev ona verilmemişti. Bu tür görevler genellikle erkeklere aitti, ancak arka sarayın özel koşullarında kadınlar bu görevi üstlenebiliyordu. Görev sırayla bir üst eşten diğerine geçerdi.

Cenaze törenine katılanlar sunağın önünde iki sıra oluşturdular ve burada merhum eşin nedimeleri gibi görünen kadınlar tarafından uzatılan çiçekleri sundular. Maomao, Hongniang'ın arkasında durdu ve kadınlardan birinden bir çiçek aldı. Ancak bu çiçek normalde olduğu gibi kokmuyordu. Belki de arka sarayın bir başka benzersiz yönü?

Hm? Maomao, ona çiçeği veren kadının elinin kırmızı olduğunu fark etti. *Bu bir kızarıklık mı?* El belirgin bir şekilde şişmiş. Maomao kendi sol koluna baktı; oradaki yara izlerinden biri kadının şişliğine benziyordu.

Çiçeğini sunmak için sunağa yaklaşırken Maomao'nun aklından hâlâ bu düşünceler geçiyordu. Beyaz bir örtüyle örtülmüş büyük bir tabut vardı. Belki de daha sonra taşınacaktı.

Maomao kumaşın içinden bir insan silueti seçebildi.

Hongniang'a göre, ölen eş yüksek bir memurun kızıydı, orta sınıf arasında önemli bir statüye sahip bir kadındı.

ama Maomao Hongniang'ın ses tonundan tahmin etti ki

Kadın pek sevilen biri değildi. Yaklaşık bir yıl önce sağlığı bozulmaya başlamıştı. Kendini odasına kapatmıştı, ama hiç gitmemişti.

ailesinin evine geri döndü. İmparator onu hiç ziyaret etmedi. Hongniang, "İsteseydi kesinlikle evine dönebilirdi," demişti.

sesinde sert bir dokunuşla belirtti. Sonra, eşinin en zayıf olduğu anda hava ısınmış ve o da gıda zehirlenmesi geçirmiş.

Normalde disiplinli olan Hongniang'ın ölü bir insana bu şekilde saldırması alışılmadık bir durumdu. İkisi çiçek sırasından çıktıktan sonra Maomao sessizce, "Bir şey mi yaptı?" diye sordu.

Öylesine sorulmuş bir soruydu.

Hongniang'a söylemesini istedi. Bir leydinin bilmesi gerekenden çok daha fazlasıydı.

Hongniang şaşkınlıkla fısıldayarak cevap verdi: "Bir zamanlar birinin Leydi Gyokuyou'yu zehirlemeye çalıştığını hatırlıyor musun? Suçluyu asla bulamadılar ama..." Hongniang tabuta doğru baktı.

Şimdi . Hongniang son derece sadıktı; elbette hanımına zarar vermeye çalıştığından şüphelendiği herkese kızacaktı.

Hatta kadının öldüğüne içten içe sevinmiş bile olabilir.

Bekle... Maomao'nun aklında bir fikir oluştu. Gıda zehirlenmesinden ölen bu ortanca eş, Gyokuyou'nun hayatına kastetmişti. Şu anda hamile olan ve bu nedenle diğer eşler ve saray kadınlarının yanında normalden daha temkinli olan Gyokuyou'nun ta kendisi.

Bir de Jinshi'nin bir gün önce Maomao'dan tüm zehirli mantarları bulmasını istemesi vardı. Gyokuyou ve diğerlerinin ne istediğini bilmemesine o kadar özen göstermişti ki.

Yeşim Köşkü sakinlerine yönelik her türlü duyguyu denklemden çıkardığımızda, kesin olarak şunu söylemek mümkün değildi

Gyokuyou ölmeden önce ortanca eşi zehirlememişti.

kadın da ona aynısını yapabilirdi. Resmi açıklama gıda zehirlenmesiydi ama eğer sebep bir mantar olsaydı, o zaman her şey birbirine uyardı.

Maomao, Yeşim Köşkü'nün diğer kadınları Jinshi'nin ne düşündüğünü öğrenirse neler olacağını kolayca hayal edebiliyordu.

Muhteşem haremağası bile orada karşılanmayı bekleyebilirdi.

öğrenirlerse değişirdi. Maomao bazen Jinshi'nin belki biraz fazla

Gyokuyou'nun kişisel müttefiki olduğunu düşünüyordu ama en azından bu konuda titizlikle adil davranıyordu.

Konsolos Gyokuyou'nun bununla bir ilgisi olduğundan şüpheliyim. O olabilir

Diğer eşten pek hoşlanmıyordu ama rakibin ruhunu kırmanın ve bir daha geri gelmemesini sağlamanın pek çok yolu vardı. Birinin sizi zehirlemeye kalkışması ihtimaline karşı onu zehirlemeye çalışmak (tekrar) büyük bir sorun gibi görünüyordu. Her zaman için olasılığı. Ne Hongniang ne de diğer üçü

Yeşim Köşkü'nün kızları böyle el altından yöntemlere başvuracak tipler gibi görünüyor.

Hayır, herhangi bir zehirleme girişiminde Yeşim Köşkü'ndeki baş şüpheli Maomao olacaktır.

Hah! Jinshi'nin mantar meselesindeki amacı Maomao'nun tepkisini ölçmek olsaydı, üzülmezdi. Hatta biraz etkilenmişti bile. Maomao ellerini kirletecek bir şey yapmamıştı elbette. *Acaba kadın ne tür bir gıda öldü?*

Maomao bunu öğrenmekten çok memnun olacaktı ama bunun zor olacağını bildiği için iç çekti. Tam takip etmek üzereydi ki Hongniang Yeşim Köşkü'ne geri döndüğünde muazzam bir gürültü duydu. Döndü ve yüzü sargılarla sarılı bir kadının sunağı altüst ettiğini gördü. Sunulan pirinç ve şarap yere saçılmış.

Kadının sargılarının altından kabarık kırmızı derisi görünüyordu. Kıyafeti sadeydi ama ince bir kumaştan yapılmıştı. hizmetçilerin giydiği üniformaları giyiyordu. Maomao, onun basit bir saray kadını ya da bir nedime olmadığından şüpheleniyordu.

"Kesin şunu!" diye bağırdı saray kadınlarından biri, araya gireni yakalarken ama diğer kadın onu silkeleyip tabutun önünde durdu ve üzerini örten beyaz örtüyü yırttı. Toplanan kadınlar soluk soluğa kaldı, haykırdı ve dağıldı. Karnı burnunda Hongniang bile bir çığlık attı.

Beyazlar giymiş bir kadın orada yatıyordu. Yüzünün derisi kızarmış ve şişmişti, başındaki saçların yarısı dökülmüştü. Neredeyse yağda kızartılmış gibi görünüyordu; arka sarayda açan bir çiçeğe pek benzemiyordu.

Davetsiz misafir bandajlarının arasından sıırttı. "Ha ha ha ! Şimdi gördünüz mü? Ne ekersen onu biçersin!" diye bağırdı, bir grup haremağası onu zapt etmek için geldiğinde bile. "Sen benim olduğumdan daha iğrençsin!" Kahkahası alacakaranlığı doldurdu.

Maomao ikisini de inceledi, cesedi ve sargılarının arasından diğer kadının yüzünü görebildiği kadarıyla. Neredeyse yanığa benzeyen yaralar ona tanıdık geliyordu.

Bölüm 6: Ceset Mantarı (İkinci Kısım)

Ertesi gün Maomao, cenazede olay çıkaranın düşük rütbeli eşlerden biri olduğunu öğrendi. Kadın zengin bir tüccar ailesinin kızıydı ve hoş bir mizacı vardı; sözde İmparator onu ziyarete bile gitmişti birkaç kez. Ama geçen yıl bu zamanlar yüzünün şişmesine, kızarmasına ve saçlarının dökülmesine neden olan gizemli bir hastalık tarafından kuşatılmıştı. Onu görevden almaktan söz ediliyordu ama eve döndüğünde bu halde olursa asla bir koca bulamazdı. Bunun yerine, İmparator'un iyi niyetinin bir göstergesi olarak kabul edilmesi gereken bir şekilde, maaşını alarak daha düşük bir eş olarak kaldı.

Asıl soru şuydu: Bu eşin ölü kadının cenazesine tükürerek ve küfrederek gelmesine ne sebep olmuştu? Basit cevap, ölen ortanca eşin gizemli hastalığa neden oldu.

Küçük eş iki yıl önce bu zamanlarda hastalanmıştı, Bu yıl da aynı mevsimde orta eş ölmüştü. Hastalığın belirtileri Maomao için bir şeyler çağırıyordu. Bir gün Önseziyle belirli bir yere gitti ve tam olarak beklediği şeyi bulduğunda şüphesi kesinliğe dönüştü.

Son derece zehirli olan kırmızı mantarın belirli bir türünü aramaya gelmişti. Birkaç kat beze dikkatlice sararak bir örnek topladı.

Bunun Jinshi'nin aradığı türden bir mantar neredeyse emindi.

Maomao bir haremağasından Gaoşun'a bir mektup göndermesini istedi. Ertesi gün, o ve Jinshi geldi. Bulundukları örnek göz önüne alındığında

uğraştığından, muayenehane bugünkü tartışma için uygun bir yer gibi görünüyordu. Şarlattan doktor çay yapmakla uğraşıyordu. Kedi Maomao uyumak için kıvrılmadan önce kendini tımar etti.

Şarlattan ilaç karıştırma konusunda pek iyi olmayabilirdi ama iyi çay yapıyordu. Çay içmek pek iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

Yine de zehirli bir mantarla uğraşırken gülümseyen ve atıştırmalıklar hazırlayan biri, Maomao'nun misafirperverliğini kibarca geri çevirdi. Adam bıyıkları sarkmış bir halde ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Kendini kötü hissediyordu ama başka ne yapabilirdi ki? Maomao'nun onlara gizlice baktığını fark etti, biraz yalnız görünüyordu.

kapıyı sıkıca kapattı. Bunu yaparken doktorun bakışı gerçek bir üzüntüye dönüştü, ama kadın ona aldırmadı.

"Bunu ellerinize sarın, Usta Jinshi. Bu da ağzınız için." Maomao ona ve Gaoshun'a birkaç parça bez uzattı. Sonra kendi tavsiyesine uyararak ağzını ve ellerini örttü.

Gerçekten de uygun eldivenleri olmasını isterdi ama kısa sürede yeterince kalın bir şey bulamamıştı.

Jinshi ve Gaoshun biraz kuşkuyla görünüyorlardı, ancak tıpkı Maomao gibi. Tahta bir kutu çıkardı. "Bu kadar mı?" Jinshi sordu, sesi kumaş tarafından boğuklaştırılmıştı.

"Evet, efendim. Çok zehirli bir mantar." Maomao kapağı açtı ve birkaç kat bezi geri çekerek bir mantarı ortaya çıkardı.

gerçekten de çok tehlikeli görünüyordu. Kırmızı, şişmiş bir parmağa benziyordu; bunun ağzınıza koymanız gereken bir şey olmadığı daha açık olamazdı.

Bu mantar kurumuş geniş yapraklı ağaçların yakınında yetişir ve tek bir ısırığı bile ölümcül olabilir. Aslında, daha da tehlikeli hale getirmek için, sadece dokunmak bile bir insanı zehirlemek için yeterli olabilirdi.

"Onu kuzey mahallesindeki bir korulukta buldum."

Arka sarayın güney kısmının aksine, İmparator kuzey bölgesini nadiren ziyaret ederdi. Bu nedenle, çağrıştırmacı ve güzel manzaralar daha az önemliydi ve arazinin bazı kısımlarının

Binalar boş dururken atıklar. Bir zamanlar seçkin bir peyzaj parçası olan bu koru bile ihmal ve şu anda berbat bir durumdaydı. Görünüşe göre, bu durum

bu mantarları tercih etti, çünkü orada ortaya çıkmaya başlamışlardı.

Buna ancak kötü şans denebilirdi: Maomao arka sarayın büyük bir bölümünü araştırmıştı, ama o sadece bir kadındı ve her yeri zorlukla taradı. Eğer bu mantarları fark etseydi, en azından Jinshi'yi uyarırdı. O kadar tehlikeliydiler.

Ayrıca nispeten nadir bulunuyorlardı, bu yüzden son olaya kadar burada yetişiyor olabilecekleri aklına gelmemişti. Onları kaçırmak kötü şanstıysa, şimdi bulmuş olması iyi şanstı.

"Bu mantarlar sadece dokunarak elinizin şişmesine neden olabilir" dedi. "Ve onları yüzünüze yaklaştırmayın.

Yoksa sonun olur," diye ekledi ve kolunu sol kolundan geriye doğru sıyırdı. Sargıları hafifçe açarak kolunu ortaya çıkardı.

Bileğim. Kızgın bir kırmızıyla şişmişti ve üzerinde bir yara izi vardı. muhtemelen asla kaybolmayacaktı. Gerçekten de alt eşin yüzüne çok benziyordu... ve Maomao'ya çiçeğini veren nedimenin kolundaki yara izine.

Maomao, "Kişisel ilgimden dolayı sadece bir tanesine hafifçe dokundum ve olan bu," dedi.

Karşılaştığı pek çok zehirde yaptığı gibi bunu da test ediyordu. Her yıl birkaç kez yaşlı adamla birlikte şifalı otlar toplamak için dağlara giderlerdi. Böyle bir durumda bu mantarlardan birini bulmuştu.

Ona dokunmanın kötü bir seçim olduğu ortaya çıkmıştı. Hafif bir fırça darbesi bile derisinin şişmesine ve kızgın kırmızı bir renge dönüşmesine neden olmuştu. Babası bunu gördüğünde bileğini hemen akan suyun altına tutmuş ama şişlik inmemişti.

"Kolunu hep sargılı tuttuğunu fark ettim. Altında yara izleri olduğu için mi?" Jinshi Maomao'ya dikkatle bakıyordu, yüzü biraz sertti. Düşündüm de, haremağasına daha önce hiç yara izlerini göstermemişti.

"Endişelenmeyin efendim. Bu yaraları deneylerimin olağan akışı içinde kendime verdim." Bandajı tekrar sardı ve horozibiği benzeri mantarı kutusuna geri koydu. Onu daha sonra düzgün bir şekilde imha etmesi .

"Ne deneyleri?"

"Sadece kişisel ilgi alanım olan şeyler."

"Çıkar mı? *Hangi* çıkarlar?" Jinshi'nin yüzündeki kan çekilmişti ama Maomao'ya gelince, acele edip bu işi bitirmek istiyordu konuşma.

Onu duymamış gibi davranarak şöyle dedi: "Arabadaki ceset Tabutun yüzü şişmiş ve saçları dökülmüştü. Bu mantarın etkilerinden muzdarip olduğundan şüpheleniyorum. Öğrenmek istediğiniz şey bu değil miydi, Üstat Jinshi?"

"Her zamanki gibi anlayışlı." Konuşan Jinshi değil Gaoshun'du, yüzünde gergin bir gülümseme vardı. Belki de ortanca eşin ölüm sebebinin zehirli bir mantar olduğunu kimsenin bilmesini istememişlerdi. Ancak bu Maomao'ya hiç de doğal gelmemişti.

"Durumu bana daha ayrıntılı açıklayabilir misiniz?" diye sordu. Belki bilmemesi onun için daha iyi olurdu, ama bilmemek daha da kötü olurdu.

Jinshi'nin biçimli kaşları kırıştı ve bir bakış attı Gaoshun. Gaoshun'un yüzü yine de donuk kaldı ve sonunda

Jinshi derin bir iç çekti. "Eş Jin ölümünden önce yaklaşık bir yıldır hastaydı. Yüzü ve başı kadar kötü şişmişti ki zar zor konuşabiliyordu."

Jinshi, aralarında hasta kadın Jin'in de bulunduğu orta eşleri ayda bir kez ziyaret ederdi. Ne zaman onu görmeye gitse, onu uyku odasında yatarken bulduğunu ve acı içinde görüldüğünü söyledi.

Benzer semptomlara sahip bir alt eş vardı ve tıpkı onun gibi, Majestelerinin iyi niyetiyle Jin'in arka sarayda kalmasına izin verilecekti. Jin hakkında çeşitli söylentiler dolaşıyordu ama o yüksek bir memurun kızıydı ve bu haliyle Majestelerine geri dönerse neler olabileceğini kimse bilemezdi.

Konsolos Jin daha önce kibirli babasının otoritesini her an göstermeye hazır bir kişiliğe sahipti, ama hastalığı onu bastırmış görünüyordu ve çok içine kapanık olur.

Hmm, diye düşündü Maomao. Jinshi, fark etti ki, çok iyi bir Çalışkan bir insandı; Konsolos Gyokuyou'dan cenaze törenindeki alt konsola kadar bu kadınlara azami dikkat göstermesi gerekiyordu.

Görünüşe göre Eş Jin, zehirli mantarı alt eşe karşı kullanmış ve sonra da onu

ama yanlışlıkla kendisi dokunmuş, sonuçta şekli bozulmuş ve İmparator'dan ilgi görme umudu kalmamıştı. Ona mümkün olan en basit şekilde davranıldı: herhangi bir zarara yol açmadığı sürece arka sarayda kalmasına izin verilecekti.

daha fazla sorun. Kulağa acımasızca geliyordu ama bazen siyasette bu tür bir çözüm benimsenmesi gerekiyordu.

Ancak Jin gururlu bir kadındı. "İçinde bulunduğu duruma dayanamayarak sonunda kendini zehirledi ve intihar etti."

Jinshi dedi ki. "En azından nedimelerinin ifadesi bu yöndeydi." Jin'in beş hanımı vardı ve hepsi de aynı hikâyeyi anlatmıştı.

Her şey gibi *görünüyordu*. Bu Jinshi'nin sorumluluğundaydı, Yine de, olayları çeşitli açılardan düşünmek. Eş Gyokuyou ile bu konuyu konuşmamasının bir nedeni de buydu.

"Demek zehri nereden aldığını öğrenmek istediniz," Maomao dedi ve Jinshi başını salladı. Jin'in babasının kızının ölüm haberine nasıl tepki vereceği bilinemezdi ama eğer

El altından yapılan anlaşmalar konusuysa, o zaman en az yaygara koparmaktan başka çaresi kalmazdı.

Maomao tekrar *hımm*ladı ve mendili ağzından uzaklaştırarak çenesini okşadı. "Bir soru, efendim. Bu, zehirli mantarı kendini öldürmek için *yediği* anlamına gelir, değil mi?"

"Bu doğru."

Ama bu her şeyi daha da tuhaflıyordu. Jin'in yüzü kızarmış ve şişmişti. Bir süredir böyle olsaydı mantıklı olabilirdi ama şişliklerin bir kısmının yeni olduğu belliydi.

Maomao, "Bu mantarın fiziksel temas halinde şişmeye neden olduğu doğru," dedi. "Ancak onu yemenin dilde ve ağız içinde şişlik yaratmasını beklerdim - yüzde de iltihaplanmaya neden olabileceğini bilmiyordum."

"Gerçekten mi?"

"Evet, efendim. Bu mantar mide ağrısı ve kusmaya neden olur ve hatta felce bile yol açabilir. Ancak, ölen kadının şişliğinin boyutunu göz önünde bulundurduğumda, varabileceğim tek sonuç mantarın doğrudan yüzüne sürüldüğüdür."

O sırada Maomao'aklına başka bir şey geldi: Tabutta yatan ölü kadının eli hiç şişmemişti.

Eğer mantarı kendi yüzüne sürecektense ölmek isteseydi, Maomao'nun burada yaptığı gibi ellerini korumak için zahmete girmezdi.

Maomao kendi kendine homurdanarak tekrar çenesini okşadı. Cevap netleşmeye başlamıştı ama elinde gerçek bir kanıt yoktu. Ve bu olmadan Jinshi'ye daha fazlasını söylemek istemiyordu.

"Lafı dolandırıyor gibi ," dedi Jinshi. Düşünürken gözlerini ona dikmişti. Yüzü onunkine çok yakındı; alınları arasında neredeyse bir santim vardı. "Eğer sende Aklınızda bir şey varsa ."

Maomao yine de aklından geçenleri söylemeyi o kadar kolay bulmadı. Bunun yerine yere baktı ve şöyle dedi: "Birkaç gün sonra vaktiniz var mı? Ayrıca mümkünse birkaç güçlü hadım ödünç almak istiyorum. Sağlam mideli ve sıkı dudaklı adamlar."

Jinshi bu istek karşısında şaşkın görünüyordu ama yine de şöyle dedi,

"Pekâlâ. Eğer bu işin aslını öğrenmek için gereken buysa, onlar sizindir."

"Herhangi bir söz veremem."

"Önemli değil. Yap şunu." Sesindeki emir çok açıktı.

Güzel, daha iyi. Maomao sadece küçük bir saraydı.

Kadın. Ona böyle davrandığında işler çok daha kolaydı. "Anlaşıldı efendim," dedi başını eğerek.

Maomao sonraki üç günü arka sarayın planını inceleyerek araştırma yaparak geçirdi. Eş Jin'in konutunun etrafındaki alandan başlayarak, her yerde belirli bir şeyi aradı.

Bu görev onu çamurlu ve iğrenç bir halde bıraktı, öyle ki Yeşim Köşkü'ne her geri döndüğünde diğer bekleyen hanımların çığlıklarından oluşan bir koroya neden oldu. Sonunda tıbbi ofiste kıyafetlerini değiştirmeye karar verdi.

Derken şarlatandan ve çamaşırhanedeki dedikoducu kızlardan bir hikâye duydu. Birkaç gün önce ortalıkta dolaşan bir söylentiyle ilgili bir şey. Bu yeni haberle bile

Maomao emin olamıyordu. Ama bu ona Konsolos Jin'in kadınlarının ifadelerinden çok daha mantıklı geliyordu.

Hazırlıklarını tamamladıktan sonraki gün, Gaoshun'un da bulunduğu üç hadım Maomao ile görüşmeye geldi. Maomao, Gaoshun'u güçlü adamlardı ve kabul etmeliydi ki, Jinshi de bu adamlara uyuyordu. Jinshi'nin ilgilenmesi gereken başka bir işi vardı ve gelmemiştii. Maomao bunu biliyordu.

Göründüğü kadar lakayttı, aslında oldukça meşguldü. Bazen kaygısız görünmekte *çok* iyi olmanın kendi dezavantajları olabileceğini düşünüyordu.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Maomao başını eğdi, sonra adamların her birine bir kürek uzattı. İçlerinden ikisi hafif bir şaşkınlıkla ona baktı ama Gaoshun bir şey söylemediği için soru sormaktan kaçındılar. Maomao etkilenmişti. Birileri nasıl oyun oynanacağını bilen adamlar bulmuştu.

Bununla birlikte, kuzey mahallesindeki koruya doğru yola çıktı. Meşhur zehirli mantarı bulduğu yere değil,

ama dökülmüş yapraklarla yığılmış bakımsız bir köşe daha. Esen rüzgâr burnunun direğini sızlatan bir koku taşıyordu.

Maomao koruda, yaprakların arasında mantarların görüldüğü belirli bir yeri işaret etti.

"Burayı kazma nezaketinde bulunur musunuz?" Arka sarayın haritasında üç yeri daire almıştı. Önce buraya gelmişti çünkü Aradığı şeyi içirme şansının en yüksek olduğunu düşündü.

Hadımlar kürekleriyle dökülen yaprakları temizledikten sonra toprağı kazmaya başladılar. Toprak nemli ve yumuşaktı ve kolayca yol veriyordu. Maomao yardım etmesi gerektiğini hissetti ama Gaoşun bacağındaki sakatlık nedeniyle teklifini reddetmişti.

bu tartışmayı onun kazanmasına izin vermeye karar verdi. Bu arada, bu kez bacağı nihayet düzgün bir şekilde iyileşiyordu.

Hadımlardan biri aniden yüzünü buruşturdu ve burnunu kapattı. Diğer herkes de hemen onu takip etti. Devrilmiş toprak, burun deliklerine saldıran rahatsız edici, olgun bir koku yayıyordu; daha önce esintide yakaladıkları kokudan çok daha güçlüydü.

Gaoshun'un gözleri başladı. Delikte bir tür kumaş görebiliyordu.

"Demek bu yüzden güçlü mideleri olan erkekler istediniz..." O Küreğini toprağı saptı, kaşları her zamankinden daha çatıktı. Toprağı iyi bir tekme attı ve ayakkabısıyla ters çevirdi.

Öyle ve görüyorum ki iyi seçimler yapmış, diye düşündü Maomao. Hadımlardan biri ifadesizdi, diğeri ise yerden çıkan şeye bakarken acımasızca gülümsüyordu. Maomao başka kimsenin olmamasına sevindi. Aksi takdirde çok fazla çığlık atılır ya da baygınlık geçirilirdi ki her ikisi de bu işi olması gerekenden çok daha zorlaştırırdı.

Peki topraktan ne çıkmıştı? Bir insan elinin ve kolunun kemikleri. Et parçaları hala üzerinde duruyordu, ama açıkça uzun bir süre gömülü kalmış. Bir ceset bulmuşlar.

"kanıt bu muydu?" Gaoshun sordu.

Maomao yere baktı. "İtiraf etmeliyim ki, bunu yapabileceğimi düşünmemiştim.

ilk denemede bulmak." Bu yüzden iki olası noktayı daha işaretlemişti.

Garip bir mide bulantısı hissedenden Maomao, adamların cesedi çıkarmasını izledi.

Maomao'nun cesedin kim olduğunu açıklamasına gerek yoktu. Hala Her biri özellikle bir eşin armasını taşıyan birkaç güzel aksesuar takıyordu: Konsolos Jin.

O zaten bir yıl önce ölmüştü.

Gaoşun cesedi tabut olarak kullanılacak ahşap bir kutuya yerleştirdikten sonra yorgun bir bakışla Maomao'ya döndü. Diğer iki hadım azledilmişti; onların bu olaydaki rolü sona ermişti. Hiç şüphe yok ki banyo yapmak için can atarlardı. Gaoshun ona hiçbir şey söylemeyecekleri konusunda güvence verdi ve o da ona güvendi.

"Eş Jin bir yıl önce öldü," dedi Maomao. "Bunun bir cinayet mi yoksa kaza mı olduğunu bilemeyiz ama nedimelerinin onun ölümünden haberdar olduğundan emin olabiliriz."

Tartışmaları için ödünç aldıkları tıbbi ofisteydiler. Gaoshun bir çay fincanı tuttu ama ondan içmedi. Bunun yerine Maomao'nun gözlerinin içine baktı ve "O zaman o cenazeyi kimin için yaptık?" dedi.

"Bu olaydan haberdar olan başka biri daha olabilirdi. eşinin ölümü, nedimler dışında biri." Maomao cübbesinin kıvrımlarından bir kağıt parçası çıkardı. Bu genç bir kadın çizimiydi, Maomao'nun çamaşırhanedeki kadınlarla gizemli bir şekilde ortadan kaybolan saraylı kadın hakkında konuştuktan sonra yaptığı bir taslaktı. Gaoshun bir an için onu inceledi, sonra başını salladı.

"Kaybolan bir saray kadını olduğunu duydunuz mu?" Maomao söyledi.

"Evet..."

Böyle ortadan kaybolan kadınlar genellikle birkaç gün içinde kendi elleriyle ölmüş olarak bulunurlardı. Derin hendeği ve yüksek duvarlarıyla bu çiçek bahçesinden kaçmak imkansızdı ve bunu yapmaya çalışmak zaten ölüm demekti.

"Diyelim ki bir eşin yüzünün şekli o kadar kötü bozulmuş olsun ki, kim olduğunu sadece nedimleri bilsin." Ve diyelim ki kafası bandajlarla sarıldı ve zorlukla konuşabiliyor-

Onu ayda sadece bir kez gören birini kandırmak onun için yeterince kolay olurdu. Hatta bu kişi onun için bir eşin odasında ne uzun süre kalabilir ne de kalması beklenir. "Kayıp kadının aslında bir suç ortağı?"

"Herhangi bir ayrıntı veremem. Sadece makul bir çıkarım gibi görünüyor." Maomao kadınların neden böyle bir şey yapabileceklerine dair birkaç neden düşünebiliyordu ama bu çıkarımlar biraz daha az makuldü ve bunları kendine saklamaya karar verdi.

Diyelim ki kıskanç Konsolos Jin, bir kadının Kendisine çok benzeyen bir kadın, bir memurun sevgisini kazanmışken, kendisi tek bir kişi bile olmadan çürüyüp gitmişti. İmparator'un ziyareti. Kadını iğnelemek için her fırsatı buldu, kışkırtma sonunda kavgaya dönüştü ve Jin kasıtlı ya da kazara öldü.

Bekleyen hanımlar, hanımlarına asla çok aşık olmazlar, Hem kendini korumak hem de diğer hanıma sempati duymak için yalan söylemeye ve eşinin hastalandığını söylemeye karar verdi. Suçlunun suçluluk duygusu, ona hikayelerinde onlara katılmaktan başka seçenek bırakmadı.

Ancak kadının yaklaşan evliliği, aldatmacayı çözme tehdidi oluştuyordu. Hizmet süresi sona erdiğinde, bir sonraki ay geldiğinde Jinshi'nin görebileceği kimse kalmayacaktı. Paniğe kapılan hizmetçi kadınlar

En iyisi burada durmak, diye düşündü Maomao. Bırakalım kodamanlar uygun olduğunu düşündükleri nedeni seçsinler.

Maomao kafasında düşünceler uçuşurken çayından bir yudum aldı. Gaoshun, Maomao'nun bunu yapmak istemediğini anlamış gibiydi. Yüksek sesle spekülasyon yaptı, çünkü onu daha fazla zorlamadı. Ancak bir soru sordu.

"O kadar yer varken orada gömülü olduğunu nereden bildin?"

Maomao'nun seçtiği toprak parçasında hiçbir gömü izine rastlanmamıştı. Şüpheli bir ruh Maomao'nun Suçlu kendisiydi.

"Bozulmuş toprak tek kanıt türü değildir." Vücudun üzerinde bol miktarda mantar çıkmıştı ve farklı yerlerde farklı türde mantarlar yetişiyordu. "Üvey babam bana

Bu özel mantar türü gübreyi ya da ölüleri sever. hayvanlar." Aksi takdirde, çok fazla göremezdiniz. Bu yüzden Maomao mantarları gördüğünde çok heyecanlanmıştı. O Kanalizasyondan taşan atıkların içinde büyüdüklerini varsayıyordu. Bu yeterince kötü olmazdı ama şimdi bir insanın üzerinde küçük bir mantar avının tadını çıkardığını biliyordu Ceset.

"Kokunun bundan kaynaklandığını düşündüm. Özür dilerim, cesetlere dokunmamam gerektiği için emin olamadım."

Sonuçta kanalizasyon tıkanmamıştı; havalar ısındıkça topraktan sızan çürüme kokusuydu. Yinghua'nın kokuyu bu kadar nahoş bulmasına şaşmamalı.

Gaoshun yine yüzünü buruşturdu. Alnındaki kırıışıklıklar neredeyse vadiye dönüşmüştü. Nedense onun kendisine dik dik baktığını hissetti. "Bir şey daha sorabilir miyim?" dedi, ona kötü bir his veren bir şekilde. "Son zamanlarda topladığın tüm o mantarlarla ne yapmayı planlıyorsun?"

Bu kez sessiz kalma sırası Maomao'daydı. Daha sonra ayıklamayı düşündüğü mantarlarla dolu sepetine bir bakış . "Anlamalısınız efendim, içinde çok ilginç örnekler var."

"Cesetlerden çıkan mantar örnekleri mi?" "Hayır, bunun gibi tırtıl mantarına benzer bir şey bulamadım."

Böyle bir şey olup olmadığını merak ediyordu; eğer varsa kesinlikle hayatında bir kez görmek isterdi. Bunun ne gibi etkileri olabileceğini merak ediyordu.

Maomao'nun motivasyonu masum bir meraktı ama bunu anlayan çok az insan vardı. Kendini işine adanmış, titiz Gaoshun da dahil olmak üzere çok az insan.

Son mantarı da etti. Kalpsiz canavar.

Bölüm 7: Aynalar

Sıcak bir öğleden sonra Maomao'ya yabancı bir ülkeden gelen garip bir nesnenin Yeşim Köşkü'ne ulaştığı ve gelip görmesini istedi. Ana odaya vardığında büyük bir boy aynasıyla karşılaştı. Eş Gyokuyou aynanın önünde durmuş, karavandan aldığı kıyafetleri neşeyle kendine doğru tutuyordu. Hongniang aynanın sarılı olduğu bezi dikkatlice katlıyordu.

Bir ayna için, hatta tam bir ayna için bile bu kadar yaygara koparılmasının nedeni merak edilebilir.

Ama Maomao onu gördüğünde şaşırdı, sadece büyüklüğüne değil.

İşte *bu her gün göremeyeceğiniz bir şey*, diye düşündü. Genelde aynalar, Maomao'nun kullandığı cilalı metal levha gibi bronzdan yapıldı. Ancak bu ayna metal değildi ve Gyokuyou'nun görüntüsünü herhangi bir bronz aynadan çok daha net yansıtıyordu. yüzey.

"Ho ho. Bunun neyden yapıldığını biliyor musun acaba?" dedi Gyokuyou. "Cam olabilir mi leydim?"

Gyokuyou suratını astı. Belli ki doğru tahmin etmişti.

Yinghua ve Guiyuan çok mutluydu:

"Aman Tanrım! Sanki orada iki kişi duruyormuşsunuz gibi, Leydi Gyokuyou!"

"Evet, bu harika!"

"Daha önce bir aynamız vardı ama *Yinghua* onu kırdı." "Ah, bu konuyu açma!"

Cam aynalar sıra dışıydı ama değildi. Yine de bunları yapmak zor bir çabaydı ve tek örnekler şunlardı

Batıdan getirildikleri için son derece pahalıydılar. Birini kıran bir nedime kellesini kaybetmeyi bekleyebilirdi. Yinghua'nın büyük şansındı ki Eş Gyokuyou onun iyi kalpli.

Yeni hazineye bakan Maomao heyecanı anlamaya başladı. Bronz bir ayna kaçınılmaz olarak renkleri bulandırırdu ama bu ayna farklıydı. Cam uzun ve ince bir şekilde gerilmişti, ancak yüzeyde hiçbir kusur yoktu; yansıma Mükemmel.

Yinghua, Maomao'dikkatle aynaya baktığını görünce sırtıttı. "Demek senin bile ilgin çektir, Maomao."

"Evet. Sence böyle bir malzemeyi nasıl üretiyorlar? Eğer bunu çözebilirsek, bahse girerim bunları küçük bir servete satabiliriz."

"Ee... Evet, tabii," dedi Yinghua, Maomao'nun omzuna cesaret verici şekilde vurarak. Belki de başka bir perspektiften bir değerlendirme yapmayı umuyordu.

"Majestelerinden bir hediye miydi?" Maomao sordu.

"Hayır, ziyaretçi ," dedi Gyokuyou, giysileri Guiyuan'a uzatarak ve koltuğuna oturarak.

"Elçilik mi, hanımefendi?" Bir de, doktor geçerken böyle bir şeyden bahsetmişti. Son kervanın özellikle büyük olduğunu, çünkü bu ziyaretçileri ağırlamak için zemin hazırladığını söylemişti.

"Bu doğru. Diğer eşlere de ayna verdiler." Yinghua'nın sesi belirgin bir şekilde gibiydi. Hongniang daha kibar konuşması için onu azarladı ama kalbinde o da aynı şeyi hissediyor olmalıydı.

Prensipte, Gyokuyou da diğer üç üst düzey kadar yüksek rütbeye sahipti, dolayısıyla diplomatik misyon hepsine eşit davranmak zorunda kalacaktı. Maomao, yine de böylesine zengin hediyeler getirmek için epey çaba sarf etmiş olmalı, diye düşündü. İster kumlar ister denizler arasında seyahat etsin, camın kırılması kolaydı. Onu kırabilecek herhangi bir darbeden kaçınmak için çok dikkatli davranılması gerekirdi.

Maomao aynaya baktı ve şöyle düşündü: Ziyaretçiler eşlerine bile bu kadar zarif hediyeler veriyorlarsa Büyük bir ticaret anlaşması falan yapmak istiyorlar. İstedikleri şey ne olabilir?

Hemen ertesi gün Gaoşun ona gelip tavsiye istedi.

" oluyor?" Maomao çay koyarken sordu. Hongniang,

Baş nedime de onlarla birlikte odadaydı; herhalde hiçbir erkeğin, hatta bir haremağasının bile bir saray kadınıyla yalnız kalmaması gerektiğini düşünüyordu.

Şu anda, yorgun bir ifadeyle Gaoshun'a bakıyordu. Şimdi otuzlu yaşlarında olan Hongniang, muhtemelen bu çalışkan ve terbiyeli adamı kendine çekmeyi umuyordu, ancak öğrendiğinde Son zamanlarda zaten bir karısı ve çocukları olduğunu öğrenince, ona olan tüm ilgisini derhal kaybetti. (Kimsenin metresi olmaya çalışmak ona göre değildi.) Hongniang o kadar becerikli bir baş nedimeydi ki Zaten yakın zamanda evlenmeyi de beklemiyordu.

Gaoshun, kendi adına, bu durumdan rahatsız olmamış görünüyordu. Hongniang oradaydı, bu da Maomao'nun konunun çok da önemli olmadığını düşünmesine yol açtı.

"Bir konuda fikrini almayı umuyordum Xiaomao," dedi. söyledi. Gaoshun'a göre, bir tanıdığından aldığı ricayla ilgiliydi; bugünkü ziyaretin Jinshi ile hiçbir ilgisi yoktu.

Bu Gaoshun'un bir arkadaşının ondan yardım istediği ilk sefer değildi - bir gıda zehirlenmesi vakası olmuştu. Belki de bu konuyla ilgiliydi. "Eğer yardımcı olabileceğimi düşünüyorsanız," dedi Maomao ve yerine oturdu

bir
sandalye
e.

Hongniang kibarca Maomao için çay yaptı. Uzun yıllar hizmet olması ona lezzetli çay yapma becerisi kazandırmıştı ama bir keresinde bunu söylediği için Maomao'yu terslemişti. Görünüşe göre ona yaşını hatırlatan yorumlardan hoşlanmıyordu - Maomao bu gerçeği dikkatli bir şekilde zihnine not etmişti.

Gaoshun, "," dedi ve başladı.

Seçkin bir ailenin iki kızı vardı. Yaşları ve görünüşleri birbirine yakındı ve ebeveynleri her ikisine de aşırı korumacı davranacak kadar düşkündü. Genç kadınlar evlilik çağına geldiklerinde, ebeveynleri kategorik olarak evden yalnız çıkmalarına izin vermiyordu. Bunun yerine gün boyu içeride tutuldular ve o zaman bile her zaman içeride hanımlar vardı.

onları izlemek için bekliyor.

Hizmetçi hanımlar genç kadınlara acımış -belki de bu muamele onlara zalimce gelmişti- ve sık sık kızlara yardım etmişlerdi aileleri bakmıyorken evden gizlice kaçtılar. Yine de bu uzun sürmedi ve fark edildiklerinde kızların odasının önüne muhafızlar yerleştirildi. Belki de bu, her zaman bir şekilde

Bütün günlerini, her gün en sevdikleri eğlence olan nakışla geçirmek için içlerine kapanmışlardı. Babalarından başka hiçbir erkekle konuşmuyorlardı ve odayı gözlemekle görevli erkek muhafızların kızların evine elli metreden fazla yaklaşmamaları gerekiyordu. Geceleri babaları binayı kilitleyerek dışarı çıkamadıklarından emin oluyordu.

Bir süre böyle devam ettikten sonra inanılmaz bir şey oldu: kızlardan birinin, küçük kız kardeşin hamile olduğu anlaşıldı. Babası çılgına dönmüştü: Kız daha önce hiçbir erkeğe dokunmamışken bu nasıl olabilirdi, diye soruyordu. Annesi

Evlenmemiş kızının başına böyle bir şey geldiği feryat etti.

Sadece diğer kız kardeş, büyük olan, kızın tarafını tuttu. Neredeyse olayın kendisi kadar inanılmaz bir şey söyledi:

"Münzevi ölümsüzlerden biri onu hamile bıraktı."

Ailesi yine öfkелendi; anlattığı hikâyeye açıkça saçmaydı.

Yine de gardiyanların görevlerini kusursuz bir şekilde yerine getirdiklerini inkâr edemezlerdi; bu arada anne ve baba, genç kadınların evden çıkmasına yardımcı olan tüm eski nedimleri işten çıkarmış ve yerlerine, onlara sempati duymamaları için genç kadınlarla mümkün olduğunca temas etmeleri engellenen yenilerini atamıştı.

Ailesi ne yapacağını şaşırılmıştı, çünkü gerçekten de o binaya sadece sihirle girilebilirdi.

Maomao çayını yudumlarken, "Bu gerçekten de tuhaf bir hikâyeye," dedi. Gaoshun'un daveti üzerine Hongniang da bir koltuğa oturmuştu ve atıştırmalıkları bölüyordu. Ceviz ezmesiyle doldurulmuş büyük bir ay kekini kesti. Belli ki o da hikâyeye kendini kaptırmıştı,

Örneğin kızın hamile olduğu ortaya çıktığında "Ne korkunç!" diye haykırmak gibi.

"Tanıdığımın akli başından gitmişti ve bana ne yapması gerektiğini düşündüğümü sordu."

Maomao, "Bunun ne kadar sıkıntılı bir durum olduğunu anlayabiliyorum, ancak bunun tam olarak benim alanım olmadığını düşünmeden ," dedi ve bunda ciddi idi. "Belki de bana bir erkeğin müdahalesi olmadan bir kadının hamile kaldığı herhangi bir vaka olup olmadığını soruyorsanız o başka."

"Böyle bir vaka var mı?"

"Hayır, hiçbirinde kadın gerçekten hamile değildi. Ancak bazen vücut hamile olmasa bile hamileymiş gibi *davranabilir*."

İnsan vücudu gizemli bir şeydir ve ısrarcı bir inanç zaman zaman fiziksel bir neden olmaksızın semptomların ortaya çıkmasına neden olabilir. Birinin işe gitmekten nefret ettiğini ve evde kalmak istediğini varsayalım: işe gitme saati yaklaştıkça, midesinin ağrımaya başladığını fark edebilir. Maomao, sevdiği adamın çocuğuna hamile olduğunu söyleyen ve erken hamilelik belirtileri gösteren genç bir fahişe tanıyordu, ancak bu kendi inancından doğan bir yanılsamaydı. Maomao'nun yaşlı adamı ona bunun sadece insanlara; hatta bazen hayvanlara bile oluyordu.

Maomao tüm bunları anlatırken Gaoshun'un yüz ifadesi giderek daha kararsız bir hal aldı.

Sonunda Maomao, "Genç kadın gerçekten hamile miydi?" diye sordu.

"Evet, sanırım öyle," diye yanıtladı. Maomao onun bir şekilde Kaçamak bir ses tonuyla, ama görmezden gelmeye karar verdi.

"Bu durumda, kadınlar ne şekilde izleniyordu?" Eğer genç kadının muhafızların dikkatinden kaçmış olma ihtimali varsa, tartışma burada sona erebilirdi.

Gaoşun cüppesinin kıvrımlarından bir kâğıt parçası çıkardı. Evin basit bir planıydı ve sanki o hazırlamış gibi görünüyordu özellikle Maomao'yu göstermek için. Kızların ek binası, ana eve üstü kapalı bir galeri ile bağlanan basit bir kare ile temsil ediliyordu. batı tarafında. Kuzeyde ve doğuda köşkü çevreleyen bir duvar, güneyde ise bir bahçe vardı.

"Tuvaleti kullanmaları gerektiğinde ne yapıyorlardı?"

"Binalarında tesisler vardı."

Tuvaletler genellikle insanların yaşadığı yerlerden oldukça uzaktaydı. Maomao, ebeveynlerin kızlarının gitmesini engellemek için ne kadar çaresiz olduklarını anlayınca sadece acı acı gülümseyebildi.

"Eğer dışarıdan korunuyor olsalardı, bir pencere olması gerekirdi. Neredeydi?"

"Binanın sadece tek bir girişı vardı, batı tarafında. Ancak biri doğu duvarında diğeri güneyde olmak üzere iki penceresi vardı. Başka giriş ya da çıkış yolu yoktu." Gaoshun taşınabilir bir yazı seti çıkardı ve pencerelerin yerini işaretlemek için birkaç daire çizdi.

"Muhafızlar buralarda mı konuşlanmıştı?" Maomao ana binayı işaret etti. Sadece çok fazla yer vardı.

Rahibelerin binasının pencereleri görülebilirdi. Çoğu Muhtemelen muhafızlar, ayrı yapının içini görebilmek yüksek noktalara yerleştirilmişlerdi.

Gaoshun bu kez iki X işareti daha ekleyerek onun şüphelerini doğrular gibi göründü. Ancak güneydeki nöbetçinin ana binanın üçüncü katında, doğudaki nöbetçinin ise birinci katında olduğunu ekledi. Doğu tarafındaki duvar çok fazla kör nokta bırakıyordu.

Bu da birinci katı odanın görülebildiği tek yer haline getiriyordu.

Maomao parmaklarıyla X'ler ve O'lar arasında yollar çizdi. "Bu pencereden görünen manzara oldukça sınırlı," diye belirtti.

"Evet. Ama kadınlar genellikle tüm öğleden sonralarını onun başında oturup nakış işleyerek geçirirlerdi."

Eğlence için gerçek bir fırsatları olmadığından Kendilerini hobilerine kaptırmışlardı ve bunu gün ortasında ışık yakmaktansa pencere kenarında yapmak daha iyiydi. Gardiyanlar için de daha kolaydı.

Hmm. Maomao bunu . Gaoshun'a şöyle bir baktı - Gaoshun kayıtsız görünüyordu ama gözlerini ondan kaçırıldığı hissinden . Bunun, hikâyenin onu rahatsız eden bir özelliğiyle ilgili olduğundan şüphelendi. Yanlarında oturan baş nedime de bunu fark etmiş gibiydi.

Hongniang, "Nakış, tuhaf bir eğlence seçimi," dedi. Maomao'nun aksine o yüksek sosyete de yetişmişti.

"Evet; aile çobanlık yapan bir soydan geliyor."

Maomao'nun hayal gücü müydü, yoksa Gaoshun bunu söylerken sesi pek doğal gelmiyor muydu? Sanki hazırlanmış bir senaryoyu okuyor gibiydi.

"Anlıyorum," dedi Hongniang. Bazı azınlık grupları arasında, belirli nakış desenleri özel bir öneme sahip olabilir. durumda, daha az kafa karıştırıcı bir hobi olacaktır.

Yine de Maomao'nun içini kemiren bir şeyler vardı. Kompleksin planına bir kez daha, daha yakından baktı. Evin odalarını içeriyordu ve ek binanın güney ve doğudaki iki penceresinin tek bir büyük odada olduğu, buna ek olarak iki yatak odası bulunduğu anlaşılıyordu.

"Ayrı bina aslında misafirleri ağırlamak için mi inşa edildi?" diye sordu.

Gaoshun, "İyi çıkarım," diye cevap verdi.

"Peki kaç muhafız ?"

"İki," diye sabırla cevap verdi. Çok şey biliyor gibiydi Maomao, durum hakkında böyle bir plan hazırlamak zorunda olduğunu düşündü. Yine de onun hayati bir parçayı atladığını hissetti. bulmaca. O olmadan Maomao sadece belirsiz cevaplar verebilirdi.

Hmm... Çenesini kaşıdı, konuya girmekle hiçbir şey söylememek arasında kaldı.

Gaoshun onu biraz daha zorlamak istercesine başka bir şey daha çıkardı. "Üstat Jinshi bunu özürleriyle birlikte gönderdi. Görünüşe göre öküz bezoarınızın gelmesi beklenenden daha uzun sürecek."

Doğruydı; Jinshi ona değerli *calculus bovis*'i henüz vermemişti. Bir kafa darbesi daha yiyebileceği endişesiyle sormaktan kaçınmıştı ama kesinlikle biraz zaman alıyordu.

"Özür dilemeliyim," dedi Gaoshun. "Görünüşe göre talep son zamanlarda hızla artmış."

"Neden böyle bir şey ki?" Maomao söyledi. Gaoshun ona bakmayı reddetti.

Çayından bir yudum alırken ağzından kaçırın Hongniang oldu: "Duyduğuma göre pek çok insan Jinshi Usta'ya son zamanlarda olağanüstü ve değerli ilaçlar. Her nasılsa, bir söylenti

tutkulu koleksiyoncu olmaya başladı." Bir erkeğe (artık evli olduğunu bildiğine göre) karşı da en az diğer hanımlara olduğu kadar sert davranabilirdi. Ya da belki bir mesaj vermeye çalışıyordu: *Hanımlarımızdan birini asla gerçekleştiremeyecek ödüllerle oyalamayın.* Durum ne olursa olsun, Gaoshun acı çekmiş görünüyordu.

Hongniang, "Belki de şu yemek davetlerinden en azından birini kabul etmeli," dedi. Hem erkeklerden hem de kadınlardan davet alması gerekiyordu ve bu davetlerin akşam yemeğinde sona ermesi pek olası değildi. Güzel olmanın kendine has zorlukları vardı.

Maomao kâğıt paketi alırken, "Pekâlâ, tamam," dedi ama belli ki sinirlenmişti.

Paketin içinde kurutulmuş gibi görünen bir şey vardı. Trabzon hurması. Hongniang bunu gördüğünde yüzü buruştu ama Maomao'nun çok nadiren kullandığı gözyaşı kanalları açılmaya başladı. O hızla göz kırptı, sonra yavaşça Gaoshun'a baktı.

"Memnun görünüyorsun; önemli olan da bu," dedi. "Bu ayı safrası. Jinshi Usta bunu size şahsen vermek isterdi ama bu mümkün olmadı." Görünüşe göre Jinshi çok meşguldü. O zaman Maomao, böyle değerli tıbbi malzemeler söz konusu olduğunda, bunların kimden geldiğini umursamıyordu.

Ayı safrası, adından da anlaşılacağı gibi, bir ayının kurutulmuş safra kesesiydi. Acı bir tadı vardı ama sindirim sistemiyle ilgili ilaçlar için çok değerliydi. Maomao'nun yüzünün aydınlandığını gören Gaoshun gülümsemesini engelleyemedi. Sert ve resmi haremağası Maomao'nun kalbine giden yolu anlamak.

"Olağandışı bir şey fark ettiniz mi?" Gaoshun sordu.

Bu kadar doğrudan sorduğunda Maomao söylemek zorunda olduğunu hissetti

Bir şey. Kâğıt paketi dikkatlice cübbesinin kıvrımlarına sıkıştırdı, sonra sandalyesine yerleşti. "Lütfen bir dakika bekleyin, efendim," dedi ve sonra odasına gitti. Geri döndüğünde masanın üzerine iki fındıkla birlikte küçük bir pirinç tabak koydu. İki oyuncak bebek daha iyi olurdu ama Maomao bu tür kızlara özgü şeylerle hiç ilgilenmemişti.

Fındıkları plan üzerindeki pencerenin önüne yerleştirdi. "A soru," dedi. "Genç kadınlar her zaman

aynı insanlar mı?"

"Temel olarak, evet."

"Ve bu insanlar hep aynı yerlerde miydi?" "Bu doğru."

"O zaman genç kadınların tam olarak ne tür bir nakış yaptıklarını hatırlıyor musunuz?"

"Bana her ikisinin de hayvan diktiği söylendi. Çoğunlukla aslanlar ve tavşanlar."

Gaoshun'un detaylı bilgisi karşısında hala biraz şaşkıyım. Maomao, genellikle ayna olarak kullandığı piriç levhayı doğru penceresinin yanına yerleştirdi. Somunlardan birini hareket ettirdi ve doğrudan metale bakabilmek için çömeldi. Aynayı doğru noktaya yerleştirdiğinde Gaoshun'a, "Aynaya tam buradan bakmayı dene," dedi.

Kadının dediğini yaptı ve aynaya bakmak için diz çöktü. Görmesi gereken şey diğerk cevizdi.

"Sanırım bu pozisyondan daha fazlasını göremezsin. bir aynadaki duvardan daha iyi. Yakından bakıldığında başka bir mesele olabilir, ancak uzaktan bakıldığında aradaki farkı anlayamazsınız. Bu Tabii ki ek binada yeterince büyük bir ayna olduğunu ve pencerenin böyle bir aynanın etrafındaki herhangi bir çerçeveyi gizlediğini varsayıyoruz."

Böylesine büyük bir ayna son derece değerli olurdu ve herhangi birinin aynada yansıyan şeyleri gerçek olarak kabul etmesi için basit bir piriç yeterli olmazdı. Şansa bakın ki, Maomao yakın zamanda tam da gerekli olabilecek türden zarif bir ayna.

"Odada sadece bir genç kadın olduğunu ve gardiyanın gördüğü şeyin onun aynadaki yansıması olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Maomao başını salladı. Eğer iki kız kardeş birbirine yeterince benziyorsa, onları uzaktan ayırt etmek zor olurdu. Onları ayırt etmeye yardımcı olması için farklı renklerde aksesuarlar verilmiş olsa bile, kalan kadın her iki koluna da birer tane bağlayarak Farklı renklerdeydi ve kim olduğunu anlamak zor olurdu.

Ancak Hongniangın kafası karışmıştı. O görünüyordu Bugün alışılmadık bir şekilde ilgiliydi, anlaşılan hikaye onu ilgilendiriyordu. " ya nakışlar?" diye sordu. "Onlar olmalı

farklı modeller üzerinde çalışıyor olmaları, değil mi?"

"Bunun gibi bir desen olduğunu varsayalım," dedi Maomao. Gaoshun'dan fırçayı ödünç aldı ve gülen bir insanın yüzünü çizdi. Sonra resmi baş aşağı çevirdi: resim gülen bir insandan kızgın insana dönüşüverdi. Bakılan perspektife göre değişen bir resim; basit bir numara.

Hongniang açıkça ürkmüştü. Maomao, "Desenin aynada ters görüldüğünden şüpheleniyorum" dedi.

"Anlıyorum..." dedi Gaoshun. Pencerenin yakınında iki kadın olduğu anlaşılırsa, muhafızlar onlara odaklanacak ve böylece batı tarafından sıvışmak mümkün olacaktı.

Gaoshun ve Hongniang ikna olmuş görünüyordu ama Maomao hâlâ düşünüyordu. Soylu kızların dikiş dikerek vakit geçirmesi aslında o kadar da alışılmadık bir şey değildi. Bu toprakların geleneği değildi, Gerçi batıdan gelen kadınlar arasında daha yaygındı. Örneğin, babası ona bunun okuduğu ülkeye özgü bir durum olduğunu söylemişti.

Sonra uzak diyarlardan gelen elçilerin nasıl büyük aynalar getirdiklerini düşündü.

bu durumla ilgili kafa karışıklığı. Gaoşun, saygın bir ailenin kızının kaçıp hamile kaldığını söylemişti ama Maomao onun söylediklerinin tamamen doğru olduğundan şüphe ediyordu.

Hikaye. Kadın bir çocuk mu taşıyordu, yoksa daha derin bir sır mı? Casusluk yaptığından şüphelenilen kişilere onur konuğu muamelesi yapılması alışılmadık bir durum değildi.

Maomao yine de daha fazla sokacak kadar görgüsüz değildi; yerine, ayı safrasını sakladığı cübbesinin kıvrımlarını nazikçe sıktı.

Şimdi, bu küçük güzelliği nasıl kullanacağım? diye düşündü kendi kendine. Bunun aslında "sus ayı" olabileceği ihtimalini düşündü. safra." Ama bu, onunla ne yapabileceği düşüncesinin tadını çıkarmasını engellemedi.

Bölüm 8: Ay Ruhu

Söylentilerin uzun kuyrukları olabilir ve ne kadar uzak ve geniş olursa yayıldıkça gerçeklikten daha da uzaklaşırlar. Bazen de tamamen söylenti olmaktan . Bu genişletilmiş hikayeler paylaşılan irfan veya hatta efsaneler.

Bu gerçek, Maomao'nun şu anda çok kişisel bir düzeyde öğrendiği bir şeydi. Jinshi, Yeşim Köşkü'ne yaptığı düzenli ziyaretlerden birinde, şu anda ona böyle bir söylentiye dönüşen efsaneyi soruyordu...

"İnci gözyaşları döktüğü söylenen uhrevi güzelin hikâyesini biliyor musun?" diye sordu, yüzü tamamen ciddiydi. Eş Gyokuyou gülmemek için kendini zor tuttu. Bir sonraki adımda ne söyleyeceğini asla bilemezsiniz.

Maomao şu anda dünya dışı bir güzelliğe baktığını söylemek istedi ama kendini tuttu. Muhteşem hadımın bahsettiği hikâye oldukça eski bir hikâyeydi. Uzun zaman önce, zevk bölgesinde herkesten daha güzel, bir ay ruhu kadar sevimli bir kadın olduğu söylenirdi. Kadın biliyor muydu, adam kim olabileceğini soruyor?

Peki bunu neden soruyordu? Şey:

"Ziyaret eden büyükelçilikten kişisel bir talep."

Görünüşe göre elçinin büyük büyükbabası uzak diyarlarda yaşayan ışıltılı bir kadınla ilgili hikâyeler anlatmıştı ve bu karaktere olan ilgisi peşini hiç bırakmamıştı. İstek son derece derindi zor, hatta neredeyse imkânsızdı ama bu onurlu diplomatik konuk için ellerinden gelen her şeyi yapmak zorundaydılar. Dolayısıyla Jinshi Maomao'ya, eğlence bölgesi hakkındaki bilgisiyle, hikâyede bahsedilen kişiyi tanıyıp tanımadığını öğrenmek için gelmişti.

"Elbette bu hikayenin onlarca yıl ait olduğunu anlıyorum."

Jinshi dedi ki. "Bu kadın en iyi ihtimalle yaşlı olmalı. Hâlâ hayatta olup olmadığını kim bilebilir?"

Maomao kesin bir ifadeyle, "Yaşıyor," dedi. Jinshi ağzı hafifçe açık bir şekilde ona baktı. Gaoshun da aynı şekilde baktı ama Eş Gyokuyou'nun gözleri parlıyordu. Hongniang (doğal olarak) hanımının aşırı ilgisi karşısında bir iç geçirdi.

Evet, Maomao inci gözyaşları olan uhrevi bir güzelin hikâyesini biliyordu. Çok iyi biliyordu.

"Yani hikâye doğru mu?!" Jinshi söyledi.

"Doğru mu? Efendim, onunla kendiniz tanıştınız."

Jinshi, Verdigris Evi'ne -Maomao'nun gitmiş olsaydı onu mutlaka görürdü: piposunu tüttürüyor, evin yakınına gelen herkesi acımasızca süzüyordu.

Kuruluş. Kurnaz yaşlı bir kadın.

Jinshi ve Gaoshun hafif bir birbirlerine baktılar. Akıllarına bu tanıma uyan tek bir kişi geliyordu. Yaşlı madam.

Zaman acımasız bir şeydir: Bir zamanlar ne kadar güzel olursa olsun, her kadının görünüşü onunla birlikte solar; kalbi ıssızlaşır ve paraya takıntılı hale gelir.

Gyokuyou'nun gözleri hâlâ parlıyordu ama belki de bunu duymaması daha iyi olacaktı.

Maomao, "Fiyat yeterince yüksek olsaydı eminim koşarak gelirdi," dedi. "Sen ne düşünüyorsun?"

Jinshi, "Bunun işe yarayacağından pek emin değilim," diye cevap vermeden önce garip bir sessizlik oldu. Bu, birinin uzun zamandır kurduğu hayalin yıkılmasından daha öte bir sorundu. Bu noktada pratik olarak diplomatik bir krize dönüşebilir. Eğer talep uhrevi güzellikte bir kadın olsaydı, kuru erik bile üretemezlerdi.

Jinshi, madamın şu anki halinin tatmin edici olmayacağını çok iyi biliyor olmalıydı ama Maomao'nun bir cevabı olacağını düşünmüş olmalıydı.

Maomao, "Elbette zamanın geçtiğini anlıyorlar," dedi. "Ve eminim ki çoktan uygun bir şekilde karşılanmışlardır."

"Bu konuda..." Jinshi ona çok sayıda güzel kadının çağrıldığını ve bir ziyafet düzenlendiğini, ancak karşı tarafın hiçbir memnuniyet belirtisi göstermediğini söyledi. Aslında, tek tepki kahkahalarla gülmek olmuştu.

Bunu kim yapar ki? diye düşündü Maomao. Doğu ve Batı'nın farklı güzellik standartlarına sahip olabileceğini kabul etse bile, buradaki kadınların uygun şekilde etkileyici olması gerektiğini düşünüyordu.

"Eğer sormamı bağışlarsanız, belki de gece ona birini gönderebiliriz?"

Hongniang onun bu açık sözlülüğü karşısında kaşlarını çatı ama diplomatik açıdan bakıldığında, meseleyi ele almanın bir yolu da buydu.

"Bunun da işe yarayacağını sanmıyorum," dedi Jinshi, başının arkasını kaşıyıp kaşlarını çatarak. "Söz konusu elçi bir kadın, görüyorsunuz."

Ah. Şimdi onun neyle mücadele ettiğini anlıyordu.

Bundan sonra, hikaye gerçekten ortaya çıkmaya başladı: diplomatik misyonu kabul etmekten sorumlu yüksek yetkili Jinshi'ye gelmişti neredeyse gözyaşları içinde. Güzel bir kadının hayaletini kovalamaya çalışmak yeterince zordu, ama bunu başka bir kadın *için* yapıyorlardı. Ve aynı cinsiyetten biri her zaman için en sert olanı olacaktı. olası yargıç.

Aslında bir erkek olmasına rağmen Jinshi'nin görünüşü herkesi cezbedecek nitelikteydi. Neredeyse herkesi tuzağa düşürmek için gerekli her şeye sahipti. Biri pratik olarak Jinshi'nin Kendisi tam da bu an için doğmuştu. Ama bunun başına açabileceği belaları bir düşünün. Diyelim ki karşı taraf ona aşık oldu ve *onu* herhangi bir diplomatik anlaşmanın koşulu haline getirdi.

Bu hadımla, hayal etmenin ötesinde değildi. Ya da varsayalım ki gerekli donanıma sahip değildi. Belki bir kadın böyle oyunlara bu kadar düşkün olmazdı, ama ne olursa olsun, bir ons önlem...

"Peki ya bu elçi, tüm bunlar için gerçekten yeterince önemli mi?"

"Ticaret kavşağını elinde tuttuğunu söylersen belki anlarsınız. batı ve kuzey arasında."

Maomao başını salladı. Anlamıştı. Bu aynı zamanda kervanın bu kez neden bu kadar muazzam bir boyutta olduğunu da açıklıyordu: herkes yeni bir ticaret kapısı açmayı umuyordu. Ayrıca birbirlerini anlamaya çalışıyorlardı. Bu ulusun toprakları çok çeşitli kaynaklara sahipti ve zaman zaman şu söylentiler duyulurdu

Barbar kabileler tarafından gerçekleştirilen akınların bazılarının başka ülkeler tarafından kışkırtıldığına dair bir etki.

Bu durum, elçinin ülkesini

Tehlikeli bir şekilde ortada durmasına rağmen yüzyıllar boyunca başka hiçbir ulus tarafından fethedilmemişti. Bunun bir nedeni vardı. Bu Bir ticaret merkezi olarak çok sayıda evliliğe sahne olan ülkenin yakışıklı erkekler ve güzel kadınlarla dolup taşıdığı sanılıyordu.

Kadınlar. Gezgin tüccarlar, çamura bulanmış çiftçilerin bile toprakta patates kazıyor olabileceğini iddia ediyorlardı.

başka bir diyardaki güzellikleri fethetmek.

Peki yaşlı kadın ne yaptı? Maomao merak etti. Eğer böyle bir yerden gelen biri onun bir ay ruhu olduğuna ikna olarak ayrıldıysa, o zaman gerçekten de oldukça ilginç bir manzara olmalıydı.

"Belki parfümümüze halüsinojen karıştırabiliriz?" "Bunu yapıyor musunuz?" Jinshi bir saniye sonra sordu.

Maomao sakince, "Bilmiyorum ama en kestirme yol bu gibi görünüyor," dedi.

Jinshi sadece başını salladı.

Ben de öyle düşünmüştüm. Bu da başka bir diplomatik sorunun ortaya çıkmasına neden olur.

"Burada boşa kürek ," dedi Jinshi. "Elinizde *hiç*

O uzun zaman önceki ziyaret sırasında neler olmuş olabileceği hakkında bilgi?"

Tavrındaki çaresizlik dokunuşu için yeniydi. Gerçekten de yolun sonuna gelmişti. Gyokuyou bir eliyle ağzını kapattı.

katlanır yelpaze ve kıkırdadı. Bir şey mi biliyordu?

Maomao, "O zaman sana kavrayacak bir şeyler bulmaya çalışacağım," dedi ve Verdigris Evi'ne bir mektup göndermeye karar verdi.

Birkaç gün sonra, yaşlı madam Jinshi'nin astlarından biriyle birlikte geldi. Maomao'nun Lihaku ile buluştuğu aynı binadaydılar. Hiçbir yabancının, hatta bir kadının bile arka saraya girmesine izin verilmiyordu.

", bu saçmalık da neyin ?" diye sordu madam,

odanın etrafına değerlendirci bir bakış attı. Gözleri şöyle diyordu:

Yapabileceğinin en iyisi bu muydu? İçeri girerkenki hareketleri canlı ve neşeliydi, sanki yetmişini çoktan aşmış bu kadın

kolayca yüz yaşına kadar yaşayabilir.

"Bana bir keresinde başka bir ülkeden gelen özel bir elçiyi ağırladığınızı söylediler."

"Bu doğru. Elli yıl kadar önce olmalı. Bu iki imparatorluk öncesiydi." Yaşlı kadın sırttı ve konuşmaya başladı.

O zamanki imparatorun sarayı taşınmasının üzerinden çok zaman geçmemişti.

başkenti şu anki yerine taşıdı. Bu şehir daha eski bir yapının kalıntıları üzerine inşa edilmişti; okyanusa ve büyük bir nehre yakın olmanın avantajlarına sahipti. Turistik bir yer olarak her yerde ün salmış olan şehrin aniden tüm ulusun başkentine dönüştürülmesine karşı bazı direnişler oldu ama sonuçta değişim gerçekleşti.

Her zaman insanların toplandığı bir yer olduğu için, orada zaten bir zevk mahallesi vardı. Yaşlı kadın (o zamanlar bu kadar yaşlı değildi) şehrin en prestijli fahişelerinden biri olarak kabul ediliyordu. Düşünün: şimdi, açan bir çiçekten çok solmuş bir dal gibiydi.

"O zamanlar şimdiki gibi güzel bir saray yoktu. Kodamanlar muhtemelen bunu nerede kabul edecekleri konusunda uykularını kaçıyorlardı.

Elçi. Sonunda, yeniden inşa edilmemiş bazı harabelerde karar kıldılar. Bölgede bir meyve bahçesi, güzel küçük bir gölet ve yakınında bina vardı. Sanırım eskiden meşhurmuş, orada ayinler falan düzenlerlermiş."

Ve gösteri yapması için zevk bölgesinden çağrılan bu kadından başka kimi çağırabilirlerdi ki? Bir düzine kadar daha fahişe katılmaları istendi ama madam yıldız olacaktı. Bir fahişe olarak başarıları bir husustu, ama asıl neden vücuduydu. Elçi, güzel bir kadının birçok soy birbirine karışmıştı ve üstün fiziksel çekiciliğe sahip insanlar çok fazlaydı. Eğer uzun boylu ve güzel değilseniz Elçinin ülkesindeki insanlar, yetişkin olsanız bile sizi çocuk olarak görebilir. Hele bir de sahneye çıkmaya niyetliyseniz.

"Tüm gözler üzerimdeydi ve bu da yapmam gereken çok fazla hazırlık olduğu anlamına geliyordu."

Resepsiyon gece meyve bahçesinde yapılacaktı ve böceklerden kurtulmak için büyük çaba harcandı. Ama onlar

Hanımefendi, yapraktaki son solucana kadar elendiğini, böylece etrafta hiç böcek uçuşmayacağını söyledi. Mümkün olan her Ziyafet manzarasının olabildiğince görkemli olması için engeller ortadan kaldırılmıştı; ayın evresi bile hesaplandı.

Olası her faktör hesaba katılmıştır; ancak görevliler ne kadar sıkı çalışırsa çalışsınlar, her zaman yollarına taş koyacak birileri çıkacaktır.

"Gün geldi çattı ve şakacının biri kıyafetimle şaka yaptı. Buna inanamadım!"

Söylediğine göre, giymesi gereken kıyafetlere ölü böcekler sürülmüştü. O genç yaşında bile hanımefendi bu tür şeylerden etkilenmiyordu; lekeleri akıllıca yerleştirdiği aksesuarlar ve parlak bir dış pelerin giyip işine devam etti. Seyirciler onu göklere çıkardı ve her kim onun kötülüğünü dilediyse dişlerini gıcırdatıyor ve bu duruma üzülen olmalıydılar. "Büyükanne, bu hikayeyi bana daha önce de anlatmıştın. Hem *de çok*. Orada değil mi? Ekleyebileceğin yeni bir şey var mı?" Maomao yorgun bir esnemeye karşı koydu.

Hanımefendinin yumruğu onu kendine getirdi. "Eğer sevimli olduğunu düşünüyorsan, başka bir şey daha düşünmelisin," diye homurdandı yaşlı kadın. Sonra ayaklarının dibindeki bir bez bohçasını aldı ve masanın üzerinde açarak bir çizim ortaya çıkardı. Kalın bir kumaş parçasının üzerine

Ahşap çerçeveliydi ve siyah mürekkep yerine zengin renklerle yapılmıştı. Üstelik batı tarzındaydı, renkler suyla değil yağla sağlanmıştı.

Manzara açık mavi katmanlar halinde resmedilmişti; bir şekilde aynı anda hem belirsiz hem de berrak olan dolunay bir miktar suyun yüzeyine yansımıştı. Tablonun ortasında, akan saçlarıyla bir kadın vardı. Eşarp. Etrafı incelikle boyanmış ışık motifleriyle çevriliydi, belki de ayın yansımalarıydı.

Maomao bu tabloyu ilk kez görüyordu. Yaşlı kadın onu çok sevmiş olmalı.

Maomao resimdeki güzelin yüzüne baktı, sonra karşısındaki solmuş yaşlı kadına baktı.

Sonra iç çekti.

Resimdeki ay ruhuna bir kez daha baktı, sonra

tekrar kurumuş, para düşkünü cimriye baktı.

"Söyleyecek bir şeyin mi var, kızım?"

"şey."

İkisinin de anlaması için söylemesine gerek yoktu: zaman acımasızdı.

"Büyükanne" kendini toparladı ve devam etti: "Derler ki İnanabiliyor musunuz, elçi bu tabloyu ülkesine döndükten sonra yaptırdı. Bu ülkeye bir daha ayak basmadı ama bunu kervanlardan biriyle birlikte gönderdi."

Ah... Yani onu olduğundan daha güzel resmetmişler.

"Bir şey mi dedin?"

"şey." Yaşlı kadının sadece şeytani derecede keskin kulakları yoktu, Ama sezgilerim de buna uyuyordu. "Her zaman yaptığın işi yaptın, değil mi büyükanne? Seni gerçekten o kadar çok mu sevdi?"

"Ben de anladığımı söyleyemem ama tercüman bana ay tanrıçası gibi bir şey dediğini söyledi."

Maomao hiçbir şey söylemedi.

"İnsanlara nasıl baktığına dikkat et!"

Yaşlı kadın objektif olma yeteneğine sahipti. Fahişelik yapmak için satılmış olabilirdi ama gerçekten bu tür övgüyü hak ediyordu.

Maomao bir elini saçlarında gezdirdi ve dudaklarını büzdü. Bu resimdekine tıpatıp benzeyen bir kadın üretilip diplomatik misyonla buluşturular bile, gerçekten tatmin olacaklarını hayal etmek zordu. Bir şeyler hep eksik kalırdı. Bir kadını etkilemeye çalıştıkları gerçeği kadın bu kez işleri eskisinden daha da zorlaştıracaktı.

"Büyükanne, ziyaretçi ziyafette seninle ilgili özel bir iltifatta bulundu mu?"

"Buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim..." "Bir şey. Herhangi bir şey."

Maomao başına gelenlerden dolayı bir tokat yedi; tavırlarının fazla rahat olmasına izin vermişti. Yaşlı kadın ona, haremağası bile olsalar etrafta erkekler varken bu kadar rahat davranmaması gerektiğini söylüyordu.

"Benim için pek de iyi bir anı değil," dedi yaşlı kadın. "O korkunç eşek şakası vardı ve sonra her yer böceklerle doldu. Bu

en kötüsüydü."

"Böcekler
mi?"

"Bu doğru! Hepsinden kurtulduklarını söylediler ama dışarıya meşale koyduğunuzda böcekler akın edecek." Düpedüz umutsuz görünüyordu.

Ondan sonra biraz daha ama pek bir şey çıkmadı.

Maomao, Hizmetçi Kadınlar Başhemşiresi'nin ofisinde Jinshi ve Gaoshun'a madamın resmini gösterdi. Sadece inleyebildiler.

"Buna benzeyen birini bulmaya çalışayım mı?" Gaoshun Jinshi'ye sordu.

"Deneyelim bari." başka bir fikirleri yoktu.

Yardımcı olmayı uman Maomao, "O zamanlar hanımefendi yaklaşık 175 santimetre boyundaydı" dedi.

"Oldukça uzun," dedi Jinshi.

"Evet. Uzun kollar ve bacaklar özellikle dans ederken iyi görünür."

Madam artık çok daha küçüktü, Maomao'dan daha uzun olmasına rağmen. Dürüst olmak gerekirse, hem bu kadar iri hem de bu kadar güzel görünen birini bulmak zor olacaktı. Resimdeki kadın gibi.

"Yüzü resimdekine pek benzemese bile, doğru boyda birini bulmanızı önerebilir miyim?" Maomao söyledi.

"Etrafta gerçekten böyle çok kadın var mı?" Jinshi sordu. Sadece uzun boylu değil, aynı zamanda güzel de; bu yüksek bir çita.

"Elçilerin kendileri kısa olmayacak. Eğer kadın çok küçükse, asla işe yaramaz," dedi Gaoshun. Belli ki o da aynı fikirdeydi.

Maomao'nun taktiği ile. Onun sözleri, bu diğer ülkedeki kadınların büyük olduğunu doğruladı; Maomao'nun kadınlarından birini alabilirlerdi. bir çocuktan daha büyük değil.

Gerçi az Gaoshun "elçiler" demişti, çoğul olarak. Bu neyle ilgiliydi?

"Ama görünüşü konusunda da seçici olacaklar!" Jinshi biraz sinirli bir şekilde söyledi. Sanki elçilerin kendileri yakışıklıydılar. Yabancı güzeller -Maomao onların Konsolos Gyokuyou'ya benzeyip benzemediklerini merak etti.

İki haremağası yüzlerini buruşturarak oturdular. Maomao onlara baktı. Jinshi şaşkınlıkla ona baktı. "Ne oldu?"

"Oh, hayır... Ben sadece bu rol için oldukça uygun birine sahip olduğumuzu düşünüyordum."

"Kim? Genelevinizden bir fahişe mi?"

"Hayır efendim, korkarım Verdigris House'da yeterince uzun boylu kimse yok."

Neredeyse iki metre boyunda bir güzellik mi? Maomao bir tane düşünebildi. Jinshi'ye sertçe baktı. Gaoshun fark etti ve aynı. Parçalar yerine otururken "Oh!" dedi.

Uzun bir ritim vardı.

"Tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun?" Jinshi sinirli bir ses tonuyla sordu.

Boyu 175 santimetre ya da daha uzun olan bir güzel mi? Evet, Maomao bir tane düşünebildi.

İlginçtir ki, bir önceki ziyafetin yapıldığı yer sarayın arka bahçesindeydi. O zamanlar terk edilmişti ama arka taraf O zamandan beri saray büyümüşü ve bölge artık kullanılıyordu. Maomao tarih konusunda biraz bulanıktı ama anlatılanlara göre bu arazinin bir zamanlar farklı bir insan grubunun yaşadığı ve şimdi bulaşıcı bir hastalık yüzünden yok oldular. Kabile gelişmiş bir mimari kültüre sahipti ve geride dış duvarları ve şu anda arka saraya hizmet eden kanalizasyon sistemini bırakmıştı.

Bir açıklamaya göre bölgenin mevcut sakinleri uzaklardan geldiklerinde, önceki nüfusu yok eden hastalığı da beraberlerinde getirmişlerdi. Maomao babasına bu konuyu sormuştu ama babası ona hikayeyi tekrarlamaması gerektiğini söylemişti. Yabancılar. Ne de olsa bu sadece bir teoriydi ve bazı insanların hoşuna gitmeyebilirdi.

Ziyafetin verildiği yer, her halükârda, bir şeftali bahçesiydi. kuzey mahallesi. Gerçekten de eski bir tapınağa benzeyen bir bina ile birlikte bir gölet vardı. Burası şu anda bile rahatlıkla bir ziyafet yeri olarak kullanılabilir.

Maomao alanda dolaşırken arkasında canlı ayak sesleri duydu. Döndüğünde, görüşüne bir şeyin hakim olduğunu gördü.

Genç kadın kollarını açarak üzerine atladı; kadın ona çarpmaya ve üzerine düşmeye devam etti.

"Ha ha! Maomao! Burada ne yapıyorsun?" "Aynı soruyu ben de sana sorabilirim."

Maomao bu kızı tanıyordu; hafif neşeli ses tonu onu ele veriyordu: Shisui'ydi. Birinden beklenebileceği gibi açık ve arkadaş canlısıydı. Xiaolan'ın dedikodu arkadaşı olmayı başarabilecek herkes. Maomao başkaları adına konuşmak istemiyordu ama Shisui kesinlikle arka saraydaki hayattan keyif alıyor gibi görünüyordu.

Shisui gülümseyerek, "Burada yapmam gereken bir şey vardı," diye cevap verdi ve koruyu işaret etti. Hafif bakımsız şeftali ağaçları o sırada küçük meyveler veriyordu.

"Atıştırmalık bir şeyler almak gibi mi?"

"Hayır! Al." Shisui koşarak meyve bahçesine gitti ve bir şeyle geri döndü. "Bak!"

Maomao'nun avucuna solmuş bir yaprak gibi görünen bir şey bıraktı. Garip bir şekilde ağırdı, sanki bir şey sıkışmış gibiydi. İçinde. Maomao onu açtı ve uzun uzun baktı: yaprağın üzerinde bir pupa oturuyordu. Küçük, şişman ve sevimli bir böcekti ama böcek böcekti. Maomao şüpheyle Shisui'ye baktı. "Belki de yapmamalısın. İnsanlar genellikle bunları sadece şaka yapmak için kullanır."

"Ne? Bu sevimli küçük adamlar mı?"

Maomao, Shisui'ye böceğini geri verdi. Diğer kadın bunu sanki bir insan çocuğuymuş gibi şefkatle baktı ve bir böcek kafesine koydu. Kafes iyi yapılmıştı ama çok kullanılmıştı; Maomao onu nereden aldığını merak etti.

"Burası inanılmaz bir yer," dedi Shisui. "Daha önce hiç görmediğim kadar çok böcek var."

"Oh, gerçekten mi?" Maomao düz bir şekilde cevap verdi. Eğer tıp hakkında konuşuyor olsalardı sesi daha ilgili çıkabilirdi. Açıkçası böcekleri şifalı bitkiler kadar önemsemiyordu.

"Ve bu böceği bulduğumda gerçekten çok şaşırdım. Daha önce sadece kitaplarda görmüştüm. Denizin ötesindeki başka bir ülkeden geliyor."

Bu diğer ülke, bir zamanlar buraya ticaret için tüccarlar gönderen bir yerdi. Başka bir yerden gelen ticari malların yerel böceklerden bazılarını da beraberinde getirme ihtimali her zaman vardı.

Bunlar bu yeni topraklarda kendilerine uygun bir yuva bulmuş ve yerleşmişlerdi.

Bu bilgi ilgisini çeken Maomao kafese yeniden baktı. Shisui'nin az önce içine koyduğu böceğin yanı sıra birkaç koza da vardı.

"Yani bir çeşit kelebek."

"Hayır, bu bir güve. Normalde gececidirler, bu yüzden sanırım tüm yetişkin güveler saklanıyor." Shisui yere çömeldi ve Yakındaki düşmüş bir dalı aldı, sonra da toprakta büyük duyargaları olan bir güve çizdi. "Gerçekten çok güzeller. Beyaz kanatları var, bu yüzden geceleri parlıyorlar."

"Huh," dedi Maomao. Düşündüm de, yaşlı madam buradaki böceklerin uzun zaman önce o ziyafet için yok edildiğini söylemişti; buna güveler de dahil miydi? Güzel olsalar da böcekler böcekti.

"Bir ara buraya gece gelmeyi denemelisin Maomao. Ay ışığı her şeyin üzerinden süzülürken burası muhteşemdir. Sanki kutsal bir şeftali bahçesinde kaybolmuş gibisin."

"Abartmayı bırak..." Maomao aniden durdu, ayağa fırladı ve Shisui'nin böcek kafesini tekrar inceledi. "Söyle bana, bunlar güveler. Kozalarından çıkar çıkmaz ürüyorlar mı?"

"Tanrım, lafı hiç dolandırmıyorsun. Sanırım öyle olmalılar. Görünüşe göre yetişkinler yemek yiyemiyor, bu yüzden oldukça çabuk ölüyorlar."

Maomao derin bir nefes aldıktan sonra Shisui'ye baktı. "Bu türün erkekleri ve dişileri arasındaki farkı söyleyebilir misin?"

"Evet, ..."

Anahtar bu olabilir mi?

Bir yolunu bulmuş olabilir. Madamın dansı sırasında elçiyi bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu biliyor olabilirdi.

Bunu yeniden yaratmak için epey bir ayak işi ve bir kurban gerekir.

"Shisui!"

"Ha? oluyor?"

Maomao, Shisui'yi omuzlarından tuttu ve ona yardımını istediği bir şey olduğunu söyledi. Maomao kendi kendine düşündü

Yüzünü görmek korkunç bir şey olmalıydı.

Ziyafet beş gün içinde . O zaman ideal olanı daha da erken bir tarihte düzenlemekti, ancak arka sarayın kuzey mahallesine yapılan ani yer değişikliği hazırlık için zaman gerektirdi. Resepsiyonu izole edilmiş kuzey bölgesinde düzenleme fikri doğal olarak

bazı direnişlerle karşılaştı, ancak itiraz edenlere bunun ziyaretçilerinin aziz bir dileğini yerine getirmek için olduğu söylendi, isteksizce kabul ettiler.

Arka sarayda erkeklere uygulanan yasak kuzey mahallesinde geçici olarak kaldırılmıştı. Zaten orada pek fazla kadın yaşamıyordu ve kullanılmayan bazı salonlar, orada bulunacakları birkaç gün için geçici yatakhanelere dönüştürülebilirdi.

Kuzey mahallesinde kısa bir süre önce bulunan cesedin sessiz kalmasının özellikle iyi bir şey olduğu ortaya çıktı. Ortalıkta kötü söylentilerin dolaşması kimsenin işine yaramazdı.

Bu ziyafeti düzenlemek için bu kadar zahmete katlanılmışken, üst düzey eşlerin de katılmasına karar verildi, ancak alçakgönüllülük adına bazı önlemler alınması gerekiyordu. Onlar ve Aslında tüm katılımcılar açık alanda değil, modifiye edilmiş vagonlarda oturacaklardı, böylece mahremiyetlerini koruyacak paravanların arkasından işlemlerin tadını çıkarabileceklerdi. Arabalar kendileri göletin etrafına dizileceklerdi.

Bazı yetkililer bunun sıradan bir ziyafetten daha iyi olabileceğini bile söyledi; bir arabaya böcek kovucu tütsüler yerleştirmek kolaydı ve sınırları içinde kişi bir dereceye kadar rahatlayabilirdi. Perdeler çoğu zaman kapalı olurdu ama üç tarafın duvarla çevrili olması, sizi kimin izliyor olabileceğine dair kaygıların önemli ölçüde azalması anlamına geliyordu.

Eşler arabaların içindeydi, ancak nedimleri dışarıdaydı ve herkesin dikkatinin, her biri iki arabanın durduğu şeref yerine odaklandığı açıktı masmavi gökyüzü renginde gözleri olan altın saçlı bir güzel tarafından işgal edildi. Saraylılar ancak onları gördükten sonra, yaygın olarak söylendiği gibi bir değil iki elçi olduğunu fark ettiler. varsayıldı. İki kadın birbirine çok benziyor olsa da

Ne ikiz ne de kız kardeşler, daha ziyade kuzenler, aynı büyükbabanın soyundan geliyorlar.

Çok uzakta olmayan Majesteleri, iki yanında üst düzey eşler tarafından kuşatılmıştı.

Şimdi anlıyorum, diye düşündü Maomao, akli Gaoshun'un birkaç gün önceki hikâyesine gitti.

Elçiler, kısmen bu duruma uygun olarak Batı kıyafeti. Maomao onların geleneksel batı giysileri içinde görüneceklerini düşünmüştü ama giysileri bundan daha da batıya aitti, belden kıvrılan etekleri kabarıktı.

At arabaları kesinlikle iyi bir fikir gibi görünüyordu. ziyafet koltukları. Güzellik standartlarının farklı yer ve zamanlarda farklılık gösterdiği düşünülürken bile, bu kadınlar güzellikleriyle dünya dışıydı. Yetkililerden bazıları bu kadınları görünce (kıyafetleri göğüslerini vurgulayan) ziyaretçileri gördüler, ancak Elçilerin korumaları, herhangi bir fikre önlemek için onlara sert bakışlar attı.

Maomao, *sanırım daha az yetkin memurlara gerçekten güvenemezsiniz*, diye düşündü. Güzellik konusunda, arka tarafın üst düzey eşleri

Saray kesinlikle elçilerle boy ölçüşebilecek durumdaydı. Ancak ziyaretçi hanımlar, alışılmadık saçları ve gözleriyle

Merak. Doğru, kızıl saçları, yeşil gözleri ve yabancı bir prenses olmanın getirdiği egzotizm kokusuyla Konsolos Gyokuyou vardı ama o bilinen biriydi. Elçiler, ki onlar

Buradaki herkes için tamamen yeni olan bu durum çok daha fazla heyecan uyandırdı.

Dahası, Jinshi'nin eşleri gösteriş yapmak gibi bir niyeti yoktu; onların elçiler kıyaslandığında parlıyor. Vagonlardaki ekranların bir nedeni de buydu, sadece Gyokuyou'nun durumunu gizlemek için değil.

Kadınların elçi olarak gönderilmesinde siyasi bir motivasyon sezmek mümkündü. Kadın olmaları daha az yetenekli oldukları anlamına gelmiyordu,

Ancak Maomao, elçilerden birinin yaydığı üstünlük havası karşısında çileden çıkmıştı. Tesadüfe bakın ki İmparator'un şu anki gözde eşi de yabancı kanı taşıyan bir kadındı.

Belki de konsoloslara gönderdikleri aynalar kısmen provokasyon amaçlıydı. Elçilerin yarattığı tek zorluk bu değildi:

Diplomasi bahanesiyle gelmiş olabilirler ama aslında Majestelerinin onları gördüğünden de emin olmak istiyorlardı. Görünüşlerine gerçekten de çok güveniyor olmalılar.

Neden onlardan iki tane vardı? Bazıları o kadar ileri gitti ki Sadece Majestelerini değil, aynı zamanda İmparator'un küçük kardeşini de büyülemeyi umuyorlardı. İki erkek kardeşin iki kız kardeşle evlenmesi oldukça yaygındı. Yetkililerin bu kadar şaşırmasına şaşmamalı. çalıştım.

Ne yazık ki elçilerin her türlü planına rağmen İmparator'un inzivaya çekilmiş küçük kardeşi bu akşamki toplantıya katılmadı. Ziyafet.

Maomao ise Konsolos Gyokuyou ile birlikte değildi, başka bir yerde hazırlık yapıyordu. Yemek tadımı sona ermişti. Konuklar performansları izlerken içecek ve atıştırmalıkların tadını çıkarmaya devam etti.

Dolunaydan sonraki geceydi; bulut yoktu, bu yüzden ay gölete yansdı, sanki biri gökyüzünde biri sudaymış gibi. Arkasında gölet olan sahne inşa edildiğinde, parıldayan meşaleler biraz abartılı görünüyordu.

Müzikal performanslar oldukça geniş bir orkestraya sahipti: *huqin*, *erhu*, *yangqin* ve düz flütün yanı sıra

Yunluo adı verilen gong düzenlemesi. Başka gonglar da vardı.

Maomao'nun tanımadığı enstrümanlar da vardı. Çoğu müzikal Bu topraklardaki performanslarda nispeten az sayıda enstrüman yer alıyordu, ancak ziyaretçiler için her şeyi yapmış görünüyorlardı.

Müzik eşliğinde kılıç dansları, skeçler ve diğer eğlenceler yapıldı. Maomao elçilere bir bakış attı. İkisi de gülüyordu ama yüzleri birbirine benzese de sağdaki neredeyse küçümser bir ifadeyle eğleniyordu.

Belki de tam olarak bu olmadığını söylüyordur.

Maomao, elçinin buraya büyük büyükbabasını büyüleyen kadını görmeyi umarak geldiğini düşünmüyordu; muhtemelen dünyada kendisinden daha güzel bir kadın olduğuna inanmıyordu. Aslında, üst düzey eşlerin arabalarda oturtulmasının ve bir elçi tarafından gizlenmesinin "utanç verici" olduğunu söylediği duyulmuştu.

ekranlar. (Tam olarak neden böyle düşündüğünü söylemeyelim.

Utanç.) Maomao diğer elçinin yüzünün karardığını .

Her iki kadın da Maomao'nun ülkesinin dilini konuşuyordu ama daha sakın ve soğukkanlı olan elçinin aksanı, sanki söylememesi gereken bir şey söyleyeceğinden korkuyormuş gibi konuşmasını minimumda tutan arkadaşından daha azdı.

Birkaç dakika önce, gururlu görünümlü elçi arabasından dışarıya doğru eğilmişti. Etraftaki hizmetkârlar elçiye yardım etmek için Ama o bunu reddetmiş ve arabadan kendisi inmişti. Yüksek topuklu ayakkabılar ve uzun bir etek giymişti.

Seyirciler arasında mırıldanmalar vardı, ama o son derece kendinden emindi, gevezeliklerden hiç rahatsız olmamıştı. Buna alışkındı. Yürüyüşü neredeyse gösteriş için yapılmış gibiydi.

"İyi akşamlar, efendim." Mırıltılar, kadın her yerde olduğu gibi Majestelerinin huzurunda da durunca da yoğunlaştı.

Yavaşça reverans yaptığı arabada, yontulmuş yüz hatları ay ışığında parlıyor gibi görünüyordu. Teni o kadar solgun görünüyordu ki yarı saydamdı ve saçlarının altın rengi parlıyordu. "Bu güzel ziyafeti hazırlamış olmanıza rağmen bizden çok uzakta oturuyorsunuz. Keşke bize *biraz* daha yakın olsaydınız da sohbet edebilseydik."

Hafif aksanına rağmen oldukça düzgün konuşuyordu; bir diplomat için son derece saygın bir dil hakimiyetine sahipti. İmparator'un korumaları ne yapacaklarını şaşırılmış görünüyorlardı. Onu gördüğünde Elçi kibarca geri adım attı, ancak İmparator onun kötü niyetli olmadığına karar vermiş gibi göründü ve muhafızlarına geri çekilmeleri talimatını verdi.

Eyvah, şuna bak, diye düşündü Maomao, İmparator'un arabasını çevreleyen dört hanımefendinin arabalarına bakarken. Neredeyse bir belanın yaklaşmakta *olduğunu görebileceğini* düşündü. Konsolos Lishu'nun bu olayla bir ilgisi olmayabilirdi ama Gyokuyou ve Lihua'nın ne düşündüğünü sadece hayal edebiliyordu. Loulan'ın bu konuda ne hissedeceğinden emin değildi.

ama Majesteleri'ne bu kadar cesurca yaklaşmak edepsizlikten başka bir şey değildi. *Tanrım, bu beni ürpertiyor.*

Hongniang, Gyokuyou'nun arabasının dışında duruyordu, yüzü gergindi. Baş nedime olarak gururu, görünmesine izin vermiyordu. ama içten içe muhtemelen dişlerini gıcırdatıp yumruklarını sıkarak istiyordu.

Elçi yavaşça Majestelerinin arabasına yaklaştı ve cilveli. Muhafızlar, İmparator ya da eşlerden biri tarafından değil, diğer elçi tarafından durduruldu.

"Sanırım geri dönüp oturmanızın zamanı geldi," dedi diğer kadın nazikçe. "Bu kadar zahmete girip çok güzel bir bizim için performans. En azından tadını çıkarabilirsiniz." Benzer kıyafetler giymelerine rağmen, sakın elçi mavi bir saç süsüne sahipken, diğer kadın kırmızı bir saç süsüne sahipti.

Kırmızı aksesuarlı kadın pek memnun görünmüyordu ama mavi aksesuarlı elçi kulağına bir şeyler fısıldadı ve sonunda arabasına geri dönmeye ikna oldu.

Acaba ne dedi, diye düşündü Maomao. Hissediyordu endişeliydi. Diğer ülkenin neden iki elçi gönderdiğini şimdi anladığını düşünüyordu. Yine de onun için hangi cinsiyetten olduğu önemli değildi. Elçilerin kim olduklarını, kaç kişi olabileceklerini ya da neden burada olduklarını bilmiyordu. Şu anda önceliği işini başarıyla yapmaktı.

Binaya girdi ve içeriden biriyle konuştu. "Nasıl gidiyor?"

"Yapabileceğimiz her şeyi yaptık." Cevap Maomao'nun kişiden değil, Gaoshun'dan geldi. Gözleri tuhaf bir şekilde boş bakıyordu ve yüzü solgundu, sanki bu dünyada var olmaması gereken bir şey görmüş gibiydi.

Maomao içeri baktı. İçerideki figürü gördüğünde yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Evet, şimdi Gaoshun'un neden bu kadar rahatsız görüldüğünü gayet iyi biliyordu. Orada duran bir şey vardı Bu dünyada var olmaması gereken bir şey. Olabilecek bir şey Maomao'dan daha az cesur birinin kalbini durdurdu. "Sanırım ziyafet yakında sona erecek," dedi.

"Pekâlâ," dedi Gaoshun ve Maomao'nun gibi içeride duran figürün üzerine koyu renkli bir bez örttü. Bir sesi duydu ve bunun üzerine figürün elini tuttu.

"Gidelim o zaman," dedi ve sahneye doğru yöneldi.

Ziyafet sona erdiğinde ilk ayrılanlar onur konukları olurdu. Koltuklar aynı zamanda at arabası olduğu için konukların bir yere gitmesine gerek yoktu; at arabaları hareket etmeye başlıyordu. Çünkü uzaklaşmaya başladılar, müzik havada süzülüyordu. Diğer herkes

onur konukları gözden kaybolana kadar yerlerini korumak zorunda kaldılar.

Arabanın tekerlekleri takırdayarak ilerledi. Maomao, şeftali bahçesi ile gölet arasındaki koyu renkli kumaştan yapılmış figüre rehberlik etti. Diğer arabalar gölete bakıyordu, ancak bu noktayı görmeleri söğüt ağaçları sallanıyordu. Maomao ve figürü sadece elçiler görebiliyordu. Elçilerin arabalarının önünü kesmeyeceklerdi; sadece misafirler geçerken yol kenarında olacaklardı. Meyve bahçesinin yanında durmaları yeterliydi, hiç sorun değildi.

Elçiler Maomao'yu ve figürü fark ettiler. Tam onları birkaç hizmetçiden başka bir şey olarak görmemek üzereyken Maomao koyu renkli giysiyi çıkardı.

İki halka halinde bağlanmış ve inci işlemeli bir taçla taçlandırılmış siyah saçlar gece gökyüzünde süzülüyordu. Figürün başının bir yanında bir saç çubuğu, diğer yanında bir toka parlıyordu ve figürün başında bağlı olmayan saçlar arkadan aşağıya doğru dökülüyordu.

Figürün dudakları inceydi ama kırmızı parlıyordu ve uzun Kaşlar, yeşille vurgulanmış badem biçimli gözlere doğru iniyordu; söğüt dalı kaşların arasında zarif bir çiçek işareti vardı. Uzun kollu ve boynu kapalı beyaz bir elbise olan kıyafetlerinin sarkan etekleri rüzgârda dans ediyordu. Figür ay ışığında belirmiş gibiydi.

Maomao, elçilerin tepkilerini hiçbir şey yapmadan incelemeye çalıştı. yukarı bakıyorlardı. İrkilmiş görünüyorlardı; ay ışığının zayıflığında bile gözlerinin rengini görebiliyordu. Belki de son derece sıradan siyah saçları ve siyah gözleri olan birini gördüler. Yine de böyle özellikler bu ülkede oldukça yaygındı, şimdi karşılarındaki kişi gözlerini kaçırmamanın imkânsız olduğu bir güzellikti.

Maomao, başı hâlâ öne eğik, siyah bezi yere bıraktı. Aynı anda figürün elini sıktı. Emin olamıyordu ama elçinin elindeki silüetin Araba hareket etti. Eğer bir sonraki vagondaki kadın O da büyük ihtimalle aynı tepkiyi veriyordu. Sadece bu figüre bakmak bile kalbinizin sıkıştığını hissetmeniz için yeterliydi. Her an patlayacakmış gibi. Sanki şiddetli bir şekilde zehirlenmişsiniz gibi.

Muhafızlar da aynı şekilde donup kalmışlardı ama araba yavaşça ilerlemeye devam etti. Bunu şoförle önceden ayarlamışlardı - bu tür şeylere karşı büyük ölçüde bağıışıklığı olan birini bulmuşlar ve onlara kesinlikle bakmamalarını emretmişlerdi. Düz, açık bir yolda Yolda gözleri kapalı on saniye bile sürebilirler.

Maomao, muhafızların kendilerini sersemletme şeklini onayladığından emin değildi ama Gaoshun ve diğerlerinin bir şey olması durumunda dışarı çıkmaya hazır olduklarını biliyordu.

Tüm bunların ortasında, her şey başladı.

Bir eşarp dalgalandı ve belli belirsiz parlayan ışıklar yaklaştı. Bu Güzel insan ileriye doğru yürüdü, beyaz elbisesi havada süzölüyor gibiydi. Maomao figürün elini bırakmak için hamle yaptı ama elin kendisini hızla yakaladığını hissetti.

çocuğu.

Maomao'nun yanında yürümekten başka çaresi kalmamıştı ve mümkün olduğunca göze çarpmamaya çalışıyordu. İkinci araba çoktan geçiyordu, ikinci elçi de ilkinde çok benzer bir yüz ifadesi takınmıştı.

Eşarp her dalgalandığında, soluk, yüzen ışıkların sayısı artıyordu. Bazen figürün tacına ya da omuzlarına yerleşerek çoğalıyorlardı.

Arabalar durmadı. Maomao korumaların elçiler araçlarında kaldıkları sürece muhafızlar bakmaktan başka bir şey yapamadılar.

Düzinelerce, yüzlerce küçük ışık Maomao'yu ve insanlık dışı güzelliğe sahip figürü çevreledi. Arabalar göletin önünde durdu ve elçiler onlara doğru eğildi. O noktada, figür nihayet Maomao'nun elini bıraktı ve Maomao sessizce geri çekildi.

Güzel figür, sallanan söğüt ağaçları, dans eden ışıklar ve suya yansıyan ayın oluşturduğu fonda atkısını sallayarak orada duruyordu.

Bu, belki de elçilerin büyük büyükbabasının yıllar önce gördüğü şeydi. Orada bulunanlar bu figürün bu dünyadan olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Sanki göksel perilerden biri yolunu kaybetmiş ve yeryüzüne inmiş gibiydi.

Fl t n sesi m ziğ  gibiydi.

Herkes izlerken, güzel kız elini kaldırdı. Kırmızı dudakları daha önce hiç kimsenin g rmediğ  kadar çekici bir gülümsemeye dönüştü. Güzel Rüzgâr atkısı yakaladı ve söğüt dalları periyi gizlemek istercesine sallandı. Işık zerrecikleri her yere yayıldı.

O anda bronz bir gong m ziğ n sonunu çaldı ve bir iek yağmuru başladı. Çok geçmeden izleyenler yaprakların nereden geldiğ ni merak ederken su perisi ortadan kayboldu. Beyaz eşarp yavaşça yere düştü ve ışıklar uzaklaştı.

Elilerden biri ne olduğ nu merak ederek arabasından indi. O daha proaktif biri olmalıydı.

Bunun bir sorun olacağını biliyordum, diye düşündü Maomao. Fırsat varken kaç.

Elçi Maomao'yu fark etti ve onu köşeye sıkıştırdı. Küçücük saray kad nından neredeyse bir baş daha uzundu ve keskin yüz hatları ona heybetli bir güzellik veriyordu. Hızlı hızlı konuşuyordu, bir hareket telaşının ortasında. Ortadan kaybolan periyi sorduğ  belliydi ama heyecandan kendi diline kaymıştı Dil.

Maomao sadece yukarıya, gökyüzünde asılı duran aya doğru işaret etti. Bir süre bekledi ve sonra o uzak batı ülkesinde konuşulan tanrıçanın adını söyledi. S ylediğ nin doğru olup olmadığından emin değildi. Telaffuz oldukça doğruydu ama demek istediğ  anlaşılıyordu. Elçinin enesi düştü ve sanki içindeki ışıltılı bir şey toz haline gelmişti.

Diğ r elçi geldi ve tedirgin kadını omuzlarından tuttu. Maomao başını yavaşça eğdi, sonra da hiçbir şey olmamış gibi dönüp gitti.

Göletin uzak tarafındaki binada bekleyen Gaoshun, "İşler iyi gitmiş gibi görünüyor," dedi. Yanında birkaç kişi daha vardı.

Her birinin elinde, Shisui'nin tırtıllarını topladığı, kanatları ne tam mavi ne de tam yeşil olan bir dizi büyük güve içeren böcek kafesleri vardı.

Maomao, onun yardımıyla aradan geçen günleri bu böceklerden bulabildikleri kadarını yakaladılar. Larvalar değil ama her yetişkin ve hatta yakında yumurtadan çıkacakmış gibi görünen her koza. Böcekleri yok etmek için hiçbir çaba sarf edilmemişti.

Bu sefer de şeftali bahçesinde beklediğinden çok daha fazlası vardı.

Maomao, yaşlı madamın kendisine gösterdiği, soluk ışık noktalarıyla dolu tabloyu hatırladı. Onların ardındaki gerçek buydu.

Tesadüf diye bir şey varsa o da budur.

Yaşlı kadın bir şakanın kurbanı olduğunu söyledi ve ayrıca çok sayıda böcek olduğunu söyledi. Şaka İddiaya göre ölü böcekleri kıyafetlerine öğütmüş.

Bazı böcekler karşı cinsi çekmek için özel bir koku kullanır; Maomao'nun da bu durumdan yararlandığı bilinmektedir. onları tıbbi malzemeler için topluyordu. Hanımefendinin kıyafetine bulaşan böceklerin dişi, etrafına üşüşenlerin ise erkek olduğundan şüpheleniyordu. Maomao, yaşlı kadının göletin kenarına gittiğinden ve el salladığından emindi.

Eşarbiyla böcekleri kovmaya çalışıyordu. Bundan daha fazlası değil. Ama en azından bir gözlemciye göre, ışığa bürünmüş ruhani bir ay ruhuna benziyordu.

Yine de tesadüfler hesaba katılması gereken bir güç olabilir.

Bu olay madamın zevk statüsünü sağlamlaştırmıştı. Şakanın bu kadar muhteşem bir şekilde geri tepeceğini kim tahmin edebilirdi ki?

Böylece Maomao, koleksiyonları arasında dişi böcekleri bulmak için Shisui'ye güvenmiş ve kokularını parfüm olarak kullanmıştı.

Giyisiler. Aslında Shisui her konuda oldukça yardımcı olmuştu;

Maomao'nun ona teşekkür etmenin bir yolunu bulması gerekiyordu.

Bütün bir erkek güve kalabalığı dişilerin kokusu etrafında toplandığında ne olacağı belliydi. Bu aşkın etkinin, zaten dişi olan birine ne yapacağı

nefes kesici güzellikte. Hem neredeyse dolunayın altında. O koydu

"Yıldızların altındaki ebeğümeci" aklına geldi.

"Evet, öyle diyebilirim. İstedğin bu muydu?" Maomao gölün karşısındaki arabalara baktı. Elçiler gitmişti ve diğer ziyafet katılımcıları da yavaş yavaş uzaklaşıyordu. Hiçbir şey görmemeleri için her şeyi ayarlamak az çaba gerektirmemişti. Ne de olsa o an, herkesin tanık olması gereken bir şey değildi. Bu bazı insanları bir daha asla işlerini yapamayacak şekilde enkaz haline getirebilir.

Bu, muhtemelen, ülkeyi dize getirebilir.

"Bana söylediğini yaptım," dedi kızgınlıkla karışık bir ses. Bir beze sarılmış ve sıırıslıklam olmuş Jinshi'ydi. Saçlarını bırakmıştı aşağı, oldukça sıradışı bir görünüm bırakarak.

Performansı olağanüstüydü. Sonra göletin bir tarafından diğer tarafına, suyun altında, ağır giysiler giyerek ilerlemek zorunda kalmıştı. Büyük fiziksel güç gerektirmiş olmalı.

Güç.

Tam olarak ne yaptıklarına gelince, belki de daha fazla sorgulamama gösterirsiniz.

"Elimizden geleni yaptık. Nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, pek umurunda değil."

Jinshi yüzünü ovuşturuyor, mendilinde kırmızı bir ruj lekesi oluşuyordu.

"Saçım *hâlâ* ıslak!" Sesi biraz sinirli geliyordu.

Normalde yardımsever yaşlı kadın Suiren onun için kurulamaya yardım ederdi ama burada değildi.

Gaoshun kararlı bir şekilde Maomao'ya baktı. Her zaman bir şeyleri halletmesi için onu ikna etmeye çalışıyordu; bu tam bir baş ağrısıydı. O anda,

Gerçi orada bulunan diğer tüm görevliler de ona bakıyordu. Kendisine bu kadar acıyarak bakmamalarını diledi.

Bırak kendi saçını kurutsun! diye düşündü ama sonunda yeni bir havlu aldı ve Jinshi'nin başını silmeye başladı.

Bölüm 9: Klinik

Maomao, çamaşırhanenin arkasındaki tahta bir kutunun üzerine otururken, dünyada her zaman bir sürü karanlık hikâye olduğunu düşündü.

Xiaolan bugün gelmeyecekti ve Yeşim Köşkü'ne geri dönseydi Maomao'nun yapacağı pek bir şey olmayacaktı, bu yüzden burada biraz zaman öldürüyordu. "Pratik çalışmalar enstitüsü" başlamaya başlamıştı ve Xiaolan da ilk öğrencileri olarak tarihe geçecek arasındaydı.

Maomao muayenehaneye gidip şarlatan doktordan atıştırmalık bir şeyler aşırmayı düşündü ama vazgeçti. Son kargaşadan beri meşguldü.

Söz konusu kargaşanın, bir önceki ayın parfüm yağı. Özel temsilcilerin ziyareti bu konuyu aklından çıkarmıştı ama henüz tam olarak çözüme kavuşmamıştı. Bir parçası olarak Jinshi, soruşturma kapsamında çeşitli eşleri dolaşmış ve hepsinin de bol miktarda parfüm satın aldığını keşfetmişti.

Onları suçlamak zor, diye düşündü Maomao. Çölleri, okyanusları ve denizleri aşarak uzak diyarlardan gelen bir ticaret malıydı bu. dağlar. Kafesteki kuşlar gibi yaşayan bir grup genç kadının hayranlığını alevlendirmek için pratik olarak hesaplanmıştı.

Maomao

farklıymış gibi davranamazdı: eğer batıdan gelen egzotik ilaçlarla dolu bir tezgâhla karşı karşıya kalsaydı yaşlı madamdan borç para almış.

Parfümlerin hepsi tehlikeli değildi, ama bırakamazlardı az miktarda bile olsa, ortalıkta duran parfümler. Bu yüzden, israf gibi gelse de, parfüm atılmıştı. Çok fazla parfüm vardı -doğru, hiçbir şişede çok fazla yoktu ama hepsini bir araya getirdiğinizde oldukça güçlü bir zehir elde edebilirdiniz.

O zaman soru şu oluyordu: Onu buraya kim getirmişti?

Parfüm ve baharatlar için kefil olamam ama... O bunu biliyordu. Tüccarlar üst düzey eşlere hamile bir kadına uygun kıyafetler getirmişlerdi. Elçilerin amaçlarından birinin Buraya gelmelerinin nedeni, konsüllerin arasına sızması. Uluslarının öncelikli hedefinin bu olması pek mümkün görünmüyordu ama kibirli elçi kesinlikle bunu yapabileceğine inanıyor gibi görünüyordu. Ne yazık ki gururu paramparça olmuştu; Maomao ziyafetten sonra toplantılarda bile daha az konuştuğunu duymuştu.

Parfümün de onların işi olduğu düşünülebilirdi, ancak acele karar vermemek gerekirdi. Arka sarayda şu anda dört üst düzey eş vardı: Gyokuyou, Lihua, Lishu ve Loulan. Gyokuyou, İmparator'un en çok kadındı ve onu belki de Lihua takip ediyordu. Orta rütbeli eşlerden birkaçının da Majesteleri'nin yatak arkadaşı olduğu söylenirdi. Daha düşük rütbeli eşlere gelince, söylentilere göre Majesteleri onlarla pek görüşmezmiş; Yakın zamana kadar, diğer eşlerden birinin kıskançlığı onları hizada tutuyordu.

Loulan, babasının ne kadar güçlü olduğu düşünüldüğünde, Majestelerinin en çok dikkat etmesi eş gibi görünüyordu.

Hmm... Maomao bir çubuk aldı ve bir orkide çizdi - *lan* Loulan'ın çamurunda.

Güçlü ebeveynler açısından Lihua bir sonraki sıradaydı, ancak bunun tek nedeni İmparator'un anne tarafından akrabaları olmalarıydı; aile dünyada hiçbir zaman bu kadar yükselmemişti. Maomao orkideyi bir meyve ile takip etti, çünkü *Lihua* "armut çiçeği" anlamına geliyordu.

Aslında, son birkaç nesildir yükselişte olan Lishu'nun ailesiydi, o kadar hırslıydılar ki önceki imparatora genç kızlarını eş olarak teklif etmişlerdi. *Lishu'nun shu'su* "ağaç" anlamına geliyordu, bu yüzden Maomao'nun sıradaki çizimi buydu. semboller.

Gyokuyou'nun ailesi batıdaki bir ticaret kavşağında bulunuyordu. Ticaretten iyi para kazanıyor gibi görünüyorlardı, ancak sınıra yakındılar ve aslında kazandıklarının çoğunu ulusal savunmayı sürdürmek için vergi olarak ödüyorlardı. Bunun da ötesinde Arazi çiftçilik için iyi değildi, bu yüzden burası pek bereketli değildi.

Maomao'nun çizdiği son resim bir yapraktı, Gyokuyou için, "mücevher yaprağı".

Bir önceki yıl düzenlenen bahçe partisi ziyafetlerinden birinde, hanımlardan birinin neden olduğu bir zehirlenme girişimi olmuştu. eski eş Ah-Duo'nun kendi inisiyatifiyle hareket etmesini bekliyor. Sebebin gücü ele geçirmekle hiçbir ilgisi yoktu, aksine son derece insaniydi. Maomao bu kadarını anlıyordu ama bu onu daha önce Konsolos Gyokuyou'yu zehirlenme girişiminin arkasında kimin olduğunu merak etmeye itmişti.

Son mantar olayına konu olan orta eş olma ihtimali yüksekti. Bu zehri nereden öğrenmişti ki? Gümüş tabak çanak kullanıyorlardı. Muhtemelen arsenik bazlı değildi.

Sonuç, Konsolos Gyokuyou'nun nedime kadrosunu yarı yarıya azaltması oldu; Konsolos yerine zehirlenen kadın hala bunun etkilerini çekiyordu.

Tüm bunlar Maomao'nun biraz midesini bulandırdı. O tanıdı bir his. Bu ona Suirei'yi düşündürdü, saray kadını kaçmak için kendi ölümünü taklit edecek kadar zekiydi. Hâlâ tam olarak nerede olduğunu ya da ona ne olduğunu bilmiyorlardı. Amacının ne olduğunu da bilmiyorlardı. Neden Jinshi'yi hedef aldığını.

Maomao boş boş dört eskizinin etrafına daireler çizdi. Sonra bunu düşünmekten tamamen vazgeçti. *Bunun bana ne faydası ki?* O sadece bekleyen bir hanımefendiydi. Bir yemek tadımcısı, tek kullanımlık bir piyon.

Manzara değişikliğine ihtiyacı olduğuna karar verdi. Arka sarayda İmparatoru memnun etmek için düzenlenmiş pek çok bahçe vardı. Çam koruları, bambu ormanları ve meyve bahçeleri vardı.

Sanırım kiraz mevsimi bitmek üzere, diye düşündü. Üç ay önce birkaç bambu filizi koparabilirdi ama tek gözlü bir sersem sağ olsun, onu da

Kristal Köşk'te güllerle ilgileniyordu. Onu düşünmek bile tüylerini diken diken ediyordu.

Gah, dur! Bunu durdurmalıyım. Küçük bir yürüyüşe çıkmayı düşünürken adımları hafifledi ama kiraz bahçesine giderken Kristal'den bazı kadınların bakışlarıyla karşılaştı

Pavilion. Onları tanıdı, bu yüzden hafifçe eğildi; onlar da Yüzlerini buruşturup kaçtılar. İçlerinden birinin ayakları küçüktü, bu da bağlandıklarını gösteriyordu, ancak Maomao'yu kendisine rağmen etkileyerek olağanüstü bir hız gösterdi.

Drama kraliçeleri. Tek yaptığım kıyafetlerini yırtmaktı.

Genelevlerde her zaman böyle oluyordu: Biraz hayat tecrübesi olan bir kadın, zevk için bir kapıyı çalar çalmaz onu soyup ölçüp biçiyorlardı. İnsanlar her zaman genç kadınların en yüksek fiyatları getirdiğini düşünürdü, ancak bugünlerde trend gençlikten ziyade bilgiydi. Gözden düşmüş bir memurun karısı şaşırtıcı derecede yüksek bir meblağ getirebiliyordu.

Zaten biraz eğitim almış olması, ilk yatırımın düşük olacağı anlamına geliyordu ve dışarıda

Aslında birisinin karısı olmuş bir kadından hoşlanıyordu; bu tatsız bir tercihti.

Maomao kadınların elbiselerini sapıklık olsun kapmış değildi. Sadece Kristal'deki tüm hanımların

Modanın obur tüketicileri olan Pavyon, parfüm yağını satın almış olmalıydı ve bazılarının almadığını öğrendiğinde o kadar şaşırmıştı ki, emin olmak zorunda hissetmişti. Ama bu ona sadece güzel bir haremağasından azar işitmekten başka bir şey kazandırmamıştı.

Sanırım en azından bir tanesi parfümün etkisinde şaşırmamalıyım.

Kristal Köşk'te bir sürü kadın vardı,

Bunların arasında en az on hizmetli kadın ve binaya tahsis edilmiş en az otuz hizmetçi vardı. Maomao bu konu üzerinde daha fazla düşünmedi ve kiraz toplamaya gitmek üzere yoluna devam etti.

O akşam, Yeşim Köşkü'nün nedimleri erken bir akşam yemeği yiyorlardı.

"Bugün kendimi biraz yorgun hissediyorum," dedi Ailan, masanın üzerine yarı çökmüş bir halde. Maomao elini alnına götürdüğünde Ailan'ın gerçekten biraz ateşli.

"Sakin üşütme! Ya Leydi Gyokuyou yakalanırsa?" Yinghua bir kiraz daha alırken sordu. Nereden geldiklerini merak ediyordu ama kirazları seviyordu, bu yüzden çok yakından araştırmamaya karar verdi. Kirazlar tabii ki öyleydi,

Hongniang'dan bir sır.

"Dikkatli davranıyordum!" Ailan artık yorgun olduğu kadar sinirli de göründüğünü söyledi.

Maomao tam soğuk algınlığı ilacı hazırlamak için odasına gitmek üzereydi ki Yinghua onu durdurdu. "Sorun için üzgünüm, ama eğer Biraz ilaç hazırlayacaksın, daha sonra onu kliniğe götürebilir misin?"

"Klinik mi?" Maomao şaşkınlıkla sordu. Tıbbi ofisi mi kastetmişti? Onu oraya götürmek sadece daha fazla yorulmasına neden olacak gibi görünüyordu.

Yinghua Maomao'nun ne düşündüğünü tahmin olmalı ki başını salladı. "Tıbbi ofis değil. Bu... hmm. Orada doktor yok ama insanlarla ilgilenen başka biri var.

Her neyse, Ailan nerede olduğunu biliyor. Sadece onunla git." Maomao başını salladı.

Klinik, her ne anlama geliyorsa, arka sarayın kuzey çeyreğinde yer alıyordu. Bazı çamaşırhanelerin arkasında, beyaz kıyafetler giymiş saray kadınlarının yaşadığı ayrı bir bina vardı.

Oh, evet. Sanırım hayal meyal biliyordum.

Maomao, kuzey mahallesindeki korularda ve çalılıklarda epeyce zaman geçirmişti ama nadiren gerçek binalarından herhangi biri. Ailan ona gülümsedi ve öksürerek şöyle dedi: "Eminim buraya ilk geldiğinde bundan bahsetmişlerdir. Ama sen hatırlıyor musun?"

Ne yazık ki Maomao buraya zorla getirilmişti. ve kendisine söylenenlere o kadar da dikkat etmemişti. Yolda ona bir tür nutuk çekmişlerdi ama yolun kenarında yetişen pelin otuyla daha çok ilgilenmiş olması gerektiğinden emindi. O sadece bu şekilde öyleydi.

Yakınlardaki çamaşırhane, çamaşır yıkayan saray kadınlarıyla dolup . Bir çeşit çarşafı çalışıyor gibiydiler.

Maomao *mantıklı* olduğunu düşündü. Çamaşırhaneyle kolay erişim, giysi ve yatak takımlarının hızla yıkanabileceği anlamına geliyordu. Temizliğin her şeyden önemli olduğu bir tıbbi tesis için iyi bir konum.

"Affedersiniz. Soğuk algınlığına yakalanmış gibiyim," dedi Ailan

bayanlar. Meşgul görünen kadın hızlı ve şüpheli bir bakış attı. Ama sonra elindeki çamaşır sepetini yere bıraktı ve elini Aylan'ın alnına koydu.

"Hafif ateş. Dilini dışarı çıkar." Kadının sesi yaş ve deneyim doluydu, yanakları derinlemesine kırmıştı. Orta yaşlıydı, bu arka sarayda nadir görülen bir şeydi. Gözlerini kısarak Ailan'ın diline baktı, sonra alt göz kapaklarını aşağı çekti. Bu konuda şarlatan doktordan çok daha tecrübeli görünüyordu.

"Hmm," dedi. "Çok kötü görünmüyor. Fazla çalışmamaya çalış İki ya da üç gün kendine gelersen iyi olacaksın. Bununla nasıl başa çıkmak istersiniz?" Kadının teşhisi tam isabetliydi.

"Bunu eşe vermekten kaçınmalıyım. Burada kalmama izin verirsiniz? Sadece güvende olmak için."

"Hmm," dedi kadın tekrar. Sonra sepetini aldı ve kliniğe doğru yürüdü, sepeti yere bıraktı ve onlara işaret etti.

Kliniğin içi sade ve süssüzdü ama zarif bir şekilde değil. Sütunlar süslenmemişti ve koridorlar sadece ahşap zeminlere sahipti. Pencerele kare deliklerden başka bir şey değildi.

Yine de tüm bu sadeliğin bariz bir avantajı vardı: mekan ne kadar az ayrıntılı olursa, temizlenmesi de o kadar kolay olacaktı. Çok sayıdaki pencere içeriye bol miktarda hava girmesini sağlıyordu. Önümüzdeki mevsimi geçirmek için çok hoş bir yer olacağına benziyordu.

Maomao'nun klinikte fark etmediği tek şey, kendine özgü ilaç kokusuydu; onun yerine, güzel bir alkol kokusu aldı.

Ailan kaşlarını çatıyordu. Görünüşe göre kokuyu sevmemişti ve bu yüzden buraya gelmek istememişti. Maomao ise etkilenmişti; ona göre koku, buranın çok iyi korunduğunu gösteriyordu

Temiz. Güçlü bir alkol yaraların içindeki ve etrafındaki toksinleri yok edebilirdi ve herkes ağzına biraz koyup tükürmenin bir sterilizasyon yöntemi olduğunu bilirdi. Maomao her zaman arka sarayda hastalık salgınlarının nasıl önlendiğini merak etmişti.

O şarlatan ona bakacaktı. Bu şeyi açıklıyordu.

"Tamam, yarın döneceğimi herkese bildirin," dedi Ailan. ", " dedi Maomao.

Orta yaşlı kadın Ailan'a üzerinde bir numara bulunan tahta bir etiket verdi ve Ailan bu numaranın bulunduğu odaya yöneldi. Maomao, kendini ensesinden tutulmuş halde bulana kadar kliniğin etrafına ilgiyle baktı.

Aynı şekilde onlar da tıbbi ofiste yavru kedi.

"İşe dönme vaktin geldi. Arkadaşını buraya getirmek zorunda kaldın diye tembellik yapabileceğini sanma."

Maomao cevap vermedi.

"O da ne?" dedi orta yaşlı kadın sırtarak. "Burada kalıp bütün çamaşırları yıkayacağını mı söylüyorsun?"

Maomao başını şiddetle salladı. Sonunda Yeşim Köşkü'ne geri dönmekten başka çaresi . Bu yaşlı kadınlarla kazanamazdı. Hanımefendi ona bunu öğretmişti.

Maomao koşar adımlarla Yeşim Köşkü'ne geri döndü. Kliniği daha fazla görmeyi çok istiyordu ama belli ki böyle bir şey olmayacaktı. Yürürken, ellerinde çamaşır sepetleri olan kadınlar yanından hızla geçiyordu. Bu

Yılın bu zamanlarında aralıklarla yağmur yağdığından, hanımlar bulutlar ne zaman dağılsa ellerinden gelen tüm çamaşırları yıkamakla meşguldü. Maomao düşününce, daha sonra gidip çamaşırları da yıkaması gerekeceğini fark etti.

Yine de, fark etmeden edemiyorum.

Onu klinikten kovan kadın oradaki tek olgun kadın değildi; gördüğü tüm kadınlar nispeten daha ileri yaşıydı. Arka sarayda yaşlandıkça kadınlar neredeyse zorla dışarı atılıyor ve yerlerine başkaları getiriliyordu. Genel olarak, otuz yaşına gelmeden kapının gösterilmesini bekleyebilirdiniz; ondan sonra hala orada olan herkes, Hizmetçi Kadınların Başhemşiresi gibi daha yüksek bir pozisyonda olmalı ya da başka bir şekilde bir hanımefendi olmalıydı. eşlerden birini bekliyor. Örneğin Hongniang'ın uzun zaman önce saraydan kovulmuş olması gerekirdi, ancak bunu yüksek sesle söylemek tokadı davet etmek olurdu.

Maomao, klinikteki kadınların işlerini ne kadar iyi bakarak, arka sarayda hayati bir işlev gördükleri için kalmalarına izin verildiğini tahmin etti. Yine de merak ediyordu, buranın hiç de ilaç kokmadığı gerçeği hakkında. Acaba

alkol kokusu mu baskın ? Ya da...

Maomao düşünceli bir şekilde çenesini okşayarak yürürken, bir *gümbürtüyle* bir şeye *çarptı!* Belki de

Bir sütuna çarptı, ta ki göksel bir perininki gibi bir yüzün güneş gibi üzerinde parladığını fark edene kadar.

"Kendi kendine mırıldanarak yürümemelisin. Tökezersin."

"Mırıldanıyor muydum?"

Jinshi iç çekerek ellerini iki yana açtı ve başını salladı.

Bu açık öfke gösterisi Maomao'yu kızdırdı ve ona bir su birikintisinde yüzen bir solucanmış gibi bakmak üzereydi

Gaoshun'u gördüğünde yüzü bir Bodhisattva'nınki kadar sakindi. Daralmış gözlerini zorla açmayı başardı.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı efendim?" diye sordu.

"Hayır, hiçbir şey. Sadece tesadüfen karşılaştık ve sizinle konuştum. Yanlış bir şey mi yaptım?" Jinshi biraz ürkmüş görünüyordu.

Gaoshun sessizce ona bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi ama ne olduğunu bilmediğini söylediği için çok üzgündü.

"Nereden ?" Jinshi omuzları biraz çökmüş bir halde sordu.

"Klinik. Demek ."

"Saraydaki kadınlara buraya geldiğinizde size göstermelerini söyledim. Unutmamışlardır herhalde?"

"Kesinlikle hayır." Jinshi'nin yüzündeki alışılmadık derecede ciddi ifadeyi fark eden Maomao ne yapması gerektiğini merak etti. Jinshi'nin yaptığı işle ilgili bir güven krizi yaşamıyordu, değil mi? Kendinden her zaman çok emin görünüyordu.

Jinshi onları sakın bir ara sokağa yönlendirdi. Muhteşem haremağasının orada öylece durmasının bile işlerini aksatacak kadar kalabalık çekebileceği düşünülürse, bu muhtemelen akıllıca bir seçimdi.

Maomao, "Buranın ne kadar iyi işletildiğinden çok etkilendim," dedi. "Açıkçası, bence *burayı* sağlık ofisi yapmaya gücümüz yetebilir."

Ama yine de bunu yaparlarsa doktor kafasını kaybedecek ve Maomao da tembellik etmek için uygun bir yeri kaybedecekti. O da tam kendini düzeltecekti ki Jinshi'nin kaşlarının yeniden çatıldığını fark etti.

"Sağlık ofisi mi yapalım? Evet, hayat çok daha kolay olurdu."

bunu yapabiliirdi."

"Ne demek istiyorsunuz, efendim?"

"Sadece erkeklerin doktor olmasına izin veriliyor," Gaoshun açıkladı. "Ve sadece doktorlar ilaç hazırlayabilir veya bir sıyrıktan daha ciddi bir şey için bakım uygulayabilir."

Demek bu kadar, diye düşündü Maomao. Kliniğin neden ilaç gibi kokmadığını şimdi anlıyordu.

Yine de bu özel bir soruna işaret ediyordu. "Bu beni nereye götürüyor?" dedi. İsteddiği kadar ilaç yapabiliyordu. Elbette arka sarayın dışından malzeme getiremiyordu ama sarayın bahçesinde yetişen çok çeşitli bitkileri kullanabiliyordu.

saray arazisi ve sağlık ofisinde bulunan eşyalar.

"Diğer tarafa bakıyoruz. Biraz tıp bilgisi olan çok sayıda bekleyen bayan var ama *böyle* bir yerde ilaçlar çok açık olur. Onları orada tutamayız."

Jinshi'nin ses tonu burada karmaşık bir hikâye olduğunu ima ediyordu. Belki de saray kadınlarının maaşlarının nasıl ödendiği gibi çeşitli kural ve düzenlemelerin inceliklerini içeriyordu. Maomao bilmiyordu; bu onun ilgilendiği bir şey değildi.

Bu yüzden kliniğe doğru düzgün ilaç verilmiyordu, ancak dezenfektan olarak alkol kullanmaktan kurtulmayı başardılar. Sadece temiz ve sessiz bir yere sahip olmak bile pek çok hastalıkla mücadele etmek için yeterli olabiliyordu. Eğer bir kadın özellikle kötü durumda görünüyorsa, onu evine geri göndermek de mümkün olabilirdi.

Maomao, *ne kadar çok sorun var*, diye düşündü. Daha da zor olan tek şey, zaten mevcut olan bir sistemi değiştirmektir. kuruldu. Dışarıda çok fazla insan tekneyi sallamamakla ilgileniyordu.

"Keşke sağlık personelinin doldurmanın başka yolları da olsaydı. Bir gün onlara ihtiyacımız olabilir," dedi Jinshi. Maomao'yu suçlayamazdı; o konuşmayı seven biri değildi. Onunla konuşuyormuş gibi görünüyordu ama aslında kendi kendine konuşuyordu. "Artık hadım kalmadığında bir yola ihtiyacımız olacak."

Hadımlar, ha...

Hadımlar arka saray nüfusunun neredeyse üçte birini oluşturuyordu. Onların yerini doldurmak kadınlardan çok daha zordu, bu yüzden

yaş ortalaması nispeten yüksekti.

Genç hadım yok, diye düşündü Maomao. Bir erkeği hadıma dönüştürme ameliyatı birkaç yıl önce, şimdiki İmparator tahta çıktıktan sonra yasaklanmıştı. Maomao, Jinshi'nin ne zaman hadım edildiğini bilmiyordu ama yaşına bakılırsa sadece prosedürün yasaklanmasından hemen önce.

Zor bir mola. Keşke biraz daha bekleyebilseydi.

Gerçekten de olsa bakışlarını kaçırdı ve Jinshi'nin bacaklarının arasına girdi, sonra ellerini nazikçe birleştirdi. Yavaşça yukarı baktı ve kendini Jinshi'nin gözleriyle buluşurken buldu. Yüzünde bir dizi çelişkili duygu vardı. Maomao'ya baktı, ağzı yarı açıktı.

Hay aksi. Bunu yüksek sesle , değil mi? Maomao elini ağzına götürüp başka tarafa baktı ve bu kez kendini Gaoshun'a bakarken buldu. Adam neşeli görünmeye devam ediyordu ama Maomao onun Jinshi'ye onunkıyla aynı acıyan gülümsemeye bakıyordu.

Gaoshun yavaşça başını salladı. "Jinshi Usta, iş var," diye dürtükledi.

"Pekâlâ." Maomao'ya baktı. "Eğer isterseniz, onlara daha sonra Yeşim Köşkü'ne geleceğimi söyleyin." Sonra da uzaklaştı, her zamanki gibi zarif görünüyordu. Maomao sonunda elini ağzından .

Tekrar büyümesini sağlayacak bir ilaç bulabilseydim muhtemelen iyi bir kazanç elde edebilirdim.

Çok uygunsuz bir düşünce olduğunu söyleyebiliriz. Ama bunu başarabilseydi, gerçekten de büyük bir iş yapmış olurdu.

Bölüm 10: Üçüncü Kez Cazip (Birinci Kısım)

Ertesi gün Ailan klinikten döndü ama Maomao, bir gün önce kendisini yakalayan orta yaşlı saray kadını tarafından oraya çağrıldığını görünce çok üzüldü.

"Demek bu yüzden Maomao'yu görmek istiyorlar," dedi Gyokuyou, eli çenesinde Ailan'a. Yaşam alanındaydılar, burada Gyokuyou bir kanepeye uzanmıştı. Karnı artık iyice yuvarlaklaşmıştı ve onu yavaşlatacak kadar büyüktü. Giysiler giymişti Ama yine de bu süre boyunca Yeşim Köşkü'nün dışında çay içmekten kaçınması onun için en iyisi olacaktı.

"Çok özür dilerim," dedi Ailan. "Onun yerine buraya götürmeliydim."

Görünüşe göre Ailan, Maomao'nun kendisine hazırladığı soğuk alginlığı ilacını henüz klinikteyken içmişti. gördü ve nereden aldığı konusunda .

Maomao, *bu iş görür*, diye düşündü. Klinikte ilaca izin verilmiyordu çünkü orada doktor ; insanlar ellerinde ilaçla içeri giremezlerdi. Resmi gözlerin dikkatini çekmemek için Ailan'ın ilacının ardındaki hikayeyi öğrenmeleri gerekiyordu.

Maomao, doğruca kliniğe gidip azar ıştırmanın ve bu işi halletmenin kendisi için en iyisi olacağını düşünüyordu ki Ailan hiç beklenmedik bir şey söyledi:

"Onu bir süreliğine ödünç alıp alamayacaklarını öğrenmek istiyorlar."

"Tanrım," dedi Gyokuyou, Maomao'ya merakla bakarak.

Ailan ikisini de endişeyle izledi.

Maomao, yeni bir ilaç için gerekli malzemeleri düşünürken bile bunun ne kadar baş ağrıtıcı düşünebiliyordu.

Nihayetinde Maomao kendini kliniğe geri dönerken buldu

etkin bir şekilde koruma altında. Ona eşlik eden Ailan değil, Yinghua'ydı. Muhtemelen bu iş için uygun görünüyordu: Ailan'dan daha kısa boyluydu, yine de daha dışa dönük ve olaylarla yüzleşmeye daha kararlıydı kafa kafaya.

Klinik arka sarayın içinde yer alsa da, oraya ulaşmak oldukça uzun bir yürüyüş gerektiriyordu. Yinghua, her zaman konuşkan, tutamadı Yolda sohbet etmekten kendini alamadı.

"Hey, Maomao. Dün Ailan'ı bıraktıktan sonra bahçedeki fenerlere bir şey yaptın mı?"

"Bunu gördün mü?"

Klinikten dönerken (ya da daha doğrusu eve dönerken Jinshi ve Gaoshun'a rastladıktan sonra) olmuştu. Aklına yeni bir ilaç fikri gelince, hemen bileşenleri bulmak için yola koyuldu.

"Sadece bazı ilaçlar için malzeme arıyordum."

Hava karardığında bir fener yakar, böcekleri çekerdi. Böcek yiyen belli bir yaratığı da.

"Malzemeler mi? Bana böcek olmadığını söyle..." "Böcek değildi."

Maomao'nun güvencelerine rağmen Yinghua kaşlarını çatmaya devam etti

daha az hoş şey olduğunu hissetmiş gibiydi. "Uh, Maomao, odan hakkında... Bir *sürü* şeyle dolu.

Son zamanlarda, öyle değil mi? Gerçekten ilaç kokmaya başladı. Leydi Hongniang pek mutlu değil."

"İşte bu korkutucu."

"Pek korkmuş görünmüyorsun..."

Maomao, hiçbir şeyin gerçeklerden daha farklı olamayacağını düşündü. Baş nedimenin eli çok hızlıydı. Ama belki de arka sarayda hayatta kalabilmek için böyle güçlü olmak gerekiyordu.

Yinghua sırtarak, "Sanırım bugünlerde seni odandan atacak ve bahçedeki bir kulübede yaşamaya zorlayacak," dedi.

"Bunu isterim."

Bir bahçe kulübesi şu anda içinde bulunduğu odadan daha büyük , ve daha da önemlisi, diğer hanımların yatak odalarından iyice ayrılmıştı, böylece gece kimse herhangi bir tıkırtıyı fark etmeyecekti. Sürdü

Maomao, kullanılmayan aletlerden oluşan bir hazine keşfetmiş olmasına rağmen bunları burada kullanamadığı için çılgına döndü.

Maomao gözleri parlayarak, "Döner dönmez Leydi Hongniang'a konuyu soracağımdan emin olabilirsiniz," dedi.

"Ha? Bekle, uh..." Yinghua söylemek üzere olduğu şeyi söyleyemeden kliniğe vardılar.

"O zaman içeri girelim," dedi Maomao.

"Hey, o söylediğim şey- ben yapmadım-!"

Maomao, Yinghua'yı gerçekten duymadı; kendine ait bir bina ile şu işi yapıp yapamayacağını düşünmekle meşguldü ateşi içeriyordu. Kalbi beklentiyle kabardı.

Orta yaşlı kadının adının Şenlü olduğu ortaya çıktı. Yakından bakıldığında, gözlerinin tıpkı Eş gibi yeşil bir tonu vardı. Gyokuyou'nun. Belki de damarlarında biraz batı kanı vardı. Gözlerinin rengi de "koyu yeşil" anlamına gelen ismine ilham vermiş olabilir.

Maomao ve Yinghua'ya kliniğin resepsiyonu gibi görünen ve hafif alkol kokan bir yer gösterildi. Şenlü çay getirdi. Etraflarındaki sandalyeler ve raflar gibi sağlam ve iyi kullanılmış görünen basit bir masaya oturdular.

"Size karşı kabalığım için içtenlikle özür dilerim," diye söze başladı Şenlü. "Kıymetli Eş'in hizmetkârı olduğunuzu bilmiyordum."

Maomao, "Hiçbir şey düşünme," diye cevap verdi.

Şenlü, Yeşim Köşkü'nde doğrudan hizmet etmeyen pek çok saray kadını gibi, Gyokuyou'ya unvanıyla hitap ederdi. Saray kadınlarının çoğunun *aksine* Maomao'nun özel bir seçkin bir terbiye. Özünde, buradaki konumunun ötesindeydi.

Şenlü'nün sesi sakın ve derli topluydu, o gün çamaşırlarla boğuşurken takındığı sert anne tonundan eser yoktu daha önce. Arka sarayda eğitimli bir hanımefendi olduğu artık çok açıktı.

Onun zeki olduğunu biliyordum, diye düşündü Maomao. Arka saraydaki her hanım okuma yazma bile bilmezdi. Burada bu kadar uzun süre kalmak

Şenlü'nün yaptığı gibi, o da bir kadın olmalıydı.

Aklı biriydi. Ya da onu burada tutmanın özel bir nedeni olmalıydı.

O anda Şenlü'nün ifadesi biraz karanlıktı. Bunun nedeni Maomao'nun Konsolos Gyokuyou'nun hanımlarından biri olduğunu artık biliyor olması mıydı? Maomao, kendisine özel muamele yapıyor olabileceği fikrinden hiç hoşnut değildi. İnsanların farklı bir eğilimi vardı üst düzey eşlerin yaptıklarını görmezden geldi.

-Ve onların nedimleri. Yine de Şenlü, Maomao'yu buraya bizzat çağırmıştı, bu gerçek onu neredeyse Maomao kadar rahatsız.

Yine de sonunda Şenlü doğrudan Maomao'ya baktı ve bir iç çekti. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Evet, hanımefendi?"

Şenlü, Maomao'nun sesinin bu kadar soğukkanlı çıkmasına kısa bir süre şaşırmış gibi göründü ama hemen kendini toparladı ve "Korkarım biraz ileri gitmiş gibi görünebilirim. Sakıncası yok değil mi?"

"Devam edin, lütfen."

Maomao kendisine kaba davranılmasına fazlasıyla alışkındı. Aslında o da genellikle bu konuda en az sohbet ettiği kişiler kadar suçluydu ya da en azından öyle olduğundan şüpheleniyordu. Bu nedenle, kendisine güveniyordu

Çoğu şeyin sırtından atılmasına izin verir.

"Senden Bilge Eş'e hizmet eden hanımlardan biri için bir ilaç yapmanı istesem?"

"Ne?" Tepki Maomao'dan değil, ellerini masaya vurup öne doğru eğilen Yinghua'dan geldi. Çay

Bardaklarda şıpırdadı, birkaç damla masanın üzerine döküldü ve koyu lekeler bıraktı. "Ne sorduğunun farkında mısın?!" Yinghua

Talep edildi.

Şenlü tekrar iç çekti. "İnanın bana, ben de farkındayım." Maomao'ya baktı.

Maomao arkasına baktı ve Şenlü'nün ciddi olduğunu gördü. "Sanırım bir nedeniniz var."

"Maomao!"

"Özür dilerim. Ama söyleyeceklerini duymaktan zarar gelmez, değil mi?" Yinghua kaşları birbirine çarparak tekrar yerine oturdu. O aldı

Artık soğumuş olan çayından bir yudum aldı ve kendini toparlamaya çalışıyor gibiydi.

Maomao, "Belki de bana olduğunu anlatma nezaketinde bulunursunuz," dedi.

"Pekâlâ," diye cevap verdi Şenlü ve hikâyeyi anlatmaya başladı.

"Bu iş çıkıyor," dedi Yinghua, alışılmadık bir şekilde yere çökerek.

"Haksız değilsin," diye Maomao. Yinghua ile bunun sadece sorun yaratacağı konusunda hemfikirdi ama az önce duyduklarını da görmezden gelemezdi. Bilge Eş'in konutundaki hizmetçilerden biri olan Lihua çok hastaydı. Hasta şu anda Kristal Köşk'teydi.

Bu hizmetçi kadın sık sık kuzey mahallesindeki çamaşırhanede çamaşır yıkadığı için Şenlü'yle birbirlerini tanımaya başlamışlardı. Hizmetçi bir süre önce rahatsız edici bir öksürüğe yakalanmış ve Şenlü ona biraz dinlenmesini önermişti; o zamandan bu yana beş gün geçmişti ve Şenlü kadını görmemişti.

Belki çamaşırılarını başka bir yerde yıkıyordu, belki de çamaşırhaneden sorumlu kişi değişmişti, Maomao önerdi ama Şenlü başını salladı. "Bu doğru olsa bile, en azından bir kez gelip kontrol edilmesini isterim."

Demek öksürük, ha? Maomao düşündü. Şenlü'ye göre bu alışılmadık bir durumdu. Kadın çamaşırhaneye gelmeyi bırakmadan birkaç gün önce başlamıştı ama ondan önce bile kendini yorgun hissediyordu ve hafif ama inatçı bir ateşi vardı. Maomao, kadının Hizmetçi resmen kliniğe gelmişti ama görünüşe göre izin alamamıştı.

Kötü bir yer, diye düşündü Maomao. Basit bir hizmetçi muhtemelen kliniğe gitmek için doğrudan Konsolos Lihua'dan izin istemezdi. muhtemelen onu görmezden gelmişlerdi. Belirtileri göz önünde bulunduran Maomao, keşke görmezden gelmeselerdi diye düşündü.

"Gerçekten orada olduğunu düşünüyorsun?" Yinghua sordu.

Maomao, "Bunu araştırmamız gerektiğine kesinlikle inanıyorum," dedi. Eğer Şenlü'nün söyledikleri doğruysa, bu sorunla ilgilenmek zorundaydılar,

ve yakında. Aksi takdirde, Kristal Köşk'ün çok ötesine yayılabilir.

Yinghua Maomao'yu yakından inceledi. "Bu tür şeylerin dikkatinizi çektiğini biliyorum ama burada Kristal Köşk'ten bahsediyoruz. hakkında. En azından resmi bir ziyaret ayarlayana kadar beklemelisin. Bunu biliyorsun, değil mi? Oraya tekrar hücum edemezsin."

"...Biliyorum."

Maomao'nun Konsolos Lihua ile bir tanışıklığı olmasına rağmen, onun evine öylece gidemezdi. Bu hatayı daha yeni yapmıştı. Kristal'e gitmeyi çok istiyordu.

Pavilion şu anda bunu yapabiliirdi ama yıldızlar aynı hizada değildi. En azından Jinshi ile birlikte olmalıydı yoksa asla kapıdan içeri giremeyecekti.

Pekâlâ, çıldırmanın bana bir faydası olmayacak. Maomao onu gördüğünde başka bir şey düşünerek dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Koşarak yanına gitti, ancak sonunda onu yakalayabilmek için birkaç kez kurbağa gibi zıplaması gerekti.

"Maomao! Az önce ne ben?" Yinghua ağlayarak eteğinin ucunu kaldırdı ve onu takip etti.

Maomao kaşlarını çattı ve avuçlarının arasındaki şeyi hissetti. "Özür dilerim. Kendime engel olamadım. bir şeyi gördüm."

"Ne, böcek mi? Eww!"

"Bu bir böcek değil."

Ve değildi. Ama aynı zamanda bir ceset de değildi. Bu, ne yazık ki, kaçmıştı ama Maomao'ya istediği şeyi bırakmıştı. Hâlâ ellerinde kırırdadığını hissedebiliyordu.

"Bak," dedi. Ellerini açarak hâlâ çılgınca sallanan bir kertenkele kuyruğunu gösterdi. Kertenkele kuyrukları düşebilirdi ama tekrar uzayabilirdi de. Mesele de buydu zaten.

Hiçbir şeyden vazgeçemezsiniz. Vazgeçtiğiniz an her biter, demişti bir ölümsüz. Eğer yeni bir şey yaratmak istiyorsan önce benzer etkilere sahip diğer şeylere bakın. *Ben de canlıların yaşamasını ve büyümesini sağlayan bir ilaç istiyorum.* Maomao'nun bahçe fenerlerinin etrafında toplanan böcekleri yiyebileceğinden şüphelendiği kertenkelelere olan ilgisi de bu yüzdendi.

"Kuyruğun nasıl ve neden tekrar büyüdüğünü bulmaya çalışmak istedim."

dedi. Oldukça memnun hissediyordu, ancak yanıt gelmedi.
Yinghua'nın yüzünün solgun, ağzının açık olduğunu ve sırtüstü yere düştüğünü gördü.

Maomao kuyruğu bir mendile sardı ve cübbesinin kıvrımlarına sıkıştırdı.
Sonunda Yinghua'ya bakmak zorunda kaldı.
daha iyi hissediyordu.

Bölüm 11: Üçüncü Kez Cazip (İkinci Kısım)

Genel bir şamata vardı. İnsanlar ne olduğunu görmek için acele ediyordu.

ediyordu. Zarif giriş holü, parmaklıkları ve pencere çerçevelerini sildiklerini tamamen unutarak, ellerinde toz bezleriyle şaşkın şaşkın duran hizmetçiler de dahil olmak üzere saray kadınlarıyla dolmuştu bile.

"Sizi buraya hangi rüzgar attı acaba?" diye sordu kaşlarını birbirine çatmış bir hanımefendi. Doğrudan arka saraydaki tek sağlık memuruna bakıyordu.

Bu çok alışılmadık bir durumdu. Doktor muayenehaneden neredeyse hiç çıkmıyordu; Kristal Köşk'te en son görüldüğünden bu yana neredeyse bir yıl geçmişti. Bu olaydan sonra buralarda nasıl görünebilirdi? genç prensin ölümü? Artık sadece sözde bir doktor olmasıyla ünlüydü, aksi takdirde yetersizdi. Bu hastanede kalmıştı.

kadın bahçesi, cezasız kaldı, çünkü onun yerine geçecek kimse yoktu.

Ve şimdi . Ne istiyor olabilir ki?

Doktor büyük bir bohça taşıyordu ve bir saray kadını arkasından takip etti. Kadın zayıftı, neredeyse bir deri bir kemik kalmıştı; hareketleri etkili ve kesindi. Ağzında (kapalı tuttuğu) parlak kırmızı bir dudak rengi vardı ve yanaklarında toz halinde bir pembe vardı.

Arka sarayda böyle bir kadın var mıydı? diye sordular. kendileri. Ve hadım doktora başka bir hadımın yardım etmesi daha tipik olmaz mıydı? Belki de bu konuda yanılıyorlardı. Her neyse, burada iki bin saray kadını vardı. Aralarında tanımadıkları bir ya da iki kişi olması o kadar da şaşırtıcı değildi.

Diğer herkes *fısıldaşmakla* meşgul olduğu için öne çıkmayı kendine görev edinmişti. "Size yardımcı olabilir miyiz?" Onu duyduklarında

konusunca, diğer hanımlar hemen sohbeti kestiler. Hizmetçiler derhal görevlerinin başına döndüler, ancak oyalanmaları gözden kaçmadı. Arka saraydaki her yüzü tanımıyor olabilirdi ama

Kristal Köşk'teki her yüzü tanıdığı kesindi. Adı Shin'di ve bu onun işiydi.

Eş olarak seçildiğinde Lihua ile birlikte gelmişti ve o zamandan beri İmparator'un sevgisini kazanmak için çalışıyordu.

"Mümkünse Bilge Eş'i görmek istiyoruz," dedi doktor. Shin gözlerini kıstı. "Bilge Eş" bu adamdan duymak istediği bir ifade değildi.

"Özür dilerim efendim," dedi. "Leydi Lihua'nın sizi görmek sanmıyorum."

Doktorun üzgün bir bıyık bahanesi olan yüzü sarkmıştı. kibar ama kesin bir şekilde reddetti. Sakalları gerçekten acınacak haldeydi; bir hadım olarak artık bir erkeğe yakışır şekilde bıyık bırakamıyordu. Görkemli sakalıyla İmparator'dan, bulutların topraktan uzak olduğu kadar uzaktı.

Haremağası sıkıntılı bir ifadeyle arkasına baktı. Arkasındaki saraylı kadın, son derece yetkin bir havadaydı, kulağına fısıldadı. Hadım tereddütle cüppesinin uzandı ve bir parça parşömen kâğıdı çıkardı. "Elimizde bir mektup, görüyorsunuz." Parşömen akıcı bir yazıyla kaplıydı ve doktorun odaya girmesine izin verilmesi talimatını taşıyordu. ikametgah. Sonundaki isim okunuyordu: *Jinshi*.

Jinshi, "muhteşem hadım" dendiğinde arka saraydaki herkesin aklına gelen ilk kişiydi. O kadar güzeldi ki, bir kadın olsaydı ülkeyi dize getirebilirdi - ama o bir kadın değildi. Erkek de değildi.

Shin'in bile kendisine rağmen iç çekmesine neden olacak kadar güzeldi, ama diğer saray kadınlarının aksine, daha fazlasını çağırıştırmıyordu.

onun için bundan daha fazla duyguydu. Arka saraya neden geldiğini düşündüğünde, dikkatini dağıtacak zamanı olmadığını biliyordu. haremağaları. Sadece kendisi için değil, klanının iyiliği için de İmparator'un sevgisini kazanması hayati önem taşıyordu. Bu düşünce Hem ona hem de Lihua'ya kızlıklarından beri aşılarmıştı.

Shin'in annesi Lihua'nın babasının ablasıydı. Shin ve

Lihua aynı yaşıydı; bu nedenle arka saraya birlikte girmişlerdi ve bu nedenle Shin şu anda yaşadıkları Kristal Köşk'ü denetliyordu. Kristal Köşk'ün tüm önde gelen ailelerin kızlarıydı ve Şin'e hizmet etmeye uygun kandan geliyorlardı.

Majesteleri.

"Pekâlâ, o zaman." Shin bundan hoşlanmamıştı ama ne zaman yenildiğini biliyordu. Ziyaretçilere içeriyi göstermeye karar verdi. Bu görevi diğer kadınlardan birine bırakabilirdi ama eğer doktor tüm arka sarayı denetleyen haremağasının emirleri işleri değiştirdi. Bu, onun neyin peşinde olduğunu merak etmesine neden oldu. Doktor genellikle bir eşin konutuna sadece o evdeyken gelirdi. kendini iyi hissetmiyordu ama Lihua hiçbir hastalık belirtisi göstermemişti. Shin sürekli onun yanındaydı; Lihua hasta olsaydı bunu bilirdi. Ama eş her gün olduğu gibi bugün de kahvaltısını iştahla yapmıştı; iyi hissediyordu.

Shin bu ziyaretin anlamı üzerine kafa yorarken, ayak seslerini artık duymadığını fark etti. Geriye dönüp baktığında Doktor ve refakatçisi durmuştu. Küçük bir binaya bakıyorlardı, kulübe ya da baraka gibi bir şeydi. bahçe. Lihua'nın odası hâlâ , köşkün en üst katındaki en içteki odaydı. Burası oraya giden yoldaki küçük ek binalardan sadece biriydi.

"Bir sorun mu var?" Shin sordu.

"Hayır, ben sadece o küçük binanın ne olduğunu merak ediyordum."

"Bu sadece bir depo." Shin onları eşine göstermek için sabırsızlanıyordu; neden rastgele şeyler sorarak zaman kaybediyorlardı ki?

Binalar mı?

Kristal Köşk, veliahtın evi olacağı çıktığında inşa edilmişti. Bağımsız banyolar ya da depo binaları olması çok mu garipti? Bir de geçen yıl gelen ve hamamın yanına tuhaf bir şey yaptıran garip çilli kız vardı. Buna sauna demişti ama Lihua zaman zaman kullansa da Shin bundan pek hoşlanmamıştı.

Shin onlara kulübenin sıradan bir depo olduğunu söylemiş olmasına rağmen, doktorun yanında getirdiği saraylı kadın kulübeye bakmaktan kendini alamadı. Bu kadar ilginç bulduğu şey *neydi*?

Penceresinin yanında sarı çiçekler açan bir çalı yetişiyordu ama bu, evle ilgili tek ayırt edici şeydi.

Sadece bir depo binasıydı. Taşınmaya devam etmeleri gerekiyordu.

Saray kadını haremağasının kolunu çekiştirerek kulağına tekrar fısıldadı. Haremağası kaşlarını çattı ve Shin'e şöyle dedi
Son zamanlarda bu bahçede farklı bir şey yaptınız mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Shin. "Bu işi saha bekçisine bırakıyoruz." "Anlıyorum, anlıyorum."

Sonra Shin'i bir şüphe dalgası yakaladı. Bu bitkiler hep orada mıydı? Bahçıvan bunu ne zaman yapmıştı?

Haremağası sustu ama saraylı kadın onu tekrar dürttü. Yanaklarını şişirdi -okuması kolaydı ama saray kadınının ifadesi Shin'e dönerken hiç değişmedi. Koyu renkli Gözlerini hiçbir şey söylemeyen ama bakışlarını kaçırmaya çalışan baş nedimeye dikti.

"Bugün parfüm , değil mi?" diye sordu saraylı kadın. Sesi bir şekilde tanıdık geliyordu. Sonra o zarif

Ağzı buruşmaya başladı; gülümsüyordu ama hoş bir şekilde değil. İfadesinde bir vahşilik vardı, avına bakan vahşi bir hayvan gibi.

Shin'in nutku tutulmuştu.

"Uzun oldu, Leydi Shin. Buraya son gelişimdeki kabalığım için özür dilemeliyim." Bol beyazlatıcı pudrası, özenle vurgulanmış gözleri ve uzun kaşlarıyla yüzü yaklaştı. Taktığı gösterişli aksesuarlar yüzünün şeklini bozuyordu ama yuvarlak ve gençti.

Ve *bakışını*... Shin o hatırlıyordu. Damarlarında buz dolaştığını hissetti. Deneyimlerinden biliyordu ki bu kadın genellikle bela anlamına gelirdi. Kristal Köşk'e ilk kez bir yıl önce gelmişti. Lihua'ya büyük bir titizlikle bakmıştı ama bu süre zarfında bir dizi çirkin şey de yapmıştı.

Buradaki kadınların yarısının ona karşı gelme yeteneği yok.

Shin onlardan biri değildi ama kadın kısa bir süre önce tekrar ortaya çıkmış ve Shin'in kıyafetlerini yırtmıştı. Kadının, Shin'in çok şey yapmak isteyeceği biri olmadığını söylemek yeterliydi.

Kadın ona bakmaya devam etti; Shin kendini

istemsizce geri .

Tam o anda doktor aniden bahçeye doğru koşmaya başladı. Tombul küçük adam depoya ulaşmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Shin onun peşinden gitmeye çalıştı ama yolunun sevimsiz kadın tarafından kesildiğini gördü. Shin onu iterek geçti ve haremağasını takip etmeye çalıştı ama çok geç kalmıştı.

Elinde kapının demirini tutuyor ve sessiz bir şaşkınlık içinde öylece duruyordu. Kapıdan farklı bir koku yayılıyordu. Giriş. Lihua'nın bir zamanlar kokladığı gibi kokuyordu: bir sonraki hayata doğru yol alan hasta bir insanın kokusu.

Diğer saray kadını arkasını ovuşturuyordu -belki de Shin onu iterken düşmüştü- ama öyle görünmüyordu. özellikle endişeliydi. Sadece kaşlarında hafif bir çatıklık vardı. Hadımın elindeki bohçayı aldı.

Artık fısıldama zahmetine girmeden bağırdı, "Sıcak su! Hemen biraz su kaynatın, lütfen!" Sonra aceleyle kulübeye girdi.

Hasta, üst üste yığılmış birkaç hasırdan oluşan derme çatma bir yatakta yatıyordu. Çamaşırhane hizmetçilerinden biriydi.

Hadım, "Evet, elbette hanımefendi," dedi ve çenesi titreyecek kadar hızlı bir şekilde tekrar yola koyuldu.

Saray kadını hizmetçiye su gibi görünen bir şey verdikten sonra Shin'e döndü. "O neden burada?"

"Sormak zorunda mısın? Başka kimse hastalanmasın diye onu izole ediyoruz.

Bu sadece sağduyu."

belli ki karşılık vermek istedi ama kendini tuttu. Bunun yerine, "Gerçekten de öyle. Ancak..."

Hizmetçi öksürüyordu ama sesi normal gelmiyordu. Ziyaretçi öksüren hizmetçinin ağzına bir mendil bastırdı ve mendili çıkardığında mendilin kırmızı beneklerle dolu olduğunu gördü.

"Doğru, bu bulaşıcı bir hastalık. Çok bulaşıcı değil ama kesin olan bir şey var: Ona bu şekilde davranmaya devam ederseniz ölecek. Ama ölü bir hizmetçiden ne olur ki?" Hasta kadından uzaklaştı, kulübenin içine doğru ilerlemek üzereydi. Ne olduğunu anlayamadan Shin onu omzundan tutup durdurmaya çalıştı ama davetsiz misafir onun elinden kolayca sıyrıldı.

Hayır! Bu-

Shin bir başka girişimde daha bulunurken hasır bir kutuya takıldı. kadını durdurdu ama artık çok geçti. Kadın bir şey alıyordu, küçük bir kutu.

"Bu odaya girdiğimde anılarım canlandı," dedi. "Eş Lihua'nın hasta olduğu zamanlara dair anılar."

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Kokuyu gizlemek için tütsü yakıyordunuz."

Evet ama ne olmuş yani? Shin kutuyu geri almak için uzandı.

"Buraya geldiğimde benzer bir şey fark ettim. Ama bu sefer tam tersi." Kadın kutuyu açtı ve ortaya bir küçük, renkli şişelerden oluşan bir koleksiyon. "Bu parfümlerin kokusunu gizlemek için bu hasta kadını kullanıyor gibisiniz." Şişelerden birini açtı ve deneysel bir koklama yaptı. "Kristal Köşk'ün hanımları sırlarını severler. Ve masum hadımların suçu üstlen."

Kadın bir şişe parfüm yağı açmıştı, geçen gün kervandan gelen bir şeydi bu. Çoğuna haremağaları el koymuştu.

"Her biri tek başına yalnızca minimal düzeyde toksiktir, ancak birleştirirseniz

Kim bilir?" dedi kadın melodik bir şekilde, gülümserken gözleri kısılmıştı. Sonra kadın, Maomao, Shin'e bir soru sordu:

"Düşük yaptırmak için bir ilaç yapmaya çalışarak tam olarak ne yapıyorsunuz?"

Maomao yüzünü bir mendille silerken şimdi ne yapacağını merak ediyordu. Beyazlatıcı pudranın verdiği histen nefret ediyordu ve allık da bir türlü çıkmıyordu. Parfüm yağıyla şekillendirdiği saçlarını daha sonra iyice yıkaması gerekecekti. için gözlerini gizlemek için saçlarının uçlarını kısa kestirmiş ve sonra gözlerinin yanına yapıştırmıştı. Daha uzun bir etek giymişti. Her zamankinden daha uzun görünmesini sağlayan yüksek ayakkabıları saklıyordu ama belki de buna gerek yoktu.

Ne de olsa Kristal Köşk'ün hanımları onu fark etmemişti bile.

Kendini biraz somurtkan hisseden Maomao, yüksek ayakkabılarını çıkardı. Ayrıca farklı bir kıyafet giydi, çünkü hasta kadın Maomao onu muayene ederken üzerine biraz balgam öksürmüştü. Hastalık sadece hafif bulaşıcıydı, doğru, ama o değildi bu kıyafetlerle dolaşmak istememiş ve güvenlik için yeni bir kıyafet istemişti. Yine de Kristal Köşk'ten bir leydi kıyafetiyle yetinmek zorunda kalmışlardı.

pratik bir şeydi. Maomao her şeyden çok banyo yapmak istiyordu ama böyle bir şans yoktu, bu yüzden bu fikirden vazgeçti.

Sonunda biraz daha derli toplu görünerek herkesin beklediği odaya girdi.

Kabul salonunda toplanan insanların hepsi düşünceli bir tavır takınmıştı. görünüyordu. Her türlü şıklığı giymişlerdi ve Maomao makyajını silmiş olarak içeri girdiğinde kendini belirgin bir şekilde yersiz.

Eş Lihua, Jinshi ve Gaoshun ile klasik güzellikte bir yüze sahip ince bir kadın da oradaydı. Lihua'nın bir sözüyle, bekleyen hanımların geri kalanı geri çekildi. Şarlatan doktor toplantıya katılmaktan başka bir şey istemezmiş gibi görünüyordu ama yapacak başka işleri vardı ve önceliği ona vermeye karar verdi.

Açıkçası, onun orada olmasının özel bir yardımı olmazdı.

Güzel kadın Shin'di, Konsolos Lihua'nın baş nedimesi. Bekliyordu. Kuzenlerdi ve kendisi de seçkin bir soydan gelen bir kadın olarak Shin'in gururlu bir yapısı vardı; dürüst olmak gerekirse, burada, arka sarayda bile dikkat çekecek kadar güzeldi. Yüzü bile Lihua'ninkine biraz benziyordu, belki de ailevi bağın bir başka işaretiydi bu. O sadece bir baş nedimeydi ama Sosyal statüsü onu orta konsüllük kadar yüksek bir pozisyona getirebilirdi.

Bu yüzden mi baş nedime yapıldı?

İmparator'un sevgisini kazanabilecek tek kişiler cariyeler değildi. Alçakgönüllü hizmetçilerin bile İmparatorluk bakışları ve ülkenin anneleri olmak tarihlerde tamamen yok değildi. Öyleyse bir buket çiçek varken neden tek bir noktada tek bir güzel çiçek olsun?

Eğer bir nedime İmparator'un yatak arkadaşı olmuşsa ve bu hanımefendi İmparator'un yatak arkadaşı olmayı hak edecek kadar seçkin bir sosyal geçmişe sahipse

Kendisine eşlik ederse, rütbe neredeyse kesinlikle ona hemen verilecektir.

Peki bu onlar için ne anlama geliyor? Maomao merak etti. Lihua'nın aile geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama Shin'le aralarındaki duyguların karmaşık olduğunu tahmin edebiliyordu. Bu tür çatışmaların ötesine geçecek bir güven bağı kurmak insanı gerçekten de güvende hissettirirdi.

Konsolos Gyokuyou ne kadar şanslı. Onun baş nedimesi, Hongniang, buraya özel bir amaca hizmet etmek için yerleştirilmemişti, sadece Gyokuyou'nun kadınlarını denetlemek için varmış gibi görünüyordu. Bu amaca hizmet etmek için, her zamanki gibi Umarım Gyokuyou iyi bir evlilik ayarlayabilir.

bir gün onun için bir eş. Eşin diğer nedimleri de aynı şekilde tatlı ve çekiciydi ama hiçbirisi İmparator'un ilgisini çekme hırsına kapılmamıştı.

Ama Konsolos Lihua'nın nedimelerine gelince.

"Bunun anlamı nedir?" Jinshi talep etti ve masayı yumrukladı. Masanın üzerinde parfüm yağları ve baharatlardan oluşan bir koleksiyon vardı - hasta kadının odasında bulunanlar. Hiçbiri tek başına özellikle dikkat çekici değildi, ancak birlikte fark edilir bir aroma üretiyorlardı.

Baş nedime Shin'in üzerine sinmiş bir koku. Hatta Maomao buraya son gelişinde hiç parfüm sürmemiştii. Bu, aldıklarına el konulmadığı anlamına mı geliyordu? Yoksa sadece onları saklamayı mı başarmıştı?

Shin gözleri kapalı bir şekilde sessizce durdu.

Konuşmuyorsun, ha?

Suçu iki katlıydı: sadece yasak olana sahip olmak değil ama onları bir tür karışım yapmak için kullanmaya çalışıyordu. Bir hizmetçiyi bir depoda tecrit etmesi muhtemelen suç sayılmayacağını söyledi. Hastalığının yayılmasını önlemek için hasta kadını ana konuttan çıkarmak yerinde bir müdahale olmuştu. Tüm arka saray için sadece bir sağlık görevlisi olduğundan, hizmetçiler genellikle hemen görülmezdi.

Yine de o kadar çok boş vakti var ki, muayenehanesi haremağaları için bir kafeye dönüşüyor.

Sadece hizmet eden bir kadın bile kendini kliniğe emanet edemeyebilirdi. Herkes, kadınların klinikte sorumluluk almasından hoşlanmıyordu.

tıbbi bakım. Eğer bu tutum yüzünden biri ölürse, bu bir sıkıntıdan başka bir şey değildi. Hizmetçiler sadece harcanabilirdi.

Jinshi, önündeki kanıtları, ne olduğunu kanıtlamak için kullanacaktı. Ama Shin sanki bu konuda hiçbir şey bilmiyormuş gibi duruyordu. Ayrıca ailesi, ne söylerse söylesin soruşturmasına itiraz edebilecek kadar önemliydi.

Odadaki en esrarengiz kişi, kaşları çatılmış bir halde baş nedimesine bakan Konsolos Lihua'ydı. Lihua'nın yüz ifadesi üzüntülüydü.

Shin yere bakmayı reddetti ama haremağasının gözleriyle buluştu.

Hah. Kadının ruhu var. Çoğu saray kadını Jinshi'nin sorgulaması karşısında pes ederdi ama görünüşe göre Jinshi'nin neredeyse doğaüstü güçleri bu rakip üzerinde işe yaramayacaktı.

"Ne demek istediğin hakkında en ufak bir fikrim yok," dedi Shin. "Bu doğru,

Hizmetçi kızın o binaya taşınması talimatını veren bendim. Ama bence burada çok daha bariz bir sorun var:

Durup dururken ortaya çıkıp Leydi Lihua'yı görmek isteyen ve ardından depo binalarımıza dalan ziyaretçiler. Sizce de öyle değil mi?"

Ses tonu kırılmıştı, kendinden emindi. Bu doğrudu; depoda bulunan eşyaların ona ait olduğunu kanıtlamanın hiçbir yolu yoktu. Çünkü binada hasta bir kişi yaşıyorsa, kimsenin onunla yemek getirmekten başka bir teması olması muhtemel değildi, ancak aynı neredeyse herkes oraya girmiş olabilirdi. "O zaman

hizmetçinin kendisine sormamız yeterli."

"Eğer ateşi olan bir kadının sözlerine güvenebileceğinize inanıyorsanız."

Maomao araya girerek, "Yani yüksek ateşi olduğunun farkındasın," dedi. Shin'in ifadesi değişti; bu davetsiz misafirliğe içerlemiş gibiydi. "Ne kadar ," diye devam etti Maomao. "Sadece hizmet eden bir kızın nasıl hissettiğini görmek için zahmete girdin. Sanırım bu parfümün kokusunun sana nasıl bulaştığını açıklıyor." Masanın üzerindeki küçük şişelerden birini alırken sesi küstahça çıkıyordu.

Maomao, "*Pekâlâ, geri çekilme zamanı*" diye düşündü ama vücudu onu dinlemedi; hareket etmeye devam etti. Bundan hiç hoşlanmıyordu ama onu o kadar sinirlendiren şeyler vardı ki, sosyal konumuyla ilgili endişeleri kayboluyordu.

"İşte böyle kokuyorsun. Bu parfüm yağı. Hasır bir sandığın içine özenle saklanmış olmasına rağmen. Acaba koku gerçekten bu şekilde dışarı sızacak kadar güçlü mü? Belki de kontrol etmeme izin verilebilir?"

Maomao Shin'in kolunu tuttu ama bekleyen kadın çok hızlıydı. çekildi, aynı zamanda uzun tırnaklarıyla Maomao'nun yanağını tırmıkladı.

Oda başladı. Maomao başparmağını kesikler boyunca gezdirdi. Deriyi delmişlerdi ama gerçekten kanamıyorlardı. "Benim Özür dilerim," dedi. "Benim gibi düşük statüdeki biri için istasyonunuzdan birine dokunun. Soruşturmayı başka birine, daha uygun birine yaptırmalıyız."

Odadaki tüm bakışlar onun üzerinde toplanırken, o kayıtsızca konuştu Shin. Diğer kadın kaşlarını çatmakta zorlanıyordu ve gözleri kan çanağına dönmüştü. Üzerinden nahoş bir ter kokusu yayılıyordu. Gözbebekleri büyümüştü.

İnsanlar gergin olduklarında terlerler, ama bu parlak bir şeydir. egzersizin neden olduğundan farklıdır. Keskin koku, onu üreten kişiyi bile rahatsız edebilir. Bir kişi endişeli olduğunda gözler de aynı şekilde değişir. Bir kedininki kadar belirgin olmasa da, insan öğrenciler boyut değiştirir. Bu durum Consort'ta daha belirgindi Gyokuyou'nun gözleri pek çok insanda olduğundan daha açık renkti, bu nedenle diğer eşlerle çay partileri sırasında gülerken gözlerini hafifçe kıstığı görülebilirdi.

Bir itiş daha... Maomao henüz bir adım atmıştı ki biri şöyle dedi:

"O zaman belki de bu meseleyi halletmek için ben daha uygun olabilirim." Ses gururluydu ama kibirli değildi. Konsolos'a aitti Koltuğundan kalkan Lihua, Maomao'ya, hayır, Maomao'nun tam karşısında duran Shin'e doğru yürürken uzun eteği hışırdıyordu.

Hmm? Lihua'nın giysileri oldukça benzer tarzdaydı.

Gyokuyou'nun son zamanlarda giydiği kıyafetler. Eğer o da karavandan kıyafet almış olsaydı, bu yeterince mantıklı olurdu.

"Hangi suçlanıyor?"

"Leydi Lihua..." Shin söyledi. Gözlerinde birbiriyle çelişen pek çok duygu vardı ama çaresizlik bunlardan biri değildi. Yalvarmayı reddetti.

"Eğer bir uyuşturucu yaratmaya teşebbüs ettiği tespit edilirse düşük yapmasına neden olursa, İmparator'un çocuğunu öldürmüş kabul edilir." Jinshi gözlerini kapattı, tüm söyleyeceklerinin bu olduğunu bilerek.

"Anlıyorum," dedi Lihua yumuşak bir sesle. "Hedefi hangi eş olursa olsun bu doğru mu?"

"Üst, orta ve alt eşlerin hepsi bu konuda birbirine benzer." Lihua gözlerini yere dikti ve sonra Shin'e baktı.

Maomao'nun aklından bir düşünce geçti: *Lihua* ve *Shin* bir çiftti, yani "armut çiçeği" ve "kayısı," sırasıyla. Bu kadın, Shin, Maomao'ya kesinlikle akılsız görünmüyordu. Yine de, dünya mükemmel insanlarla doluydu. Aptalca şeyler yapan zeki insanlar, genellikle duygularının onları ele geçirmesine ve hataya sürüklemesine izin verdiklerinde. Maomao, Shin'in de onlardan biri olabileceğini düşündü.

Sonra Lihua darbeyi : "Hedeflediği tek kurban ben olsam bile mi?"

"Eşim!" Jinshi öne doğru eğilerek haykırdı. "Bunu mu demek istiyorsun?" Gaoshun'un da gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Ancak Maomao için Lihua'nın sorusu her şeyin yerli yerine oturmasını sağladı. Lihua gibi yetenekli bir kadının düzgün hizmetçiler bulamamasını hep garip bulmuştu. Elbette daha iyi hizmetkârlar bulmalıydı.

Bu onun hatası değildi. Kristal Köşk'te bekleyen hanımlar grubunu oluşturan kişi Shin'den başkası değildi.

Zehirli yüz pudrası sonra, bekleyen tek bir hanımefendi ayrılmak zorunda kalmıştı, ancak başının üstündekiler çalışmalarına aralıksız devam ettiler. Ve şimdi, Lihua baş nedimesiyle yüzleşti...

"Shin. Bana bir kez olsun gerçek bir eşe yakışır şekilde davranmadın. I

Sanırım ulusun annesi olmayı hak ettiğimi hiç düşünmediniz."

Bu da Maomao için doğruydı. Shin'in Lihua'dan bir kez bile "Eşim" diye bahsetmediğini fark etmişti.

"Sen ve ben... Son ana kadar hangimizin eş olacağını bilmiyorduk, değil mi?" Lihua'nın sesi hüzünlüydü. O vardı
Shin'e gerçekten sempati duyuyordu. Ama Shin de aynı şekilde mi hissediyordu? Dudağını ısırdı ve gözleri kızgınlıkla parlayan Lihua'ya baktı.

"Ne cüretle beni aşağılıyorsun," diye alay etti baş nedime. "Bu huyundan hep nefret etmişimdir. Senden daha iyi bir öğrenciydim. Neredeyse her şeyde senden daha iyiydim. Öyleyse neden herkes *sana* yaltaklandı?"

Maomao özel olarak *göğüs ölçüsünü* gözlemledi ama bu düşünce aklına gelir gelmez kendini kötü hissetme nezaketini gösterdi. Ne de olsa Shin'in kendisi de pek küçük sayılmazdı. Hayır, bekleyin, konu bu değildi.

Mesele daha büyük bir göğse sahip olmak değil, daha büyük bir *insan* olmaktı. "Ailemizin reisinin kızı olduğun için mi?
Bunun seni benden daha iyi yaptığını mı düşünüyorsun? Güldürme beni. Ben hayatım boyunca bu ulusun annesi olmak için yetiştirildim." Shin dişlerini gösteren bir kurt gibi görünüyordu. Maomao, baş nedimenin her an eşinin üzerine atlayabileceğini düşünerek
iki kadının arasına girdi ama Gaoshun ve Jinshi çoktan oradaydı.

"Suçlamaları kabul ettiğinizi anlayabilir miyim?" Jinshi söyledi.

Bunun üzerine Shin masadaki parfüm yağı şişesini kaptı ve Lihua'ya fırlattı. Gaoshun onu tokatlayarak uzaklaştırdı ve şişe yere çarptı.

"Bu bahçede kısır bir kadın olarak kuruyasın!" Gaoshun ellerini onu zapt ederken Shin bir lanet okur gibi tükürdü. "Bir hadım bana dokunmaya nasıl cüret eder!" diye bağırdı. "Kirli, pis şey!" Çırpındı ama kendini kurtarmayı başaramadı; hadım bile olsa Gaoşun hâlâ bir erkekti. Asil dudaklarından iğrenç küfürler dökülmeye devam etti.

Maomao, *bazen onun gibilerle karşılaşılıyorsun*, diye düşündü. Ne zaman

Shin sonunda tiradına devam etmeden önce bir nefes almak için durmak zorunda kaldı, Maomao onun önüne çıktı ve sıırttı.

"Ne?" Shin talep etti.

"Yok bir şey. Sadece düşünüyordum da, Majestelerine gerçekten saygı duyuyor olmalısınız, Leydi Shin."

"Tabii ki biliyorum! Ne sen?"

"Bana sanki gerçekten sevdiğiniz ulusun annesi statüsüymüş gibi geldi. Eş Lihua'nın aksine." Maomao bir kez daha genişçe gülümsedi. Shin'in ağzı açık kaldı.

Lihua'nın Shin'de olmayan nelere sahip olduğu artık çok açıktı.

"Shin... Demek böyle hissediyordun." Gözyaşlarına karşı koyuyormuş gibi görünse de, Eş Lihua'nın sesi net ve kararlıydı. Sonra Shin'in önünde durdu, elini yukarı kaldırdı ve yanağına bir tokat attı.

Sanırım en azından bunu beklemeli, diye düşündü Maomao.

Ancak daha sonra Eş Lihua, Maomao'nun bile beklemediği bir şey söyledi.

"Sör Jinshi, hanımına karşı küfürlü konuştuğu gerekçesiyle bu baş nedimeyi hizmetimden azlediyorum. Öyle ki ona karşı kendi elimi kaldırmak zorunda kaldım."

Bu kez ağzı açık kalma sırası Jinshi'deydi. "Eşim..."

"Açık bir elin yeterince vurgulayıcı olmadığını görüyorum." Shin bile Tokadın etkisiyle sersemlemiş gibi duran Lihua onu yakasından yakaladı ve yumruk attı. Jinshi ve Gaoshun onu durdurmak için koştular. Sadece Maomao

kendini düpedüz etkilenmiş buldu. *Hanımefendi kendini nasıl idare edeceğini biliyor!* Lihua artık eskisi gibi bir eş değildi. Hayatının ipliğinin kesilmesini bekliyordu.

"Bu kadını hizmetimden azlediyorum. Ve bir daha hiçbir şekilde arka saraya girmesine izin verilmemesini resmen talep ediyorum. koşullar," dedi Lihua, net ve kendinden emin bir şekilde.

Shin ulusun annesi olsa bile, hayatını ülke halkı için değil, kendi konumu için yaşayacaktı. Sadece güç peşindeydi; bunun beraberinde getireceği görev ve sorumlulukları yerine getirmekle hiç ilgilenmiyordu. Ulsun böyle bir kraliçeye ihtiyacı yoktu.

Shin tokadın etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Kendisine nasıl bir merhamet gösterildiğini anlamış mıydı? Yoksa Lihua'nın kendisine haksızlık ettiğini düşünüp ona daha da mı içerleyecekti?

Belki de fark etmez.

Kanı ne kadar asil olursa olsun, arkadan gelen bir kadın Skandal koşullarında saray, bir eşe karşı misilleme yapamazdı. Şahsen Maomao, Lihua'nın biraz yumuşak davrandığını düşünüyordu ama bu muamelenin böylesine gururlu bir kadına nasıl bir aşağılanma getirmiş olabileceğini bir düşünelim.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Kristal Köşk'ün koridorlarında yürürlerken Jinshi konuştu. Hasta hizmetçinin yattığı binaya bakıyordu.

"Evet, efendim?"

"Hasta kadının burada, Kristal Köşk'te olduğunu bildiğinizi biliyorum ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyordunuz, değil mi?"

Sen mi? Kılık değiştirme zahmetine bile katlandınız, muhtemelen tekrar tekrar ziyaret ettiğinizde kimse şüphelenmesin diye."

O haklıydı: Maomao o kıyafeti giymişti çünkü kendisi de artık burada pek istenmiyordu. Hasta kadının nerede olduğunu tek bir ziyarette öğrenemeyeceğini fark etmişti, bu yüzden insanların kim olduğunu bilmemesine zen göstermişti. Evet, bir saray Doktora eşlik eden kadın belli bir miktar dikkat çekmişti ama Maomao'nun kılık değiştirmeden görebileceğinden kesinlikle daha az.

Kristal Köşk'n hizmetkr kadınları çenelerini nasıl kapalı tutacaklarını bilirlerdi. Ya da belki de onlara, Konsorsiyum Lihua'nın görmeyeceği bir yerde, üstlerindeki hizmetli hanımlardan sert bir disiplinle nasıl susacakları ğretilmişti.

"Ah, ama nerede olduğunu biliyordum," dedi Maomao. Hasta bir kişinin nerede kalacağını zaten biliyordu: diğer hizmetçilerin uyku odalarından orta derecede izole bir yer ya da göze çarpmayan başka bir yer. Tam zamanlı olarak burada çalıştığı zamanlarda, kendini iyi hissetmeyen hizmetçilere, hasta oldukları şeyin yayılmamasını sağlamak için yeni uyku odaları verilirdi. Köşkün içinde özel bir hasta alanı bile vardı.

Ama bir depo, yeesh.

Shin'den yayılan koku ona tuhaf bir his vermişti ama işlerin bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemişti. Burayı fark etmesi tamamen şanstı.

"Bu benim ipucumdu," dedi ve birkaç beyaz çiçeği işaret etti. Çalı yakın zamanda dikilmiş olmalıydı, çünkü altındaki toprak bahçenin geri kalanından farklı bir renkteydi. Bir bahçivanın işi olmak için son derece kötü bir yerleşim. Bir deponun hemen yanında Kulübe. Çalı, yüz beyazlatıcı toz haline gelecek beyaz tozla dolu siyah meyveler taşıyordu.

"Nasıl yani?"

"Feng shui'de yeşil renkli şeylerin sağlık için iyi olduğu düşünülür. Sözde, onları beyazla birleştirmek idealdir."

alıdaki tüm çiçekler gibi beyazdır. Bu bitki beyaz iek ya da bazen saat dört çiçeği olarak bilinse de, kırmızı onun için daha tipik bir renkti. Maomao birisinin

özellikle beyaz çiçek açacak stokları seçmiş olmalı.

Kristal Köşk'te çalıların orada olduğunu hatırlamıyordu. Birisi yerleştirmişti, kim olduğunu bilmiyordu ama birileri yerleştirmiş olmalıydı. hasta kadın için üzülen biri olduğunu fark etti. Maomao, orada bunu hissedenden en az bir kişi olduğunu bildiği için içinde bir rahatlama dalgası hissetti.

Beyazçiçek, yine de... Maomao, hasta kadınla birlikte çiçeğin varlığında bulduğu şeyin ironisini düşündü.

Uzun bir iç geçirdi, sonra birinin ona baktığını fark etti. Bir sütun tarafından yarı gizlenmiş olduklarını görmek için arkasına baktı.

"Sorun nedir?" Jinshi durdu ve ona baktı. Maomao'yu izleyen kişi şaşkın görünüyordu.

"Siz önden gidin, Jinshi Usta." "Ne?

Neden?"

"Çünkü sen engel ."

Verdiği açık sözlü yanıt Jinshi'yi kızdırmış gibi ama Gaoshun onu sinirli bir öküz gibi sakinleştirdi ve Maomao'ya sahip olmanın ne kadar iyi bir şey olduğunu takdir etmesi için yeni bir fırsat verdi. Etrafta neler olduğunu gerçekten sezebilecek biri vardı.

Maomao sütunun arkasında saklanan kadına doğru baktı. "Ne oldu?" diye sordu. Diğer kadın belki biraz daha yaşlı görünüyordu Maomao'dan daha fazla, ama aynı zamanda belirgin bir şekilde korkmuş görünüyordu. Maomao tarafından mı, yoksa arkadaşları tarafından mı? Bunu söylemek zordu.

"Uh, um... Şu binadaki kadın hakkında..."

Genç kadının elinde taze, beyaz bir çiçek vardı. Yeşil ve beyaz: renkler çok açıktı. Kadın tereddütlü konuşmasına rağmen kendini iyi taşıyordu.

"Artık orada değil. Arka saraydan ayrılmasına karar verilmişti ama onu iyileşmesinin daha kolay olacağı bir yere gönderiyorlar."

Sorumluluğun kendisinde olduğunu düşünen Eş Lihua, kadının tıbbi masraflarını karşılamaya ve ona geçinmesi için bir maaş vermeye gönüllü oldu.

"Demek gitti..." Hizmetçi kız yere baktı ama aynı zamanda rahatlamış görünüyordu. Gözlerinden süzülen yaşları saklamak için ellerini yanaklarına götürdü ve sonra

Maomao'yu selamladı ve işine geri döndü.

Arkasında yerde sadece küçük, beyaz yapraklar vardı.

Bölüm 12: Seçme Tapınağı

Bir zamanlar bu topraklarda farklı bir halkın yaşadığı söylenir. Bu insanların bir reisi yokmuş, ama asil kanı olan bir kadın uzak bir yerden onlara gelip aralarına yerleşmiş ve karnında cennetin oğluna gebe kalmış. Ülkenin ilk imparatoru.

Kadına Wang Mu, "Kraliyet Ana" deniyordu ve bazıları onun bir ölümsüz olduğunu söylüyordu. Aysız bir gecenin karanlığında bile görebilen gözlere sahipti ve bu gücüyle insanlara önderlik ettiği vizyonu.

Yaşlı haremağası yumuşak, nazik sesiyle kitaptan yüksek sesle okudu. Öğrencilerinin yaklaşık yarısı dikkatle dinliyordu; diğer yarısı ya aktif olarak uyuyor ya da uyumamak için mücadele ediyordu. Kendisi de esnemeye karşı koyan Maomao, biraz uykulu hissettikleri için onları suçlamadı.

Sınıfın dışındaki görüş noktasından görebildiği kadarıyla, yaklaşık yirmi öğrenci varmış gibi görünüyordu, ancak bunun çok mu yoksa az mı olduğunu bilmiyordu. Öyle de oldu, diye düşündü ama yanındaki hadım biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Efendim, sizi görecekler," dedi yüzü pencereden görünmekle tehdit eden Jinshi'ye. Böylesine güzel bir yaratığın kendilerini izlediğini bilselerdi kimse derslerine konsantre olamazdı.

Gaoshun yatıştırıcı bir tavırla, "Başlangıçta sadece on kadar öğrenci olduğu söylendi, sanırım sayı biraz artmış," dedi.

Jinshi'nin öncülük ettiği, arka sarayın "pratik çalışmalar enstitüsü"ndeydiler. Bir tabela asmak istemişti.

Buranın bir öğrenim yeri olduğunu cesurca ilan etmişti, ancak Maomao onu caydırmış, bu konuda büyük bir olay yaratmanın sadece

işleri daha da zorlaştırdı, bu yüzden sonunda okul sessizce yoluna devam etti.

Binanın en az harap olan binalarından birini yenilemişlerdi. kuzey çeyreği bu amaca hizmet ediyordu. Aslına bakılırsa, yabancı elçiler kısa süre önce burayı ziyaret ettiğinde kullanılan bina buydu ve gerçekten de çok güzel görünüyordu.

Xiaolan da öğrenciler arasındaydı. Maomao onun uykulu bir şekilde gözlerini ovuşturduğunu ve dikkatini eşit bir şekilde derse verdiğini görebiliyordu.

ders kitabı ve öğretmen. Şimdiye kadar birçok yaygın kelimeyi tanımayı öğrenmiş ve basit hikayeleri okumaya başlamıştı. Öğretmenin az önce okuduğu, herkesin hayatında en az bir kez duymuş olabileceği, ulusun nasıl kurulduğuna dair bir hikâyeydi.

Maomao'nun şu anda böyle şeyleri öğrenmeye hiç niyeti yoktu. Ama Jinshi onu derslerin nasıl gittiğine bakmaya davet etmişti ve o da buna hayır diyemezdi. Her neyse, bu Merak etmediğini söylemek doğru olmaz. Xiaolan, Maomao'nun tanıdığı birkaç saray kadınıyla birlikte oradaydı ve en , eğer Jinshi'nin planı başarılı olursa, arka sarayın çehresini değiştirebilirdi.

"Usta Jinshi, geldi."

Görevlisinin de hatırlattığı gibi Jinshi meşgul bir haremağasıydı ve isteksizce beyin fırtınasından uzaklaştı. Muhtemelen bir süre daha gözlemlmeye devam etmek isterdi ama yapacak başka işleri vardı.

" ne yapacaksın?" diye sordu Maomao'ya.

"Sorun olmazsa burada kalıp biraz daha izlemek istiyorum." "Mm. Yanlış bir şey fark ederseniz bana bildirin."

Maomao yavaşça eğildi.

Ders bittiğinde, bazı hadımlar ellerinde pişmiş atıştırmalıklarla ortaya çıktılar ve öğrencilere dağıttılar.

Maomao Xiaolan'ı buldu ve yanına gitti.

Xiaolan bir ağız dolusu yemeğin etrafında "Oh, Fwaofwao," dedi. Boğulacakmış gibi görünüyordu, bu yüzden Maomao çalışanlardan birine Hadımlar biraz su getirdiler ve o geri döndüğünde Xiaolan gerçekten de göğsüne vuruyordu.

Masasındaki ders kitabının yanında bir kum tepsisi vardı. Kitaplar öğrencilere veriliyordu ama kâğıt ve fırça gibi sarf malzemelerini dağıtmak kısa sürede fonları kuruturdu, bu yüzden bunun yerine öğrenciler karakterlerini küçük kum tepsilerinde çalışıyorlardı. Xiaolan'ın işaret parmağındaki lekeler çok çalıştığını gösteriyordu. Doğru, oldukça bitkin görünüyordu ama Maomao fark etmemiş gibi davrandı.

Xiaolan, Maomao'nun kendisine uzattığı fincanı aldı ve bir yudum içtikten sonra gürültülü bir nefes aldı.

"Bir şey mi?" Maomao sordu.

"Hee . Daha önümde uzun bir yol var. Bunu öğretmene sormak istiyorum," dedi Xiaolan ve ders kitabında öğretmenin anlattığından birkaç sayfa ileride yer alan bir şeyi işaret etti Okuyorum. "Ben o kadar zeki değilim. Eğer biraz ileriye doğru çalışmazsam, asla yetişebileceğimi sanmıyorum!" Yemeğinin geri kalanını ağzına tıktı ve bir içki daha içti.

Maomao, öylesine Xiaolan ile gitmeye karar verdi. Sınıftan çıktılar ve kapalı bir koridordan geçerek bitişikteki öğretmenin ofisini tuttuğu bina. Maomao dışarıda, gece ziyafetinde gösterilerini sahnelemek için kullandıkları göleti ve onun ötesinde eski bir tapınağı görebiliyordu. Tapınakta Arka sarayın kuruluşundan önce orada olduğu düşünülüyordu ve mimari Maomao'nun alışık olduğundan farklıydı. Kuzey-güney eksenini boyunca uzanan uzun ve dar bir binaydı. Çevredeki diğer binalara kıyasla nispeten daha az yıpranmış olması tapınağın düzenli bakım gördüğünü ima etmiştir.

Acaba orada hâlâ bazı ritüelleri yerine getiriyorlar mı, diye düşündü Maomao.

Ama her halükarda tapınağın yanından geçip öğretmen odasına vardılar.

"Affedersiniz," dedi Xiaolan. "Birkaç dakikanızı alabilir miyim?" Pek kibar bir selamlama sayılmazdı ama yaşlı haremağası onları de gülümseyerek karşıladı. Xiaolan'ın nazik doğası onu daha iyi bir hale getirmiş gibi görünüyordu. Onunla sanki kendi torunuyla konuşuyormuş gibi nazikçe konuştu.

"Arkadaşını daha önce orada gördüğümü sanmıyorum." Maomao, "Sadece ," dedi.

"Anlıyorum, . Sakıncası yoksa şu sandalyeye oturun ve bekleyin." Haremağası ona gülümsedi. Maomao mecburen gitti ve oturdu.

Aşağı. Pencereden dışarı baktı.

daha önce geçmişti. Sütunları sık aralıklarla yerleştirilmişti ve içerisi karmaşık bir dizi odaya bölünmüş gibi görünüyordu.

"Şu tapınağı mı merak ediyorsun?" diye sordu haremağası.

"Birazcık. Mimarının biraz tuhaf olduğunu düşünmeden edemiyorum."

Bu, ilgisini çeken her şeyi hemen takıntı haline getiren Maomao'ydu. Sabit bir şekilde tapınağa bakıyordu.

Farkında olmadan.

"Bu tapınak bu toprakların asıl sakinleri tarafından inşa edildi. Kral Ana Leydi Wang Mu, burayı yönetirken insanların inançlarını yerine getirmelerini yasaklamamayı tercih etti. Bunun yerine onu kullandı ve bu inancı somutlaştırdı."

Wang Mu, kuruluş aşamasında ortaya çıkan kadındı.

Hadımın sınıfta öğrettiğı efsane; ilk imparatorun annesi olduğu söyleniyordu. Hikayenin pek çok yorumu vardı, en popüler olanı ise ya yok olmuş bir ülkeden sağ kalan kişi olduğu, ya da Tanrı'nın soyundan gelen ölümsüz bir kadın olduğuydu.

ölümsüz alemler.

"Bu toprakları yönetmek isteyen herkes o tapınaktan geçmelidir ve yalnızca doğru yolu seçenler

toprakları. Wang Mu'nun ilk imparatora yüklediğı suç buydu." Oğlu sınavı geçmeyi başardı ve böylece ülkenin hükümdarı oldu.

"Çok ilginç."

"Öyle değil mi? Başkentin buraya taşınmasının nedeni de o tapınaktı." Yaşlı haremağası nostaljik bir şekilde gülümsedi. "Yine de onlarca yıldır kullanılmadı ve gelecekte tekrar kullanılıp kullanılmayacağından şüpheliyim."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Pekala..." Hadım Xiaolan'a bir yazı gereci uzattı ve nazikçe kendi fırçasını kullanmasına izin verdi. Aldı ve kaşlarını çattı, hâlâ fırçayı doğru tutmaya çalışıyordu. Maomao ile ne konuştuklarıyla ilgilenmiyor gibiydi.

"Eski Majestelerinin tüm ağabeyleri bir salgın hastalık yüzünden öldü. Daha da kötüsü, birçok erkek çocuk ve bebek öldü ve

Potansiyel haleflerin İmparatorluk hattı."

Ailesinin en küçük oğlu olan bir önceki imparatorun tahta çıkmasının nedeni de buydu. Koşullar uzun zamandır çirkin İmparatoriçe'nin -annesinin- "veba "da parmağı dair söylentiler.

Maomao, haremağasının anlattıklarının İmparatorluk ailesine karşı pek de saygılı olmadığını düşünmeden edemiyordu ama sesinde hiçbir düşmanlık sezmemişti; olsa olsa, gerçekleri ortaya koyan bir bilginin tarafsız havası vardı.

Xiaolan fırçayı mürekkebe daldırdı ve yanağına puantiyeler sıçrattı.

Geçiş törenleri hiç de alışılmadık şeyler değildi ama Maomao bu törenin özellikle ilgisini çektiğini fark etti. Tapınağa baktı, haremağası da ona baktı ama ilk başta ne düşündüğünden emin olamadı.

"Birilerinin o eski binayla ilgilendiğini bilmekten mutlu olduğumu söylemeliyim," dedi. "Böyle hikâyeleri duymak isteyen çok kişi yok. Oldukça uzun zaman oldu." Sonra o da dışarıya baktı.

"Ama bir zamanlar biri var mıydı? Geçmişte mi?"

"Evet. Hrm... Yıllar önce burada olan bir doktor, gerçek bir eksantrikti. Ne zaman boş vakti olsa Yüzünde şu anda sizinkine çok benzeyen bir ifadeyle arka sarayda dolaşıyor."

Maomao'nun zihninde bir yüz belirdi. "Adı Luomen olamaz, değil mi?"

Hadımın gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Onu tanıyor musun?"

Maomao'nun yaşlı adamı Luomen sıradan, makul bir insan gibi görünüyordu ama aslında öyle değildi. Bir kere, eğer o makul ve sıradan olsaydı, arka sarayın her tarafına şifalı otlar ekmezdi.

Oops. Belki de ondan bahsetmemeliydim.

Ne de olsa bir suçlu olarak sürgün edilmişti; belki de adını söylememek daha iyi olurdu. Görünüşe bakılırsa haremağası Luomen'e karşı herhangi bir kötü niyet beslemiyordu. Maomao sadece, ama Dürüst olmak gerekirse, Luomen'in onun akrabası olduğunu ve şimdi geçimini (zar zor) eczacı olarak sağladığını söyledi.

Hadım Maomao'ya baktı, etkilendiği belliydi. Xiaolan, Bu arada, dikkatle kendi kararsız karakterlerine bakıyordu. "Anlıyorum," dedi haremağası. "Evet, Luomen..." Belki de üvey babasıyla arkadaştı. Bunu sormak istedi ama geri dönme vaktinin geldiğini fark etti. Xiaolan'ı topladı (karakterlerle dolu sayfayı, kabalıklarına rağmen katlamış ve cübbesinin kıvrımlarına sevgiyle sıkıştırmıştı) ve okuldan ayrıldı.

İki gün sonra, Majesteleri Yeşim Köşkü'nü ziyaret etti. Maomao her zamanki gibi yemek tatma görevini yerine getirdi ve tam odadan çıkmak üzereydi ki adam onu durdurdu. "Size nasıl yardımcı olabilirim efendim?" dedi. Majesteleri onunla konuşmak istediye, muhtemelen resimli "ders kitapları" ya da benzerleri hakkındaydı. Ne yazık ki, artık sadece sansürden geçirebildiği şeyleri dağıtabiliyordu, bu yüzden Majesteleri'ne bir şeyler sızdırmak artık o kadar kolay değildi. Majesteleri. Jinshi'den bunu ona bizzat söylemesini istediğini düşündü. "Şimdi Seçme Tapınağı'na gitmek niyetindeyim. Senin de Bana eşlik et." Ne? Maomao ses çıkmadan önce elini ağzına kapattı. Oluyordu?

Karanlığın içinden fener ışığında geçerek sarayın kuzey çeyreğine doğru ilerlediler. Majestelerinin iki haremağası Jinshi ve Gaoshun gibi korumalar da onlarla birlikteydi. Jinshi tüm olan biteni meraklı gözlerle izliyordu; görünüşe göre aniden buraya çağırıldım.

Majestelerinin aklında ne var? Maomao merak etti. Kuzey mahallesi hiçbir zaman tam anlamıyla hareketli olmamıştı ama geceleri ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor. İşin iyi tarafı, en azından çalılardan ya da ağaç gölgelerinden gelen *sağlıksız* aşk seslerini duymuyorlardı.

Tapınağa vardıklarında onları bekleyen biri vardı: Maomao'nun o gün daha önce konuştuğu yaşlı haremağası.

"Ben de sizi bekliyordum," dedi saygılı bir selamla. İmparator gurur duyduğu sakalını sıvazlayarak başıyla selam verdi

Onu.

"Bir kez daha girebilir miyim?"

"İstediğiniz kadar girebilirsiniz Majesteleri."

Maomao'nun ensesindeki tüyler, haremağasının sözlerinde alttan alta bir kışkırtmaya benzeyen ifadeler karşısında diken diken oldu. İmparator, hala

Sakalıyla uğraşırken son derece sakindi ama Gaoshun ve diğer haremağaları hoşnutsuzluklarını gizlemiyorlardı. Yalnızca Jinshi'nin kaşları çatılmamıştı; dikkatle tapınağa bakıyor ve düşünüyor gibiydi.

Yaşlı haremağası tapınağın kapısını açtı ve İmparatoru içeri buyur etti. Hadım, "Hizmetçileriniz için kimi istiyorsunuz?" diye sordu ve yine belli belirsiz alaycı bir sesle.

"İzin verirseniz bu ikisi," diye yanıtladı İmparator. Sırtarak Jinshi ve Maomao'ya bakıyordu.

Bu da ne oluyor? Maomao tapınağa girerken pek de memnun görünmüyordu. Majestelerinin neden bu kadar Jinshi'yi seçerdi. Törenleri ve her şeyi o yönetirdi, bu yüzden bu tür yerlere alıştı. Ama Maomao? Ne mümkün bir amaca hizmet edebilir mi?

"Kadınlar burada yasak değil mi?" Maomao yaşlı haremağasına fısıldadı ama o genişçe gülümsedi.

"Wang Mu ve İmparatoriçe Naibi'nin ikisinin de kadın olduğunu hatırlarsınız."

Maomao buna cevap vermedi, sadece başını eğdi ve iki adamı takip etti.

Tapınak girişinin hemen arkasında geniş, boş bir alan vardı. Her biri farklı renkte üç kapı ve üzerlerinde bir tabela vardı: *Kırmızı kapıdan geçmeyin.*

Maomao gözlerini kıstı. Kapılar mavi, kırmızı ve yeşildi, sırasıyla. Her birinin rengi berrak ve parlaktı, bu da düzenli olarak yenilendiklerini gösteriyordu.

"Hangi kapıyı seçiyorsunuz efendim?" dedi yaşlı haremağası çenesini sıvazlayarak.

İmparator ensesini kaşıdı, sonra mavi kapıya yöneldi. "Geçen sefer yeşil olanı seçmiştim. Bunu da deneyebilirim bir tane."

"Elbette, efendim."

Parti mavi kapıdan geçti. Dar bir koridordan devam ettiler ve bir sonraki odaya geldiklerinde üç kapı ve bir işaret daha buldular. Maomao başını eğdi. Tabelada "*Siyah kapıdan geçmeyin*" yazıyordu. Bu kez kapılar canlı kırmızı, siyah ve beyaz renkteydi. Duvarlar ve sütunlar fark edilir derecede tozluydu ama kapılar yeni boyanmıştı.

"Buraya göz kulak olmak bir iş, bunu söyleyebilirim. Tam da ben bir daha asla kullanılmayacağını düşünürken, aniden içeri girmek istediğini söyleyen biri çıkageldi." Yaşlı haremağası omuzlarını ovuşturdu. Belli ki kapıları boyaması gereken kişi oydu.

İmparator sakalını sıvazladı, sonra kırmızı kapıyı seçti. Kapının ardında başka bir koridor, sonra da başka bir oda vardı. Üç kapı daha ve yeni bir bilmece. Maomao umutsuzca daha kaç tane odalar olabilirdi. İçeri esinti girmesini sağlayacak herhangi bir penceresi olmayan tapınak havasız ve sıcaktı.

Bir haklıydı: tapınağın düzeni kesinlikle karmaşıktı. Bazen geri geri gittiler ya da bir kat merdiven çıktılar, ta ki kız yön duygusunu tamamen yitirene kadar. Sonunda bazı odaların birbirleriyle ortak kapıları olduğunu fark etti.

Sanırım çabuk bitecek bir şey değil.

Maomao'nun sabırsızlığı bir yana, Jinshi kapılara ve tabelaya alışılmadık derecede ciddi bir bakıyordu. Tabelada *mavi kapıdan geçmeyin* yazıyordu. Bu odadaki kapılar maviydi, mor ve sarı. Majesteleri sarı kapıyı seçti.

"Görünüşe göre bu ," dedi. Kapı gıcırdayarak açıldı, ama arkasında sadece tek bir kapı vardı. Üzerindeki tabelada bir soru yerine şöyle yazıyordu: *Kraliyet ailesinin çocuğu, ama Kraliyet Ana'nın çocuğu değil.*

Tam olarak bir anlam ifade etmiyordu ama oldukça net bir reddedişti.

"Geçen seferki gibi, ha?" İmparator bir şeyler saklıyor gibiydi. gülr sakalının ardında acı bir gülümseme vardı. Jinshi onu yakından izliyordu. "Cennetin iradesini bilmek bana verilmedi mi?"

"Majesteleri şaka yapıyor. Bu tapınak arka sarayda kapatıldığından beri, onu denetlemek sadece bana kaldı. Cennetin iradesi Bununla hiçbir ilgisi yok." Haremağası ellerini kollarının arasına soktu ve başını öne eğdi. Tavrındaki bir şey sanki şunu söylüyordu

Hadım edilmiş olmasına rağmen, hala bazı sarsılmaz bir gurur. Büyük olasılıkla, bu adam bu işi denetliyordu. Uzun bir süre boyunca tapınak ve bina kendisini arka sarayın sınırları içinde bulduğunda, onu korumaya devam etmek için hadım edilmeyi kabul edecek kadar ileri gitmişti.

İmparator tüm işaretlerin talimatlarını harfiyen yerine getirmişti. Yine de bir şekilde hata mı yapmıştı?

Haremağası önlerindeki kapıyı açtı. "Çıkışı bu tarafta bulacaksınız efendim," dedi.

Maomao ve diğerleri hâlâ tedirgin bir şekilde dışarı çıktılar.

İmparator hangi akla uygun gerekçeyle reddedilmişti?

Maomao parmaklarıyla sayarak odaların sayısını hesapladı ve İmparator'un hangi kapıları seçtiğini düşündü. Hatta bunu düşünmek için oturdu ve bir dal parçasıyla tozun üzerine aşağıdaki sıralamayı çizdi

kadarıyla seçtiği kapılar. Muhtemelen bu davranışın hükümdara pek de yakışmadığını fark etti.

Kendisi hâlâ oradaydı ama yine de yaptı.

"Luomen'in anlayacağından eminim," dedi haremağası.

Babam mı? Maomao düşündü. Öyle miydi? Bu onlar için cevaplayabileceği bir bilmece miydi? Bu çok hoştu.

Haremağası onlara bir ipucu vermişti ama aynı zamanda Maomao'nun sinirden dudaklarını büzmesine neden olmuştu. Onun şöyle dediğini hissetti:

Baban bunu anlayabilirdi ama sen asla . Onu tanıyordu.

Üvey babası özel biriydi, ama bu şekilde tamamen göz ardı edilmesi onu kızdırmıştı.

Başka bir deyişle, Maomao kızgındı.

"Üvey babamın olup bittiğini bildiğini mi söylüyorsunuz?" "Bir şey diyemem. Bu mümkün," diye cevap verdi hadım, aniden kaçamak.

Luomen anlayabilirdi: başka bir deyişle, anahtar *bildiği* bir şey vardı. Geniş bir bilgi birikimi vardı ama özellikle tıp alanında çok başarılıydı. Çözüm orada mı yatıyordu?

Jinshi ve İmparator beklenti içinde Maomao'yu izliyorlardı.

Omurgasından aşağı bir ürperti aktığını hissetti. *Keşke buna bir son verseler.* Ona istedikleri kadar umutla bakabilirlerdi; o onun yaşlı adamı değildi,

ve cevabı bu kadar kolay bulamazdı. Bu

Ama bu onu daha da sinirlendirdi. Ve bir şey hâlâ onu rahatsız ediyordu.

Üç kapı, üç renk. Nasıl bir araya geldiler?

İmparator, "Kral Ana'nın çocuğu olmadığını söylediğinde bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu.

Kraliyet Ana mı? Maomao düşündü. Wang Mu mu?

Evet, ülkenin en eski hikayelerinde bahsedilen ilk imparatorun annesi. Hikayelerde bir babadan hiç bahsedilmez. Normalde bunun anne soyuna vurgu yapması beklenirdi. Ancak Maomao'nun ülkesinde akraba soyu kuraldı, miras

babadan oğula geçiyor.

Maomao bir kez daha son tabeladaki kelimeleri düşündü.

Kraliyet ailesinin çocuğu ama Kraliyet Ana'nın çocuğu değil.

Kelimeler büyük bir sır mı saklıyordu?

"Kraliyet ailesinin çocuğu" ifadesi baba soyuna atıfta bulunuyor olabilir mi?

Erkek çocukların kendilerini yönetmeye uygun kılan şeyleri babalarından aldıkları söylenirdi. Bu arada, anasoylu bir sistemde, kadın

Çocukların *kendilerini* zinde kılan şeyleri annelerinden aldıkları söylenirdi.

İmparatorluk tahtı doğrudan erkek halefler tarafından işgal edilmişti; doğru, ara sıra imparatoriçe araya girmişti, ancak Maomao'nun bildiği kadarıyla bu kadınların soyu

devam etti. Wang Mu'nun kanının bir şekilde hâlâ durduğunu varsayalım: Bu insanı ne yapmaya yönlendirirdi?

Maomao kendini eski imparatorun hikayesini hatırlarken buldu.

Ailesinin son oğulları, ağabeyleri

salgın hastalıktan genç yaşta ölmesi ve tahta geçmesinin önünü açması.

Tüm kardeşleri ölürken tek başına hayatta kalmış olması

İmparatoriçe'nin olaylarda parmağı olabileceğine dair söylentilere yol açmıştı.

Ama bu mümkün mü-?

Maomao yaşlı haremağasına, İmparatora ve Jinshi'ye baktı ve sonra gidip Jinshi'nin önünde durdu. "Efendi Jinshi. Önceki hükümdarın kardeşlerinin hepsi aynı anneden mi doğdu?"

Sorunun aniliği karşısında şaşkın görünüyordu ama cevap vermesi nefes almasını bile zorlaştırdı
hepsinin aynı anneyi paylaşmadığını, ancak

tüm İmparatorluk prenslerinin anneleri kız kardeşti. Sanırım son imparatorun kuzenleri."

"Yakın akraba o zaman." Asil kan söz konusu olduğunda, kız kardeşler ve yakın akrabalarla evlenmek alışılmadık bir durum değildi; gerçekten de Konsolos Lihua'nın kendisi de İmparator'un çok uzak olmayan bir akrabasıydı. "Başka bir şey sorabilir miyim?" Maomao biraz tereddütle sordu.

"Ne?"

"Korkarım bu son derece uygunsuz bir davranış olarak değerlendirilebilir." Tepkilerine bağlı olarak, oracıkta öldürülmesine bile neden olabilir.

"Konuş." Emri veren Jinshi değil, İmparatorun kendisiydi.

Maomao derin bir nefes aldı ve tüm kelimeleri bir anda ağzından kaçırdı: "Nesiller boyunca tahta oturmuş olanların çoğunun ya da birçoğunun görme yetisinin zayıf olması mümkün mü?"

Bu soruya en belirgin tepkiyi veren ne Jinshi ne de Majesteleri oldu, ama yaşlı haremağası oldu. Maomao sıırıttı.

"Birçoğunun iyi göremediğini duymuştum ama önceki imparatorun gözleri iyiydi," dedi Majesteleri ama bu sadece Maomao'nun zaten şüphelendiği şeyi doğruladı. Tapınağa baktı.

"Bu şeyi tekrar gözden geçirmemiz mümkün mü?"

"Kalifiye olduğunuza inanıyor musunuz, genç bayan?" dedi hadım. alaycı bir şekilde. "Tapınağa pek çok kez kadın getirildi, ama onlar hep prensesler ya da eşlerdi. Size izin verildi ama korkarım ki tekrar tekrar içeri girmenize izin vermeyi sorguluyorum. Özellikle de kapı seçimi konusunda tavsiyede bulunacaksanız."

Maomao güzel bir prenses olamayacak kadar cılızdı. Dalkavuklukta bile; belli ki tapınağa tekrar tekrar girmesi uygunsuz olacaktı. İmparator neşeyle güldü. "Belki de O zaman sana eşlerimden biri diyebilirim. Yine de bunu Lakan'a anlatırsam hayatta kalacağım için şanslı olduğumu düşünüyorum."

Şaka yapıyorsun, diye düşündü Maomao.

Jinshi onun önüne geçerek, "Şaka yapıyorsun herhalde," dedi. "Diğer hanımlarınızın size nasıl bakacağını hayal edin."

"Doğru, çok doğru!" Majesteleri neşeyle yanlarını tutarak konuştu. Maomao'nun başını okşadı. Maomao onu Yeşim Köşkü'nde boş zamanlarında görmeye alışkındı, ama bu gece dinleniyor gibi görünüyordu.

biraz farklı bir şekilde.

Sanırım benimle alay ediyor.

Belki de öyleydi. Ne de olsa, Maomao çok iyi biliyordu ki İmparatorun ilgisini çekebilmek için bir hanımefendinin büstünün yaklaşık doksan santimetre olması gerekirdi. Eş Gyokuyou ve Eş Lihua bu standardı ve daha fazlasını karşılıyordu.

Jinshi tedirgin bir şekilde İmparator'a bakıyordu - Maomao'nun hayal gücü müydü, yoksa biraz somurtan bir çocuk gibi mi görünüyordu?

"O zaman onu *sen* al," dedi Jinshi'ye ve sonra yaşlı haremağasına baktı. "O zaman bir itirazın olmaz, değil mi?"

Hadım yüzünü buruşturdu ama Jinshi'ye baktı. "Bunu kabul eder misin?"

"Majesteleri böyle emrederse, o zaman sadece itaat edebilirim. Her neyse, kız bir şeyler üzerinde çalışıyor."

"Ve bunun ne olduğunu bilmek beni oldukça ilgilendiriyor," dedi İmparator.

kıkırdayarak söze karıştı. Yaşlı haremağası iyice sinirlenmiş bir halde tapınağın girişine doğru yöneldi. Oldukça memnun görünen İmparator başparmağını haremağasının gittiği yöne doğru salladı. hadım gitmişti, sanki "*Gidelim*" der gibiydi.

Bir kez daha girişe gittiler, bu sefer Jinshi öndeydi, onu İmparator ve yaşlı hadım takip ediyordu. Maomao arkalarından geldi ve herkesin tapınağa girebileceğini fark edince şaşırdı. İlk odaya girdiler ve Jinshi döndü

Maomao'ya bakmak için geri döndü. Kırmızı, mavi ve yeşil kapılar önlerinde duruyordu.

"Hangisini seçeyim?" diye sordu.

Maomao gözlerini kıstı. Kapıların üzerindeki tabelada sadece kırmızı olandan geçilmemesi gerektiği yazıyordu. Yavaşça mavi kapıyı işaret etti. Jinshi itaatkâr bir şekilde kapıyı açtı. Bu, İmparator'un daha önce seçtiği kapının aynısıydı. Yaşlı hadım bir kaşını kaldırdı.

Bir sonraki odada Maomao beyaz kapıyı seçti ve kaşlarını bir kez daha kaldırdı.

"Hm, bu sefer benden farklı bir yol mu izliyorsun?" dedi İmparator, Jinshi'yi beyaz kapıdan geçerken takip ederken sakalını sıvazlayarak. Normalde, Jinshi'nin bu şekilde yürümesi kabalık olarak değerlendirilebilirdi.

Majestelerinin önünde, ama hiçbiri -Jinshi, İmparator ya da Yaşlı hadım bunu yanlış anlamış gibi görünüyordu. Hükümdarın her zaman oldukça müsamahakâr bir çizgisi varmış gibi görünüyordu, bu yüzden belki de özellikle törende durmakla ilgileniyor.

Maomao onları bir odaya, sonra da bir sonrakine geçirdi, Sonunda onuncu odaya geldiler. Bu kez tabelada biraz farklı bir şey yazıyordu:

Kırmızı kapıyı seç.

Hâlâ üç kapı vardı ama hiçbiri kırmızı değildi. Onun yerine beyaz, siyah ve yeşildiler.

"Bu da ne böyle?" Jinshi sesi tedirgin geliyordu. Bu bir anlaşılabilirdi; kırmızı bir kapı görmemişti. Maomao'nun zihninde bunun son bilmece olduğunu açıkça ortaya koyan şey de tam olarak buydu. Yeşil kapıyı işaret etti.

"Şuradan geç, anlayacaksın" dedi.

Jinshi ona güvenmiş olmalı ki yeşil kapıyı açtı. tereddüt etmeden. Bunun ötesinde bir koridor vardı ve en sonunda bir merdiven görebiliyorlardı. Ayak sesleri merdivenlerde yankılanarak yukarı çıktılar ve sondaki kapıyı açtıklarında karşılarında nemli esinti.

Tapınağın çatısındaydılar ve arka sarayın tamamını görebilecek kadar yüksekteydiler. Kare şeklindeki bu alan, insanın gözlerini dikip baktığı hissini uyandırmak için özel olarak inşa edilmiş gibiydi. her .

Yaşlı haremağasının dudakları seğiriyordu; gülümsemeye mi yoksa kaşlarını çatmaya mı çalışıyordu, Maomao emin değildi. "Tebrik ederim. Doğru yolu seçmişsiniz," dedi etrafına bakarak. "Eski günlerde sadece Wang Mu tarafından seçilenler bir sonraki kral olabilirdi. Sonunda krallar imparator olarak anılmaya başlandı."

Çağlar boyunca, bu kişilerin ilk işi bu tapınaktan bir konuşma yapmak üzere seçilmişti. O zamanki mimarinin gelişmişliği göz önüne alındığında, tapınak muhtemelen var olan en yüksek şeydi.

"Hiç kimsenin doğru yolu seçemediği zamanlar oldu. Böyle durumlarda, bunu yapabilecek bir eş eşliğinde geri dönerlerdi." Yaşlı haremağası Maomao'ya şöyle bir baktı

acılı bir ifade. "Geleneksel olarak, sadece uygun kandan olanlar başarılı olabilir, ancak bu durumda başka biri doğru sırayı tahmin etmiş gibi görünüyor." Belli ki bu durum onun hoşuna gitmemişti.

Bu moruk bunu kötü bir şeymiş gibi gösteriyor, diye düşündü Maomao, onun kışkırtmalarına çok kolay kapılmıştı. Doğru seçim yapmıştı, bunda yanlış olan neydi?

İmparator, "Tarih dersleri iyi güzel de, anlayabilmem için neler olup bittiğini açıklayabilir misiniz?" dedi.

Haremağası, "Majesteleri gibi yüce biri benden öğretmemi isteyecek kadar alçalır mı?" dedi. Bu kez el kaldırma sırası Jinshi'deydi.

Kaşlarını çattı ama İmparator haremağasının sataşmalarından etkilenmeyecek kadar soğukkanlıydı. Yine yaşlı adam, "Bunu benim ağzımdan duymamalısınız. Kıza sormanızı öneririm."

Bunu üzerine yıkacaktı.

İmparator Maomao'ya dönerek, "Eee?" dedi. Ama onun bile söylemekte zorlandığı şeyler vardı.

Konuyu en iyi nasıl ifade edeceğine karar vermeye çalışarak, "Pekâlâ. İzin verirseniz kapıları seçerken düşüncelerimi neyin yönlendirdiğini açıklayayım."

İlk üç kapıdan -mavi, kırmızı ve yeşil- Maomao mavi olanı seçmişti. Tabelada sadece kırmızı kapıdan kaçınılması gerektiği yazıyordu. yeşil kapının mükemmel bir seçim olduğu düşünülebilir. Ve Normalde, biri haklı olabilir. Ama bu tapınakta "normal" pek geçerli değildi...

Maomao, "Hangi kapının kırmızı hangisinin yeşil olduğunu ayırt edemeyecek bazı insanlar var" dedi.

"Birini diğerinden ayırt edemiyor musunuz?" Jinshi şaşkınlıkla sordu. Majesteleri de aynı şekilde şaşkın görünüyordu. İkisi de öyle Farklı insanlar olmalarına rağmen yüzlerindeki şaşkınlık ifadesiyle tuhaf bir şekilde birbirlerine benziyorlardı.

"Evet," diye yanıtladı Maomao, "yüzden kırmızı olmadığından emin oldukları kapıyı seçerlerdi."

Bu mavi olan olurdu. Birinci daire adayları yarı yarıya azaltacaktır.

"Yan oda da aynı. Eğer farkı anlayamadıysan siyah ve kırmızı arasında kalırsanız, beyaz kapıyı seçersiniz." Ve yarısı

kalan adaylar .

Her odada iki olası doğru cevap varmış gibi görünüyordu, ama aslında sadece bir tane vardı. Son bilmece de aynı şekilde işliyordu. Çünkü aday beyaz kapının beyaz, siyah olan da siyah olduğu için son kapının kırmızı olması gerektiğini düşüneceklerdi. Elbette değildi; yeşildi, ama o kadar uzağa gitmeyi başaran herhangi biri kırmızı ile siyahı ayırt edemeyeceği için yeşil ayrı, bunu bilemezler.

Tapınağa girenlerin sadece yarısı ilk odada doğru kapıyı seçerdi; ikinci odada bu oran dörtte bir olurdu ve dokuzuncu kapıya gelindiğinde her 512 kişiden sadece biri doğru seçimi yapardı.

"Peki tüm bunlar ne anlama geliyor?" Jinshi hâlâ şaşkın olduğu belli olan bir sesle sordu.

"Bunun anlamı, bu tapınak tarafından seçilenlerin - Wang Mu'nun çocukları olduklarını kanıtlayanların - tek bir şeye sahip olduklarıdır ortak: renkleri göremiyorlar."

Elbette *bazı* renkleri görebiliyorlardı. Bireysel farklılıklar bazı insanların hala yanlış seçimler yapabileceği anlamına gelir ve Tersine, bazılarının sadece yanlış tahmin etmiş olması da mümkündü. Ama sadece kanı daha yakın olan biriyle geri dönmeleri gerekiyordu. Wang Mu'nun. Bu yüzden eşlerin tapınağa girmesine izin verilirdi. "Bu

ülkede pek yaygın değil ama batıda insanlar Periyodik olarak kırmızı ve yeşili ayırt edemeyecek şekilde doğuyorlar," dedi Maomao. Babası ona, eğitim gördüğü ülkede kabaca her on kişiden birinin bu hastalığa sahip olduğunu söylemişti. Kadınlarda erkeklerden daha az görüldüğü açıktır. Geçti

Ebeveynlerden çocuğa aktarılan bu özellik, günlük yaşamda bir engel teşkil etse de, başkalarının kişinin bu özelliğe sahip olduğunu asla fark edemeyeceği şekilde uyum sağlamak da mümkündü.

Bu yüzden yaşlı hadım Maomao'nun yaşlı adamının anlayabileceğini söylemişti.

"Bazıları renkleri ayırt etmekte ne kadar zorlanırsa, gece görüşünün o kadar iyi olduğunu da iddia ediyor," diye devam etti. Daha önce hiç Bu iddiayı bizzat araştırdığı için emin olamıyordu. Ancak, böylesine son derece zorlayıcı bir özelliğin günümüze kadar devam etmesi

gün, istisnai bir fayda ile birlikte ortaya çıkması muhtemeldi. "Ve kuruluş hikayesine göre Wang Mu'nun karanlık bir gecede bile net bir şekilde."

Wang Mu uzak diyarlardan gelmişti ve daha önce burada bulunmayan bir yetersizliği de beraberinde getirmişti: rengi ayırt etmek. Kendisi ve yanında getirdiği hizmetkârları için bu yerde yeni bir hayata başlamak kolay olmamıştır. Belki de çözüm evlilikti. Hikâyede Wang Mu'nun bir kocası yoktu ama bu bölgenin reisiyle evleneceğini varsaymak mantıklı olurdu. Çok yoğun hale gelen kanın seyreltilmesine yardımcı olmak için başka topraklardan insanların eş olarak alınması pek alışılmadık bir durum değildi. Eğer bu eş yerel otoriteye sahipse, çok daha iyiydi. Bu, buradaki insanların soylarını Wang Mu'ya dayandırmalarına rağmen neden ata soyuna önem verdiklerini açıklıyordu.

Yine de Wang Mu ya da belki de onunla birlikte gelenlerden biri, soyun tek başına halefi belirlemesini istememişti; bunun yerine, reisin soyunu devam ettirirken, farklı bir yol bir kişinin Wang Mu'nun kanını alıp almadığını anlamak için yaratılmıştı: Seçme Tapınağı.

Geçen zaman yavaş ama emin adımlarla işin aslını çarpıttı. Garip bir teknolojiye sahip garip bir halk yeni bir yere geldiğinde, zamanla yerel halkın nüfus, nesilden nesile. Daha basit bir yöntem ise yazılı bir kayıt bırakmaktı. Wang Mu'nun hikayesi karakterlerle yazılmıştı. Yerel halk bilmiyordu ve onların gelişine tanıklık edenler öldükçe, hikâye gerçeğe dönüştü. Sabırlı ve barışçıl bir fetih.

Bunu onlara söyleyemem, diye düşündü Maomao. Tüm bunları Jinshi ve İmparator'a anlatmaya devam etti ve en önemli konuyu atladı uygunsuz kısımları. Söylediği birkaç şeye şüpheyle bakabilirlerdi ama konuyu çok yakından takip edeceklerinden şüpheliydi, etmelerini de istemiyordu. Bu şekilde herkes daha mutlu olacaktı. Böylece Maomao hikayeyi anlatmaya devam etti ve şunları söylemekten kaçındı Babasının onlara söylemeyeceğini düşündüğü her şeyi.

"Yani Wang Mu'nun kanının damarlarımda akmadığını mı söylüyorsunuz? Annemin kraliyet soyundan gelmediği doğru.

büyükannem, imparatoriçe naibi."

Maomao başını salladı. "Bu tapınak sadece kanın mevcut *olduğundan* emin olmanın bir yolu olarak var, olmadığını göstermenin değil. Bazen ebeveynde görülen bir özellik çocukta görülmeyebilir."

Elbette İmparator'un saygıdeğer annesinin sadakatsiz olma ihtimali de her zaman vardı ama bunu kendine saklayacaktı.

"Her halükarda, kanın çok yoğunlaşmasına izin vermek kendi başına ciddi sorunlar doğurabilir." Örneğin eski imparatorun tüm ağabeyleri aynı salgın hastalıktan ölmüştü, Muhtemelen diğer birçok yakın akrabasıyla birlikte. "Belki de tapınağı memnun etmek için çok uğraşmanın sonucudur."

Maomao açıklamasını bitirdiğinde alkış duydu: yaşlı haremağası alkışlıyordu.

"Bu kız gibilerin bilmeceyi gerçekten ve gerçekten çözeceğini bir kez bile hayal etmemiştim," dedi. Tamam, kaba olabilirdi Bazen. "Wang Mu'nun eşsiz bilgeliği sayesinde bu toprakları yönetmeye geldiği söylenir." Sonuçta, sadece gerçekten keskin bir zekâ bir araç olarak bu tapınak gibi bir şey .

soylarını sürdürmek. "Kanı daha da inceltmek istiyorsanız, bu genç bayan gibi birini yanınıza almanızı önerebilir miyim? Maiyetin mi?"

?

O yaşlı bunak ne düşünüyordu? Maomao ayakkabısını çıkarıp ona fırlatmak istedi.

"Ne kadar eğlenceli olsun, bir düşman edinmek istemem. Lakan. Ve belki de daha önemlisi, önce göğsünün on beş santimetre daha büyümesi gerekecek!"

Birincisi: "tilki stratejist" tarafından ne kadar korkutuldu? Ve ikincisi: *Gerçekten mi?*

"Sanırım buna gülümsemeyecek pek çok kişi vardır," dedi yaşlı adam.

Hadım dedi ki. Bir an için uzaklara baktı, sonra Maomao'ya attı. "Dikkatli ol."

"Farkındayım," dedi İmparator.

"Öyle olduğunuzu biliyorum Majesteleri," dedi haremağası, bu kez

Jinshi. "Dikkatli olun," diye tekrarladı.

Jinshi tek kelime etmeden başını salladı.

Kim bu adam? Maomao merak etti. Basitçe bir haremağası.

İmparator'un gözüne mi girmişti? Bunun bir önemi yoktu. Maomao cevabı bilmenin iyi bir şey olmadığını öngördü. *Belki de kimin*

Öyle. Onu rahat bıraktı. Dedikleri gibi, cehalet mutluluktu.

Ancak başka bir şeyden de habersizdi: bilmediği şeylerden pişmanlık duymasına neden olacaktı.

Bölüm 13: Dowager İmparatoriçe

Maomao çok heyecanlanmıştı. Gerçekten de, daha mutlu . Onun arkasında, Hongniang ve Yinghua durmuş korkutucu.

"Gerçekten mi? Tam burada mı?" Maomao Hongniang'ı dikkatle izleyerek sordu.

"Evet! Ne yaptığınızı iyice bir düşünün," dedi şef. Bekleyen hanım bir homurtu ile cevap verdi. Maomao'nun gözleri yaşlarla dolmaya başladı ve Hongniang'ın elini sıktı.

"teşekkür ederim!" dedi, derin bir selam vererek. "Er-?"

"Bekle... Maomao mu?! Ooh, bu istediğimizin tam tersi!"

Maomao, Hongniang ve Yinghua'nın dehşetine aldırmandan depoya doğru uçu. Bugünden itibaren burası onun odası olacaktı.

"Bunun biraz sert olduğunu düşünmüyor musun, Yinghua?" Guiyuan çay doldururken sordu ve yanında atıştırmalık bir şeyler ikram etti Yinghua.

Yinghua, "Ben de öyle düşünmüştüm ama bu onun kendi hatası," diye cevap verdi,

Aynı hem dudaklarını büzüp hem de çayını yudumlamayı başarıyordu. Bugün batıdan gelen tatlı kokulu mayalı bir çay içiyorlardı.

"Ona durmasını söyleyip durduk ama durmadı! Yine böcek toplamaya çıktığını biliyoruz..." Maomao'ya ters ters baktı. Hongniang, o Maomao'nun çabalarının tüm meyvelerini çöpe atmış gibi görünüyordu.

Maomao sadece başını eğdi. Kertenkele kuyruklarını toplamaya çalışmayı bırakmıştı, bekleyen hanımlar bayılmaya devam ederse Yeşim Köşkü'nde işlerin yapılamayacağını fark etmişti. "Sen neden bahsediyorsun?

Ne hakkında?" diye sordu Yinghua'ya, gerçekten şaşırmıştı.

"Kertenkeleyle olan olaydan sonra durdum."

"Konuşuluyor! Garip bir kadının arka sarayda dolaşıp böcek topladığını ve manyak gibi güldüğünü duyduk."

Maomao bir şey söylemedi ama Yinghua -ve şimdi Guiyuan da -İkisi de skandala uğramış görünüyordu.

Bunun bir tür yanlış anlaşılma olduğu açık.

Maomao ciddiyetle, "Ben bunu yapmam," dedi. Evet, son zamanlarda bir kez güve toplamıştı ama o da iş içindi. O zamandan beri tek bir böceğin bile peşine düşmemişti. Ya da kertenkele. "Ve eğer bir şey yapsaydım, peşinde olduğum şey böcekler olmazdı. Bu olurdu otlar."

"Ama bu konuda manyakça davranacağını kabul ediyorsun?"

Yinghua ve Guiyuan iyice bıkkın görünüyorlardı.

Maomao'yu inceledi. Son zamanlarda, nihayet onun gerçek doğasını kavramaya başlamışlardı.

Grr. Bu bakışı biliyordu. Ona inanmadılar.

Ama doğrudu. Maomao sadece şifalı otlar bulduğu için gülüyordu, herhangi bir böcek yüzünden değil. Bir miktar sağduyusu vardı. Çok iyi anlıyordu.

O daracık odada böcek yetiştirmeye çalışırsa ne olacağını düşündü. Yaz mevsimiydi; bu bir felaket olurdu.

Maomao kaşlarını çattı ve ellerini yumruk yaptı. Bu çok vahim bir durumdu. Ama gerçekte kim olduğunu bildiğini düşünüyordu. sorumlu.

"Ha? Hihui'nin yuhalaması ne?" Xiaolan ağzı şeftalili çöreklerle dolu halde sordu. Maomao ona içi tatlı çay dolu bir bambu silindir uzattı ve başıyla onayladı. Masanın arkasında sohbet ediyor ve bir şeyler atıştırıyorlardı.

Her zamanki gibi çamaşırhane. Maomao, Xiaolan'ın derse dikkatini verdiğinden emin olmak için tozun üzerine birkaç karakter yazdırmıştı. Gerçekten de öyleydi.

"Şu Shisui... Çok değişken bir yaratık," dedi Xiaolan çay içerken. Belki de son zamanlardaki akademik eğilimi bu gibi zor kelimeleri kelime dağarcığına sokmuştu. Oturduğu fıçıdan aşağı atladı ve kuyunun yanında sohbet eden saray kadınlarına doğru yürüdü. "Hey, Shisui'nin son zamanlarda nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

Maomao onun peşinden gitti. Üç saray kadını cevap verdi Xiaolan'ı dostça selamladılar, ancak Maomao yaklaştığında biraz sertleştiler. Tepkileri olağandışı değildi; Xiaolan ve Shisui, Maomao ile konuşmaktan hoşlanacak kadar tuhaf zevkleri olan tek kadındı.

Bayanlardan biri, "Çok tuhaf biri," dedi. "Tam onu gördüğünüzü sandığınız anda, sanki tekrar gitmiş gibi oluyor."

"Biliyor musun, onun etrafta olduğunu hissediyorum..." "Evet, ben de öyle."

Emin göründükleri tek şey, emin olmadıklarıydı.

"Ooh, nerede, nerede? Söyle bana, lütfen!" Xiaolan, konuşabileceği kimseden korkmadan onları rahatsız etmeye başladı acımasızca. Üç bayan birbirlerine baktı, belli ki bir şey söylemekte tereddüt ediyorlardı. Muhtemelen Maomao'nun orada olması konusunda hassas hissediyorlardı. Onun kıyafeti onlarınki gibi değildi. Hâlâ sade ve içinde hareket etmesi kolaydı elbette ama arka sarayın genel üniformalarından biri değildi.

personeline verildi. Hayır, hanımlarından birinin hizmetkârına yakışır şekilde, hanımı tarafından kendisine verilen kıyafetleri giyiyordu.

Bu kıyafetler, konsorsiyumlara katılanlar ile katılmayanlar arasında görünmez ama aşılamaz bir bariyer oluşturdu.

Hay aksi... Maomao mesafesini koruması gerektiğini fark etti. Bazı saray kadınları, saraydaki kadınlara karşı düşmanca davranabilir. Eşlere hizmet ettiler, ama korkup . yanlışı bir söylentiye paylaşmanın başlarını belaya sokabileceğini düşündüler. Çok az insan Xiaolan kadar kaygısızdı.

Peki, şimdi ne yapmalı? Biraz atıştırmalıkla ortamı yumuşatabilirdi belki ama elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Xiaolan çoktan. Maomao, yiyecek yerine rüşvet olarak işe yarayabilecek bir şey taşıyıp taşımadığını merak ederek cübbesinin kıvrımlarını yokladı.

Ooh! diye düşündü özel bir eşyaya rastladığında.

"Herhangi biriniz herhangi bir ayrıntıya sahipse, bunu size vermenin bir yolunu bulabilirim."

Çok hoş bir kumaş parçasıydı, dokunması hoştu ve hafifçe parfüm kokuyordu. Teknik olarak bir mendildi ama o kadar inceydi ki

biraz hayal gücü ile pratik olarak

Herhangi bir şey. Aslında Jinshi, yanağı yaralandığında bunu Maomao'ya vermişti. Onu muayenehanedeki şarlatan doktora satabileceğini düşünüyordu. Doktorun erkeklere olan ilgisini uzun uzun düşünmek istemiyordu ama o muhteşem haremağasına ait olan bir şey için ondan birkaç kuruş koparabilirdi.

"Bu..."

"İpeğe benziyor, değil mi? Bir mendil için hiç uygun olmayan bir malzeme."

Kadınlardan biri bezi aldı ve burnuna götürdü.

Sonra gözleri kocaman oldu. "Bu koku... Bu olamaz! Olabilir mi?"

Maomao dudaklarında hafif bir gülümsemeyle kadına doğru döndü, Yine de gözlerine ulaşmasına izin vermedi. "Bunu sana bırakacağım hayal gücü." Jinshi'nin adını gerçekten söylemenin ters etki yaratacağından korkuyordu. Bırakalım fikrin kokusunu alsınlar ve kendilerini dinlendirirler.

Hassas burunlu kadın kendi kendine mırıldanıyordu:

"Bekle... Ama... Bu gerçekten...? *Onun* olabilir mi...?" Maomao kimi düşündüğünden emin olamıyordu ama bir alıcısı olduğunu gördü. Ne zaman

kadının tepkisini görünce, yanındaki diğer iki kadın sırayla mendili kokladılar.

Maomao bezi katladı ve saygıyla, "Belki de önce görüşlerinizi paylaşmanız için sizi ikna edebilirim?" dedi.

Saray kadınları Maomao'ya Shisui'yi gördüklerini söylediler.

kuzey mahallesindeki dağınık korulukların arasında. Mantıklıydı; Maomao onunla daha önce de orada karşılaşmıştı. Görünüşe göre en sevdiği yerdi. Maomao oraya gitti ve ağaçların arasına oturdu. Yaz olduğu için çok fazla gürültülü böcek vardı. Etrafta ağlayan ağustos böceklerini affedebilirdi ama birkaç tanesini ezdi.

Kulağının dibinde rahatsız edici bir şekilde vızıldayan sivrisinekler.

Sivrisinekleri uzak tutmak için küçük bir yakıcı getirmeliydim, diye düşündü. Pelin otu ve çam iğneleri kullanarak yoğun duman böcekleri tutuyordu. Prenses Lingli henüz çok genç olduğu için Yeşim Köşkü'nde her zaman bir tane yanıyordu.

Ormanın etrafındaki alana pek dikkat edilmiyordu ve Maomao orada her türlü şeyin yetiştiğini gördü: örneğin pampas otu ve bir sürü kırmızı çiçek. Onlara doğru eğildi. *Demek burada yetişiyorlar.* Onlar beyaz çobanpüskülü çiçekleriydi. Maomao'nun

Trompet şeklindeki çiçekler akşama doğru açmaya başlardı.

Maomao bir tane seçti ve yapraklarını ezerek parmaklarını kırmızı bir meyve suyuyla boyadı. Bu, gençken sık sık oynadığı küçük bir oyundu. Bu arada, fahişeler çiçekleri tohumları için toplamışlardı; bu tohumlar yüz beyazlatıcı pudraya çok benzeyen bir toz içeriyordu. Ama fahişeler bunu böyle kullanmıyordu.

Maomao'nun aklında hâlâ bir soru vardı. Bu soru, birkaç gün önce Kristal Köşk'te olanlarla ilgiliydi; Konsolos Lihua'nın baş nedimesi Shin'in düşük yaptırmak için bir ilaç yapmaya çalıştığı tespit edilmişti.

Shin daha önce hiç parfüm kullanmamıştı. Eğer bu şey hamilelik için zararlı olabilecek maddeler içeriyorsa ve eş olması gerekenin kendisi olduğunu düşünüyorsa, bu neden onu sürmek istemediğini açıklıyordu. Muhtemelen Lihua'nın yerini almayı umuyordu. Mevcut eşin bir varis doğuramaması halinde, ailesinin Majestelerine başka vermek zorunda hissedeceğini düşünmüş olabilir. Yine de, bu vesileyle, çocuk düşürücü maddeyi üretmek için o kadar çaresiz kalmıştı ki, o korkunç Parfüm. Neden?

Eş Lihua her daha bol kıyafetler giyyordu.

Tıpkı Konsolos Gyokuyou gibi göbeği sıkmayan kıyafetler. Maomao'nun hayal gücü müydü, yoksa eskisinden biraz daha tombul mu görünüyordu?

Gyokuyou, İmparator'un ziyaretlerini kabul eden tek kişi değildi. Çok belirgin bir olasılık vardı ama Maomao bunu söylemeye cesaret edemedi. Söylese de fark etmezdi; Eş Lihua'ya yardım edecek konumda değildi.

Onun kafasını kurcalayan şüphe ise

Shin o depoda her ne . Yeterli olan herkes parfüm yağlarını ve benzerlerini karavandan satın alabilirdi. Bu çok açıktı. Yine de Maomao'nun kafası karışmıştı.

Fahişeler beyaz çiçek tohumlarını kozmetik amaçlarla değil, karınlarındaki çocuktan kurtulmalarını sağlayacak bir ilaç yapmak için toplardı. Diğer malzemelerle birlikte kaynatılırdı, İstenen etkiyi elde etmek için fener bitkisi, ağaç şakayığı, balsam, çiçekli şakayık ve quicksilver dahil.

Quicksilver ya da cıva bir yana, bu bitkilerin hepsi bulunabiliyordu ama Shin'in demliği bunların hiçbirini içermiyordu - en kolay ve en ucuz yol gibi görünmesine rağmen. Bu Maomao'nun aklına tedirgin edici bir düşünce getirdi: belki de birisi Shin'e toksinlerden kasten bahsetmişti. O kişi hâlâ burada, arka sarayda olabilirdi.

Jinshi'ye üstü kapalı bir öneriyle ne düşündüğüne dair bir ipucu vermeye çalışmıştı ve onu konuyu inceleyeceğini umacak kadar iyi tanıyordu. Gururlu olup olmadığından o kadar emin değildi, İnatçı baş nedime kolayca konuşmaya ikna edilebilirdi.

O anda, ağustos böceklerinin kakofonisi aniden azaldı.

Triiing.

Sessizce çalan bir zil sesi duydu, ardından bir ses geldi. belirgin bir hışırtı duydu. Sese doğru döndüğünde pampa otlarının arasında sürünen büyük bir şeyle karşılaştı. Bir hayvan gibi zıplayarak ilerliyordu.

kurbağa, sonra ellerini kaldırdı ve neşeyle gülmeye başladı.

"Bu sefer seni yakaladım!" diye bağırdı. Ses aynı şekilde Xiaolan'inki gibi masum bir dokunuşa sahipti ama tonu daha yüksekti. Sesin sahibinin yüzünde bir sırıtiş vardı - boyuna göre şaşırtıcı derecede genç görünen bir yüz.

İçten içe sevindiği her halinden belli olan kadın böceği eline aldı ve bambudan bir böcek kafesine koydu.

Buna inanamıyorum, diye düşündü Maomao, kızın kıkırdamasını izlerken

otların arasında zıplayıp böcekleri yakalıyordu. *Beni öyle mi sandılar?* Sinir bozucuydu. *Biraz* daha az olduğunu düşündü bundan daha dengesizdi. Merakını Maomao yine de bölgeden ayrılmaya karar verdi.

Fazla uzağa gidemedi.

Sesi tekrar duydu: *triiing*, bu sefer tam kulağının dibinden geliyordu. Şaşkınlıkla başına dokundu ve üzerinde bir böcek olduğunu gördü. Görünüşe göre, duyduğu "çan "ın gerçek kaynağı buydu. Ve

Mesele kapanmış olsaydı, bu iyi olurdu.

Bunun yerine, bir figür Maomao'ya doğru hücum ederek ona çarptı. "Böceğim!" diye bağırdı. Sonra şekil Maomao'ya şaşkınlıkla baktı. Yüzü Maomao'ya bir şekilde bir sincabı hatırlattı.

Maomao, "Üzerimden kalkabilirsen çok memnun ," dedi ama kız kılını bile kıpırdatmadı. Eli Maomao'nun başının üstünde, kıpırdamadan duruyordu. Biraz rahatsız görünüyordu. Maomao neler olduğunu hemen tahmin etti. "Acele et ve onu . Kafamda bir böcek burada yatmak istemiyorum."

Kız onu yakaladığında bir gıcırtı olmuştu.
Bir şey ezilmişti ve ne olduğunu biliyordu.

"Gerçekten üzgünüm Maomao," dedi Shisui ama sonunda ayağa kalkarken sırtıyordu.

Soğuk kuyu suyunu başından aşağı dökmek harika bir histi ama öğrenme hissini yok edemiyordu.

Diğer kız sırlıslıkla Maomao'ya bir mendil uzattı. Minnetle aldı ve üzerini silmeye başladı. Böcek kafesi Kızın belinde asılı duran, yanık renkli birkaç böcek kanatlarını sallayarak çan sesine benzer bir ses çıkarıyordu.

"Yani yakalamaya çalıştığın şey bu muydu?"

"Uh-huh." Shisui hâlâ biraz utanmış görünüyordu ama Maomao'ya döndüğünde gözleri parlıyordu. Maomao onun böcekleri sevdiğini biliyordu ama bu kadar çok sevdiğini fark etmemişti.

Maomao hala ne yapacağına karar vermeye çalışırken Diğer kız onu kuyunun uzak tarafına doğru çekti. O taraf ağaçlar tarafından gölgeleniyordu ve orada ahşap bir kutu vardı, mükemmel bir yer. Shisui kutuyu okşayarak onu oturmaya yönlendirdi.

Maomao bu konuda çok kötü şeyler hissetmeye başlamıştı. Ve kötü hislerinde genellikle haklıydı.

"Bu böcekler doğudaki ada ülkesine özgüdür, anlıyor musunuz? Kanatlarını titreştirerek ses çıkarıyorlar," diye bilgi verdi Shisui, kafes sakinlerinden başını kaldırmadan. "Sanırım bazıları Bir ticaret heyetiyle yolculuk yapmış ve sonra da kaçmış olmalılar. Sanırım ülkemizde yaşadıkları tek yer burası.

güveler."

Maomao gönülsüz bir ilgi sesi çıkardı.

"Renkleri onları hamamböceği gibi gösteriyor ama değiller, o yüzden endişelenmeyin."

Maomao bunu bilmeden de yaşayabilirdi, diye düşündü, bir kez daha mendiliyle başını kuvvetlice ovuşturarak.

Kelimeleri kötü seçen kız tam otuz dakika boyunca böcekler hakkında bu dolambaçlı dersi verdi. Böyle devam ederse, işleri bitmeden güneş batmış olacaktı. Maomao sürekli olarak ama her seferinde kolunda bir çekiştirme hissetti ve amansızca tekrar konuşmanın içine çekildi.

Ders. İlgilendiğiniz bir şey hakkında konuşmak istemenizi çok iyi anlıyordu ama Shisui'yi dinleyicileri için ne kadar sıkıcı olduğu konusunda uyarmak istedi.

Keşke uyuşturucudan bahsediyor olsaydık. O zaman bundan kurtulabilirdim.

Bu rahatsız edici gerginlik çok geçmeden tahta bir tokmağın takırtısıyla aniden kesildi. Maomao nereden geldiğini anlamaya çalışarak etrafına bakındı; yakındaki diğer saray kadınlarının da aynı şeyi yaptığını görebiliyordu.

Kaynak çok geçmeden güneydeki kapıdan ortaya çıktı. Bir figür belirdi, yanında bir nedime ve bir haremağası vardı.

Her iki yanında korumaları, arkasında da üç kişi daha vardı ve bunlardan biri el çırpıyordu. Geçit töreninin merkezinde renkli kıyafetler giymiş bir kadın vardı. Maomao onun sakın ve nazik görünümlü yüzünü tanıdı.

Bunun İmparatoriçe Dowager olduğuna inanıyorum.

Onu sadece bir kez görmüştü, bir yıl önceki bahçe partisinde, ancak bu kadar geniş bir maiyetle arka sarayda ilerleyebilecek çok fazla insan vardı. Önündeki kişiyi o puslu anıyla karşılaştırdığında, bunun İmparatoriçe Dowager olması gerektiği sonucuna vardı. Gür sakallarıyla şimdiki İmparator'un annesi olamayacak kadar genç görünüyordu ama klaket sesleri arasında ilerlemeye devam etti.

"Acaba nereye gidiyor?" diye fısıldadı Shisui. Bir binanın gölgeleri arasında çömelmişti.

"Neden saklanıyorsun?" Maomao sordu.

"Peki, sen değil misin?"

Shisui onu orada yakalamıştı. Maomao da neredeyse şartlı bir refleksle aynı şekilde bir sütunun arkasına çömelmişti. Etraftaki diğer tüm saray kadınları derin bir şekilde eğiliyordu. Buraya geldikleri andan itibaren herkese, selam verirken ne yapılması gerektiği öğretilmişti. Daha yüksek statüde biri yanından geçti. , Maomao'nun Jinshi ve yandaşlarının bulunduğu zamanlarda yapması gereken buydu ama son zamanlarda unutmayı alışkanlık haline getirmişti.

Bu olmaz, diye düşündü. Düzgün bir şekilde sınırlar. Başını sallayarak gelecekte daha iyisini yapmaya karar verdi.

"Kliniğe doğru mu gidiyor?" Shisui çenesini ellerinin arasına alıp İmparatoriçe Dowager'ı izleyerek düşüncelere daldı. O sırada Kliniğin geçit töreninin gittiği yönde olduğu kesinlikle doğru.

"Klinik, ha..." Maomao, İmparatoriçe Dowager'ın arka sarayın *gayri resmi* sağlık ofisine giderek ne yapacağını merak etti.

Beklenmedik bir şekilde Shisui cevabı verdi. "Bunu başlatanın Leydi Hazretleri olduğunu duydum. O zamanlar İmparatoriçe Regnant hala çok güçlüydü, bu yüzden bunu alenen yapamadı ve şimdi bile hala oldukça sessiz tutuluyor."

Bu kesinlikle mantıklı olurdu. İmparatoriçe Dowager iyi kalpli bir kadın olarak tanınırdı. Onun tarafından söylendi hem köleliğin hem de hadım edilmenin yarattığı etki mevcut imparatorun göreve gelmesiyle yasaklandı. Bu değişikliklerden herhangi biri tek başına devrim niteliğinde olabilirdi. Pek çok kişi bu değişikliklerin basit bir bakış açısıyla iyi seçimler olduğunu düşünüyordu. insanlık, ancak sorunlu zincirleme etkiler vardı.

Örneğin köle ticareti bir iş biçimiydi ve bazı sektörleri durma noktasına getirmiştir. Ayrıca, neyin nerede çizileceği sorusu da vardı. kölelik teşkil ediyordu. İnsanlar hayvanlar gibi güdülüp satıldığında bu yeterince açıktı, ama ya fiilen kölelik yapanlara ne demeli? kendilerini bir borç için teminat olarak mı gösterdiler? Teknik olarak, bir iş sözleşmesi gibi bir şey imzalamışlardı, ancak bu aynı zamanda

kölelik olarak kabul edildi. Bunu da denkleme katarsak
Fahişeler -şu anda tamamen yasal olarak- köle olarak kabul edilebilirdi.
Maomao yaşlı madamı gördüğünü hatırlıyordu.
olasılığı tartışırken, solgun yüzlü.

Kısacası, dışarıdan bakıldığında artık kölelik olmasa da
Herkes, uygulamanın pek çok açıdan sadece adını değiştirdiğinin ve yeni
sosyal standartlara uyum sağladığının farkındaydı. Maomao bundan
daha ince ayrıntılarla ilgilenmiyordu ve hiçbir şey bilmiyordu
Onlar hakkında.

Shisui, "Sanırım geri dönsem iyi olacak," dedi.
böcek kafesi ve ayağa kalkıyor. "Dikkatli olsan iyi olur Maomao. Burada
çok uzun süre tembellik edersen başın belaya girer."

"Evet, sanırım."

İmparatoriçe Dowager'ın kliniğe yürümesinin Kristal Köşk'teki son
oyunlarla bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Eğer Leydi Hazretleri bu
işe karıştıysa, yakında
başka bir devrim, bu kez arka sarayda tıbbi tedavide. Maomao o duvarda
bir sinek olabilmeyi diledi, ama kulak misafiri olduğu anlaşılırsa
olacaklardan korkuyordu ve neyse, Shisui haklıydı - Maomao geri
dönmekte çok geç kalırsa Hongniang'dan gerçekten duyacaktı.

Hmmm. Düşünceli bir şekilde kollarını kavuşturdu. Görünüşe göre
diğer bekleyen hanımlar son zamanlarda ona kızmaktan başka bir şey
yapmıyordu.

"Sanırım geri dönsem iyi olacak," dedi ve isteksizce Yeşim Köşkü'ne
doğru yola koyuldu.

Maomao geri döndüğünde, alışılmadık bir şekilde, gerçek bir temizlik
yapmak zorunda kaldı. Pencere kenarlarının tozunu her zamankinden
daha fazla dikkat göstererek alması söylendi ve yaptığı iş ancak üçüncü
denemede başarılı oldu. Bu iki başarısızlık demek. Hongniang'ın
gerçekten de son zamanlarda yaptıklarının karşılığını alıp almadığını
merak etmeye başlamıştı.

ama diğer bekleyen hanımların her birinin işlerini en az bir kez yeniden
yapmak zorunda kaldıklarını görünce, bunun bir şey olması gerektiğini
düşündü

Başka.

Biri geliyor olmalı, ama kim?

Bu kadar dikkatli temizlik yaptıkları tek zaman, başka bir eşin yemeğe ya da çay partisine geldiği zamanlardı. Bu tür toplantılar son zamanlarda askıya alınmıştı ve Yeşim Köşkü'ne yalnızca son derece güvendiikleri kabul ediliyordu. Maomao tam da bu tanıma kimin uyabileceğini merak ederken, ziyaretçi geldi. Ziyaretçinin İmparatoriçe Dowager'ın kendisi olduğu ortaya çıktı.

"Çok uzun zaman oldu, Leydi Anshi." Konsolos Gyokuyou onu zarif bir gülümseme ve mükemmel bir duruşla karşıladı. Neden Konsolos olduğunu kanıtlıyordu; Hongniang haricindeki tüm hizmetkârları Leydi Hazretlerinin huzurunda solup gidiyordu.

İmparatoriçe Dowager'ın bakışları Gyokuyou'nun karnına kaydı ama sadece bir saniyeliğine. Böylece Maomao Hanımefendinin adını öğrenmiş oldu, Anshi, ama bunun neredeyse hiç konuşmayacağı bir isim olduğunu biliyordu.

Demek olan biten bu, diye düşündü Maomao. İmparatoriçe Dowager, Gyokuyou'nun kayınvalidesi olarak onunla üstü kapalı bir anlaşma yaptı. Son derece (ve haklı olarak) şüpheli olan Gyokuyou'nun İmparatoriçe Dowager'ı kabul etmekle kalmayacağı gerçeği, Ama hamileliğini ona söylemesi, ona ne kadar güvendiğini gösteriyordu. Ya da belki de onu uyarmak zorundaydı. Hanımefendi. Dowager İmparatoriçesi hakkındaki söylentilere bu kişinin bir önceki İmparatoriçe olması muhtemel görünüyordu ama Maomao'nun bundan emin olması mümkün değildi.

Göründüğü kadarıyla çok iyi huylu biriydi. Prenses Lingli ilk başta büyükannesini görmezden geldi, ancak kısa sürede nazik İmparatoriçe Dowager'a alıştı. Maomao zehir için yemeğin tadına baktı ama o ayrılamadan İmparatoriçe Dowager, "Sen, canım, sen Jinshi'nin gönderdiği görevlisin, değil mi?" dedi.

Bunu nereden biliyor? Maomao merak etti. Ve neden sadece bir yemek konuşacak kadar küçümsüyordu? Maomao sormak istedi ama bunun kabalık olacağını biliyordu, bu yüzden sadece "Doğru, Hanımefendi," dedi ve eğildi.

"Suiren söyledi. Sonunda uğraşmaya degecek bir kız bulduğunu ama arka saraya geri döneceğini söyledi."

Suiren, Jinshi'nin özel hizmetçisiydi. giriyordu. Hiçbir zaman cana yakın bir tip gibi görünmemişti ama

Görünüşe göre İmparatoriçe Dowager'ın eski dostuymuş. "Bir zamanlar benim de nedimemdi, biliyorsunuz."

Bu her şeyi açıklıyor. Memur kızlarının nedime ya da bakıcı olarak hizmet etmesi yaygın bir durumdu.

Sonra Leydi Hazretleri Gyokuyou'ya baktı. Anlayışlı eş onun ne demek istediğini hemen anlamış gibi görünüyordu. "Çok özür dilerim, Leydi Anshi, ama prensesi içeri almak için bana biraz izin verir misiniz? Uyumak için aşağıya iner mi?" dedi.

Hongniang, büyükannesiyile oynamaktan yorulmuş görünen Lingli'yi kucağına almıştı. Şimdiye kadar büyük ölçüde sütten kesilmişti ama bu Gyokuyou'nun odadan çıkması için yeterli bir bahaneydi. Hongniang hanımıyla gitti.

Böylece Maomao kendini İmparatoriçe Dowager ile aynı odada buldu.

"İpucu almayı biliyor, değil mi?" Leydi Hazretleri biraz eğlenmiş gibi bir ses tonuyla konuştu. O anda, daha az Gyokuyou'nun kayınvalidesi gibi ve daha çok onun biraz daha yaşlı arkadaşı gibi.

Maomao ne yapması gerektiğinden emin değildi, bu yüzden kibarca durdu ve herhangi bir ipucu için İmparatoriçe Dowager'ı izledi. Leydi Hazretleri bunu fark etti ve Maomao'ya bir sandalyeye oturmasını işaret etti.

"Görünüşe göre bizim için pek çok sorunun çözülmesine yardımcı oldunuz," dedi. Avuçlarını soğutmak için buz dolu bir bardağı sıkıca kavradı. Buz

getirdiği bir hediye idi. Konsolos Gyokuyou vücudunun çok fazla üşümesine izin veremezdi ama buzı ağzına koyabilir ve erirken tadını çıkarabilirdi. Bu arada prenses de yapılan ikramları mideye indiriyordu. Üstünde meyve suyu olan traşlanmış buz.

Maomao, "Ben sadece duruma uygun olan bilgimi sundum" diye cevap verdi. Maomao olağanüstü değildi hayal gücü. Öyle oluyordu ki, gerçek bazen bildiği şeylerin arasında gizleniyordu, ki bunlar bir pencereden biraz daha fazlasıydı Babasının ona öğrettiklerine. Eğer doğrudan ona sorsalardı, sorunlarını onun yarısı kadar bir sürede çözeceğine inanıyordu.

Maomao'nun sözlerini aksi yönde algılamak kolay olurdu ve gerçekten de İmparatoriçe'nin yanında duran nedime Dowager - kırkını geçmiş, tecrübeli bir kadın.

-kaşlarını çatıyordu. Bu odada sadece üçü vardı.

Olası bir yanlış anlaşılma olsun ya da olmasın, Maomao tartışmaya bu feragatnameyle başlamadığı sürece rahat edemezdi. Kendi yeteneklerini abartmaya hiç niyeti yoktu ve diğer kadının da bu konuda net olmasını istiyordu. Bazıları onun Kendini ucuza satıyordu ama bu Maomao'nun ilkelerinden biriydi ve buna göre yaşayacaktı.

"Benim amaçlarım için bu kadarı yeterli," dedi Dowager İmparatoriçesi. Gözleri kısa bir süreliğine yere kaydı ve Maomao'ya öyle geldi ki -emin olamıyordu- gözlerindeki nezaket yerini bir an için donuk ve boş bir şey tarafından anlık. "Yapabileceğin her şey yeterli olacaktır ama senden bir şeyi araştırmanı istiyorum."

Hizmetçi kadın, İmparatoriçe Dowager'ı izliyordu. Maomao'ya bakarken yavaşça başını salladı. "Eski imparator tarafından lanetlendiğimi mi düşünüyorsun?"

İmparatoriçe Dowager için oldukça önemli bir soruydu. Gerçekten de büyük bir soru.

Bölüm 14: Eski Majesteleri

Basit gerçek şuydu ki, bir önceki imparator hakkında nadiren iyi şeyler duyulurdu. Ona aptal bir hükümdar, zavallı bir prens deniyordu, İmparatoriçe Regnant'ın kuklası. Evet, ona pek çok şey deniyordu ama arka sarayda hepsinden daha fazla bilinen bir isim vardı: sübyancı.

Dowager İmparatoriçe ile şimdiki İmparator arasında sadece on yıl kadar bir yaş farkı olduğu düşünülüyordu, en uygun terim buydu. Bu dünyada çok genç yaştakilerin kadınlar bazen eş olarak verilir. Bazen bunlar ya da bir borcu ödemeyi amaçlıyordu. Ama burası *evlenme* çağındaki kadınların bolca bulunduğu arka saraydı, yine de eski imparator neredeyse sadece kadınlara odaklanmış görünüyordu. bir avuç genç kız.

Bir pedofil olduğu kanıtlandı; bu kadarı gerçektir, ne olursa olsun Onun hakkında başka ne düşünülebilirdi ki? İmparatoriçe Dowager bir lanetten söz etmişti ama Maomao bu şekilde düşünmenin ona gerçekten faydası olup olmadığını merak ediyordu. Leydi Hazretleri'nin karnında, doğum yaptığında kalan bir yara izi vardı.

şimdiki imparatoru doğurdu. Henüz gelişmekte olan bedeninin doğum kanalı çok küçük olduğu için çocuğu kesip almaktan başka çare kalmamıştı. Ve özel olarak hadım edilmiş olan kişi

Bu prosedürde yardımcı olan Maomao'nun talihsiz yaşlı adamıydı.

Belki de bu fedakârlığa değmişti, çünkü hükümdar olacak çocuk ruhlu ve güçlü bir şekilde büyüdü ve

Dowager İmparatoriçe ameliyata rağmen Majestelerinin küçük erkek kardeşi olan bir çocuk daha doğurmaya devam etti.

Ancak bu noktada Maomao'nun aklına bir geldi. Korkunç derecede kaba bir

Eğer bunu dile getirirse yüzüne tokat yiyebileceğini düşündü. Yani, İmparator'un küçük kardeşi gerçekten de önceki imparatorun oğlu muydu?

Maomaonun anladığı kadarıyla küçük çocuk bir yaş büyüktü.

daha gençti. Bu da Dowager İmparatoriçe'nin onun doğumu sırasında yirmili yaşlarının sonunda olduğu, artık genç bir kız olmadığı anlamına geliyordu.

herhangi bir gerginlik. Maomao konunun peşini bırakmadı; bu konuda bir şey bilmenin buradaki hayatını daha da zorlaştıracaklarını düşünüyordu.

İmparatoriçe Dowager, "Mümkünse başka bir yerde konuşmak istiyorum," dedi ve böylece Maomao kendini arka sarayın dışında buldu. Ancak hâlâ iç avludaydılar ve burası esas olarak İmparator ve çocuklarının ikamet ettiği yeri.

Kraliçe. Şu anda arka sarayda üst düzey eşler vardı, ancak Majestelerinin uygun bir eşi yoktu.

Elbette Maomao orada tek başına olamazdı. Belki de Leydi Hazretleri bunu başından beri çünkü dört üst düzey konsülü bir araya getirecek bir çay partisi düzenlemişti. Oldukça güzel bir manzaraydı. Maomao, Konsolos Lishu'yu bile etrafta görmüştü, ancak gerginliği onu daha iyi etkiliyor gibiydi ve saatli bir oyuncak bebek gibi sallanıyordu. Maomao zihinsel olarak ellerini birleştirdi ve eşinin iyi şansını için dua etti.

"Burada tam olarak ne olduğunu düşünüyorsun?" Yinghua iç çekerek sordu. Her zamanki kıyafetlerinden daha güzel ama çok da güzel olmayan bir kıyafet giymişti. Maomao da aynısını yapmıştı. O ve Yinghua, Konsolos'un nedimleri olarak hazır bulunuyorlardı.

Gyokuyou, Hongniang, Guiyuan ve Ailan gibi. Gyokuyou, en güvenilir hadım korumalarını Yeşim Köşküne göz kulak olmaları için bırakmıştı.

"Güzel soru..."

Üst düzey eşlerin her birine bir oda verilmişti. Çok uzağa gitmemiş olsalar da, çay partisi her zaman kadınların ihtişamla yarıştığı bir yerdi ve Gyokuyou'ya, elleri bagajlarla uğraşmakla dolu üç haremağası eşlik ediyordu. Belli ki bu onun için yeterliydi, ancak Lihua beş hadım getirmişti ve Loulan da sekizden az olmamak üzere baş döndürücü bir sayıya sahipti. Bu arada, Lishu'ya sadece dört bagaj taşıyıcısı eşlik ediyordu; bu durum, nedimelerinin hiç hoşuna gitmemiş gibiydi.

Gyokuyou'ya verilen oda hoştu, serin bir esintiye açıktı ve tatlı olarak meyve suları ve tatlı meyvelerle doluydu. Maomao bir ısırik alıp yemeğin güvenli olduğunu teyit ettikten sonra,

Herkes yemeğe daldı. İmparatoriçe Dowager'ın atıştırmalıkları zehirlemek gibi saçma bir şey yapacağını hiç düşünmemişti ama kontrol etmek onun işiydi. Dahası, zehirli olanı yememek kabalık olurdu.

Onlar için hazırlanmıştı, bu yüzden Maomao itaatkâr bir şekilde biraz daha yedi. Yemekler, ev sahibesinden beklenebileceği gibi çok lezzetliydi. Sulu üzümler ağızlarında keyifle şaklıyordu; belki de kuyu suyuyla soğutulmuşlardı.

Çay partisinin başlamasına daha vakit olduğundan, Konsolos Gyokuyou hanımlarına dinlenmeleri talimatını verdi. Eşin kendisi ise bu fırsatı biraz uyuklamak için kullandı. Hamileliğin ilk evresinde yorgunluk yaygındır, ancak Gyokuyou'da bu durum normalden daha uzun sürüyordu. Saçlarını rahatsız etmemek için oturarak uyudu, ancak sandalyeye yuvarlak bir minder yerleştirildi ve pamukla doldurulmuş bir yastık boynuna yerleştirildi. Hongniang onu uyandırmak için su ve makyajını tazelemek için aletlerle hazırды. Ne mutlu ki prenses uyuyordu. annesiyle mışıl mışıl.

Yinghua'nın sorusunun amacı, İmparatoriçe Dowager'ın Gyokuyou'yu bir çay partisine davet etmesinin garip olduğu gibi görünüyordu. Hamile olduğunu bile bile.

"Muhtemelen bu konuda düşünceli davranmaya çalışacağını biliyorum, ama yine de..."

Gyokuyou'nun hamileliği artık açık bir sırdı ama orada oturup diğerleriyle birlikte çay içmek zorunda kalmak bazı rahatsız edici sorulara davetiye çıkarabiliirdi.

Maomao, *Konsolos Lihua muhtemelen sorun olmayacaktır ve sanırım Konsolos Lishu için de endişelenmemize gerek yok*, diye düşündü.

Lihua ve Gyokuyou birbirlerini düşmanlaştırmaktan büyük ölçüde birbirlerinden uzak durarak kaçınmışlardı. Lihua bir başkasını aşağılamak için fazla gururlu ve ağırbaşlıydı ve Gyokuyou da kanı kendisinininkinden daha asil olan Lihua'yla kavga etmenin iyi bir fikir olmadığını bilecek kadar akıllıydı. Bir de Maomao'nun Lihua'nın kendisinin de hamile olduğuna dair güçlü şüpheleri vardı. Lihua'nın

Eşi, dikkatleri kendi üzerine çekmemek için Gyokuyou'nun hamileliği hakkında çok fazla konuşmak istemezdi.

Lishu'ya gelince, onun önünde bile zorlukla gıkını çıkarabiliyordu. Gyokuyou; artık bir sorun olması pek olası değildi. Eğer onun içinde biri

parti sorun yaratmaya meyilliydi, nedimleri olacaktı, ama sadece her eşin baş nedimesi ona eşlik edecekti ve Lishu'nun -o zamandan beri terfi etmiş olan eski yemek tadımcısı- muhtemelen ağzını kapalı tutardı.

Geriye sadece Loulan kalmıştı ki o da hâlâ bilinmeyen biriydi ve İmparatoriçe Dowager'ın kendisi de bu buluşmayı neden düzenlediğini hâlâ gizemini koruyordu. Loulan hakkında, kıyafetlerinin ne kadar şatafatlı olduğu söylentisi dışında ilginç bir söylenti dolaşmıyordu.

Lishu'nun bile en azından bir iyi hikayesi vardı

Bir keresinde bir kitap okurken aniden burnu kanayarak yere yığıldığını iddia ediyordu. Bunu duyduğunda Maomao sadece kimsenin ne tür bir kitap olduğu konusunda çok fazla soru sormayacağını ummuştu.

"Maomao," diye Hongniang. "Evet, hanımefendi?"

"Bugünkü çay partisinde atıştırmalıkların tadımını yapmak konusunda endişelenmeyin. Ben hallederim. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Evet, hanımefendi."

Başka bir deyişle, bu kişilerin, kendilerinin Hatta eski kraliçe tarafından servis edilen yemeklerde zehir olabileceği bile düşünüldü. Resmi bir yemek tadımcısı getirmek yanlış bir mesaj verecektir. Ancak bu durum, ortada gerçekten bir sorumluluk varsa bunun nereye düşeceği sorusunu akla getirmektedir. yemekte şey vardı, bu yüzden bir uzlaşma olarak, baş hanımlar Bekleyenlere konsomatrislerle aynı şeyler servis edilecekti. Deneselerdi bundan daha can sıkıcı ve dolambaçlı olamazdı.

"Bu arada, İmparatoriçe Dowager'ın kendisi de sizi bir şey için 'ödünç' almak istiyor." Hongniang doğrudan Maomao'ya bakıyordu, yüzünde hafif bir kaş çatma ifadesi vardı. "*Yine* bir tür sorunla ilgili yardımını mı istiyorlar?"

Maomao bir an için bir şey söylemedi, bunu yapıp yapamayacağından emin değildi, ama sessizliği bir cevap gibi görünüyordu Hongniang için yeterli.

"Bunun bir önemi yok. Zaten bana söyleyebileceğini sanmıyorum.

Ancak." Hongniang burada Maomao'ya doğru yürüdü, Maomao istemsizce

duvara yaslanana kadar geri çekildi. "Lütfen Leydi Gyokuyou'ya ihanet edecek bir şey yapmayın."

"Size düşman olmayı aklımdan bile geçirmem, Leydi Hongniang..."

"Yeterince iyi," dedi ve yüzünde alışılmadık derecede nazik bir gülümsemeyle tekrar geri çekildi. "Seninle iyi ilişkiler içinde kalmayı çok istiyorum Maomao."

"Evet, tabii ki."

Maomao, Hongniang'ın Konsolos Gyokuyou'ya eşlik etmek için gerçekten uygun olduğunu düşündü. Diğer üç kız biraz uçarı olabilirdi ama baş nedime burada olduğu sürece her şey yolunda gidecekti. Bunu ilk elden görmüştü.

"Benimle gelir misiniz lütfen?" Maomao'yu çağırmak için ortaya çıkan kadın, İmparatoriçe Dowager'ın Yeşim Köşkü'nü ziyareti sırasında yanında bulunan orta yaşlı nedimeydi.

Maomao, altı pavyon görüne kadar kapalı bir geçitten geçerek onu takip etti. Pencerelerinin ve sütunlarının konumundan dikkatlice inşa edildikleri anlaşılan bu köşklerden farklı kanatlar uzanıyordu. tanımlandı.

Orta yaşlı kadın, Maomao'nun neyi merak ettiğini biliyormuş gibi, "Bugün arka saray dediğimiz yer inşa edilmeden önce burası arka saray olarak kullanılıyordu," dedi.

"Anlıyorum, hanımefendi." O halde altı köşk eşlerin odası, kanatlar ise diğer saray kadınlarının yaşadığı yerler olmalıydı.

Bundan sonra sessizlik içinde yürüdüler ve pavyonların arasından geçerek merkezdeki bir kanada doğru ilerlediler. Alan boş görünüyordu ama yine de temizdi. Maomao dalgınlıkla parmağını pencere kenarlarından birinde gezdirdi ve tek bir toz zerresi bile bulamadı.

Bina orta avluya bakıyordu. Kuru peyzaj bahçesindeki çakıllar yakın zamanda tırmıklandığına dair izler taşıyordu.

Maomao, bekleyen leydinin ona zehirli bir bakış attığını düşündü.

"İşte burası." Yapının ortasındaki diğerlerinden biraz daha büyük bir odaya vardılar. Hizmetçi kadın yavaşça kapıyı açtı.

Kapı.

Bunu yaptığı anda, Maomao'nun burnuna farklı bir koku geldi. burun. İçgüdüsel olarak kaşlarını çattı ama sonra odanın içine baktı. Düzenli mekânda tuhaf bir hava vardı. Yatağın hâlâ geriye çekilmişti, neredeyse kayıyordu. Bazıları yere düşmüş olsa da masanın üzerinde bir fırça koleksiyonu vardı. Ve üzerinde yerde garip bir leke vardı. Maomao daha sonra duvara baktı. Hafifçe şişmişti, görünüşe göre duvar kağıdıyla yamanmıştı.

Bekleyen hanımefendi kapıdan içeri girmede bile. Odaya tek bir adım atmak bile muhtemelen her yere toz saçacaktı. Dışarı çok temizdi ama içerisi sanki Bu. Belki de bir zamanlar burada bulunanların izlerini bozmamak için kimse içeri girmemişti.

"Nedir bu?" Maomao sordu.

Diğer kadın, bakışları soğuk ve ses tonu düz bir şekilde, "Son imparatorun zamanında, saray kadınlığından aşağı eşliğe yükselen bir kadın burada yaşadı," diye cevap verdi. "Burası imparatoriçe naibi olarak bilinen kadının odasıydı, Eski Majestelerinin büyüdüğü ve öldüğü yeri."

Maomao birdenbire kadının buraya karşı duyduğu hoşnutsuzluğu anladı.

sonra, nedime onları penceresinden İmparatoriçe Dowager'ı diğer hanımlarla birlikte çay partisinde izleyebilecekleri farklı ama aynı derecede boş bir odaya götürdü. Eğer bir şey olursa, hemen ona koşabilirlerdi.

Kadın Maomao'ya, eski imparatorun hayatının alacakaranlığında, imparatorun ve kraliçe naibesinin o odada kapalı bir şekilde çok zaman geçirdiklerini anlatmaya başladı. Belki de imparatorun zayıf karakteri (kadının tahminine göre) anılarına sarılır gibi o odaya sarılmasına neden olmuştu.

Naip imparatoriçe öldükten sonra, eski imparator sanki onu takip ediyormuş gibi çabucak ruhunu teslim etti. Ve tüm bunlar Oda.

İmparatoriçe son ana kadar canlı görünüyordu, ama

yaşlanmış ve yıllarla dolu olarak öldüğü söylenebilirdi. Eski imparator tam olarak aynı yaşa ulaşmamıştı ama pek çok insana kıyasla uzun ömürlüydü. Tebaası arasında -özellikle de çiftçiler-altmış yaşına ulaşan herkes saygıdeğer bir yaşlı olarak kabul edilirdi.

Maomao, bunların hangisinin lanet sayılabileceğini merak etti.

"Ona lanet olmadığını *söyledim*," dedi orta yaşlı nedime ciddiyetle. Ancak İmparatoriçe Dowager sadece elini sallamakla yetindi. ve lanetlenmiş olması gerektiğini tekrarladı. Her gece, ortadan kaybolabilmeyi diledi.

"Lanetli olduğuna dair kesin bir kanıtı var mı?" Maomao sordu.

Diğer kadının ifadesi bir an için karardı.

Görünüşe göre bu işe uygun bir şey varmış. "Ruhu ayrıldıktan sonra, Eski Majesteleri bütün bir yıl boyunca mozolesinde yattı."

Bir ölüm hakkında hata yapılması ve birinin "hayata geri dönmesi" duyulmamış bir şey değildi. Maomao, dikenli eliyle hepsinden kaçan kadını düşündü. Bu da onlardan biri olabilirdi.

Uzun bekleyişin nedeni, daha da önemlisi, eski imparatorun yaşamı boyunca mezar alanını tamamlamak için zaman bulunamamış olmasıydı. Cesedini bir yıllığına bırakmak onlara işi bitirmeleri için bolca zaman kazandıracaktı.

"Ertesi yıl, Şimdiki Majesteleri ve Leydi Anshi cenazeyi gömmek üzere almaya gittiler, ancak..."

Cesedin hiçbir böcek tarafından dokunulmadığını, kurumadığını ve gerçekten de neredeyse imparatorun öldüğü günkü gibi göründüğünü keşfettiler.

Maomao bir kaşını kaldırdı. "Yani çürümemişti."

"Bu doğru. Türbe yazın serin kalıyor, ama bunu hesaba katsak bile..."

Ölü hükümdarı bir yere koysalardı bir şey olurdu.

Buz üzerinde, ama oda sıcaklığında, böcekler kaçınılmaz olarak toplanacak ve et çürüyüp kuruyacaktı. Ancak bunların hiçbiri eski imparatorun cesedi.

"Majesteleri oldukça şaşkın görünüyordu. Hatta bedenin çok iyi yapılmış bir oyuncak bebekle değiştirilmiş olup olmadığını bile merak etti, ama gerçekte bu kesinlikle Eski Majesteleriydi. Gittiklerinde Eski İmparatoriçe Dowager'ı geri aldıklarında, onu tarif edilemez bir durumda buldular - ama bu normal."

Anlıyorum. Gerçekte olan tek şey cesedin Çürümüş, ama bu kesinlikle çok garip görünebilir. İster halktan ister soylu olsun, tüm insanlar dünyaya geri döner. Maomao, farklı bir sosyal statüde doğmuş olmanın farklı *şeylerden* yapılmış olmak.

"O binanın yakında yıkılması planlanıyor," dedi orta yaşlı kadın. "Bu gerçekleşmeden önce konuyu araştırmanızı istiyoruz."

Eski imparatorun üzerinden yaklaşık altı yıl geçmişti. Cesedi uzaklarda bir yerde bir mezardaydı ve bu binanın da imparatorun geriye kalan son yer olduğu söylenebilirdi. önemli bağlantıları vardı. Eğer sorun yok edilmeden önce çözülmezse, Dowager İmparatoriçe hayatının geri kalanında merak içinde kalacaktı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Maomao olabileceğini çoktan sezmişti. "Hanımefendi, o odaya girmem mümkün olabilir mi?"

"Şey, ben..." Bu, kadının istediği bir karar gibi görünmüyordu. "Anlıyorum. Bunu soracağım."

Konuşurken gözlerini çay partisinden hiç ayırmadı.

O gece Maomao Yeşim Köşkü'ne dönmedi ama uzun bir aradan sonra ilk kez Jinshi'nin evinde kaldı. Bu onu ertesi gün o tozlu odaya geri dönmek için en iyi konuma getirecekti. İmparator'un iznine ihtiyaçları olacaktı ama Dowager İmparatoriçe ona sorarsa, kabul etme ihtimali çok yüksekti. Jinshi tartışmayı kolaylaştırdı ve kısa süre içinde her şey yolunda başladı. Suiren'in görüşmelerin bir parçası olup olmadığını merak etti.

Dürüst olmak gerekirse, Maomao geri döndüğünde baş nedimenin onu nasıl karşılayacağından korkuyordu. *Sanırım şu ana kadar bana iyi davrandı.* Gyokuyou'nun baş nedimesi olarak

Hongniang'ın öncelikli görevi eşi korumaktı. Maomao gibi hem Gyokuyou'ya hem de Jinshi'ye hizmet eden biri değildi. Maomao'nun da sürekli Kristal Köşk'e kaçıyor olmasından hiç hoşlanmadığına şüphe yoktu.

Maomao bile pozisyonunun tam olarak ne olduğundan her zaman emin değildi.

En azından, kesinlikle Konsolos'a zarar vermek niyetinde değildi. Gyokuyou. Ancak bu, başka bir eşin alaşağı edilmesine yardım etmeye istekli olduğu anlamına gelmiyordu.

Maomao'nun kullandığı odada başka biri vardı, bu yüzden bugün kendini Suiren'in buldu. Yaşlı kadından biraz korkuyordu ama kendine sürekli zarar vermek istemediğini söylüyordu.

"Al, işte kıyafetlerini değiştir." Suiren ona ağartılmamış bir bornoz uzattı ve o da bir şekilde bornozu giydi. Suiren'in Odaları Jinshi'nin evinin bir köşesindeki iki bitişik odadan oluşuyordu. Bir karyola getirilmişti ve oldukça mobilyalar vardı. Genel olarak, Jade Pavilion'daki bekleyen hanımların odalarından bir adım öndeydi.

"Bir kanepede ya da başka bir yerde uyumaktan son derece mutlu olurdum."

"Ama o zaman bütün geceyi senin için endişelenerek geçirirdim!"

Maomao'nun buna söyleyecek bir şeyi yoktu. Suiren ısıltı ısıltı yanan bir mumun yanında kitap okuyordu (ne kadar hoşgörölü!). Mum ışığında okumak

titreyen ışık gözlerini bozacaktı, ama o çok

Belli ki sayfaları çevirirken o kadar eğleniyordu ki Maomao onu durdurmanın aslında zalimce olabileceğini düşündü.

"İstersen bir şeyler okuyabilirsin Maomao. Sadece yan odadan bir şeyler seç."

"Teşekkür ederim, hanımefendi."

Kitaplar değerliydi, bu yüzden eline kitap okuma fırsatı geçtiğinde bunu değerlendirmeliydi. İlgisini çekecek bir şeyler olmasını umarak yan odaya geçti. Yataklarının bulunduğu oda tek bir şirinliğe sahipse, bu oda her türlü şeyle doluydu,

Yine de özenle tasnif edilmiş ve saklanmışlardı. Kitaplık bir köşedeydi. Maomao, sayfaların alev almaması için ışığı güvenli bir mesafede tutmaya dikkat ederek bir şeyleri karıştırmaya başladı. Sonra kapağını kapattı.

bir patlama ile kitap. Şöyle diyelim, nasıl bir önemi yok,

Suiren'le farklı zevkleri varmış gibi görünüyordu.

Şunlara bak, diye düşündü Maomao. *Kalbi çok genç olmalı...*

Diğer odaya geri dönmek üzereydi ki küçük bir kutu gözüne çarptı.

Oldukça eski görünüyordu, ama ince altın iplik

Kenarları işlemeliydi ve hurma suyuyla dikkatlice ovulmuştu.

"Bununla ilgilenir misin?"

Maomao, Suiren'in sesiyle geri döndü. "Sorun yok hanımefendi. Çalmayı planlamıyordum."

"Biliyorum," dedi, gülerek yaklaştı ve küçük eski kutuyu aldı. Onu yan odaya taşıdı ve masanın üzerine koydu,

ve kapağı açtı. İçinde çocuk oyuncaklarından oluşan bir koleksiyon vardı.

"Bunlar Üstat Jinshi'nin en sevdikleriydi. Bir sürü oynanmış ama sadece gerçekten sevdikleriyle oynardı."

Nostaljik bir şekilde oyulmuş ahşap bir bebeği eline aldı. Özenle yontulmuş, parçaları kullanıla kullanıla aşınmıştı. Onu tutan eller hiç bu hale gelmemişken, bu hale gelmesi için onunla ne kadar çok oynamış olmalıydı?

bilinen kir.

Suiren'in gülümsemesi ne kadar sevecen olsa da bir o kadar da hüznüydü. "Jinshi Usta hakkında ne düşünüyorsun Maomao?" diye sordu.

Bu, Maomao'nun topuklarının üzerinde geriye gitmesine neden oldu, ama sadece bir saniyeliğine. Cevap hemen aklına geldi.

"Bence o mükemmel bir işveren."

Bana nadir bulunan ilaçlar vermesi anlamında.

"Bu hissin ötesinde başka bir şey yok mu?"

Maomao garip bir şekilde başını salladı. Suiren görünüşe göre bunu kabul ederek bebeği kutusuna geri koydu. "Biliyor musun, bu oyuncak... Bir keresinde Jinshi Usta sadece bununla oynayacak hale gelmişti. Biz de bunu ondan sessizce sakladık ama bu onu gözyaşlarına boğdu. Teselli edilemezdi. Gaoshun kendini çok yordu.

onun yerine koyacak bir şey bulmaya çalışıyorum!"

"Neden bunu ondan almak zorunda hissettin?" Maomao sordu.

Suiren'in gözleri yere kaydı ve tekrar gülümsedi, bu sefer gerçekten üzgündü. "Çünkü kafayı taktığında

bir şey, gördüğü tek şey haline gelir. Ama o buna izin verilebilecek bir konumda doğmadı. Acı verici olsa da onu büyümeye zorlamak zorundaydık. Jinshi Usta'nın saygıdeğer annesinin istediği de buydu."

Maomao hemen bir şey söylemedi ama kendisini rahatsız eden gizemlerden birinin çözüldüğünü hissetti. Garip bir şekilde Jinshi'nin ona giderek daha fazla gösterdiği çocuksu yan, gerçekte kim olduğunun bir . Maomao duymuştu ki baskıcı ortam bir insanın ruhunu etkileyebilir. Belki bu yüzden Jinshi'nin kalbi bir dereceye kadar genç bir çocuğunki gibi kalmıştı. İşin en garip yanı ise tüm bunlara rağmen etrafındaki herkesin ona her zaman ve sadece muhteşem bir hadım olarak davrandı.

Maomao kutunun içindeki eşyalara baktı. Bunların arasında katlanmış bir kâğıt parçası vardı; onu aldı ve açtı. Görünüşe göre bir Bir insan çizimi, ama Suiren onu elinden aldı.

"Ah, bu..." Suiren dedi ki. "Demek oraya gitmiş. Bana kesin bir dille ondan kurtulmam söylendi." Sesi neredeyse Kendi kendine konuşuyor ve yüzünde çelişkili duygular oynaşıyordu. Sonunda kâğıdı başka bir yere kaldırdı.

Maomao, *bütün bunların ne anlama geldiğini merak ediyorum*, diye düşündü. O aldı kendini topladı ve oyuncak kutusuna baktı. Eşyalardan biri İçi bir oyuncak için son derece ilkeldi. Taşa benziyordu ama yüzeyi parlatılmıştı; altın gibi parlıyordu.

"Buna dokunabilir miyim?" Maomao sordu. "Dokunabilirsin."

"Bu arada, yanınızda kâğıt ya da mendil yoktur, değil mi?"

"Bu olur mu?"

Maomao, Suiren'uzattığı kâğıt parçasını aldı, taşa bastırdı ve iyice bakabilmek için bir gözünü kapattı.

"Nereden bulduğunu merak ediyorum," dedi Suiren. "Çakıl taşı toplama alışkanlığı hiç olmadı."

Yine gülümsüyordu ama Maomao'nun ifadesi daha da sertleşti. "Onu hemen elinden mi aldın?"

"Evet. Kim bilir nereden gelen bir taş, pek de temiz olamaz."

"Haklısın. Ve doğru olanı yaptın." Maomao taşı hâlâ kâğıda sarılı halde kutuya geri koydu. Derin bir nefes aldı ve sonra "Bu zehirli" dedi.

"Aman Tanrım!" Suiren'in sesi alışılmadık bir şekilde çıkıyordu. Yüzü solgunlaştı ve gözleri büyüdü.

"Neler olup bittiğini ben çok merak ediyorum. Nasıl oldu da o şey." O konuşurken bile Maomao'nun zihninde bir hipotez oluşuyordu. Ama bunu söylemeden önce daha fazla kanıt istiyordu. bu konuda yüksek sesle bir şey söylemedi. "Çok gençken, Üstat Jinshi hiç iç avluya girdi mi?" diye sordu.

"Evet, arada bir..."

Cevap Maomao'ya muğlak geldi ama başını salladı. "Ne oldu Maomao? Sorun nedir?" Suiren sordu.

"Korkarım henüz bir şey söyleyemem. Yarın her şeyi açıklığa kavuşturacağız. O zamana kadar bekleyin."

Suiren tartışacak gibi oldu ama sonra sessizce kabul etti. Başka bir şey söylemeden yatağa tırmandı ve mumu söndürdü. Maomao da aynı şekilde karyolasına girdi ve mumu söndürdü. Işık.

Ertesi gün Maomao'nun Jinshi ve Dowager İmparatoriçesi ile birlikte odaya girmesine izin verilmesine karar verildi. Açıkçası, bunu büyük bir olay haline getirmeye pek hevesli değildi, Tahminlerinin yanlış olma olasılığı onu rahatsız ediyordu ama bunu reddedecek durumda da değildi.

Vakit geldiğinde Maomao başını saygıyla eğdi ve tozlu odaya girdi. Her adımda beyaz toz kabarıyor ve burnuna farklı bir koku geliyordu. Bir kısmı küf kokusuydu ama başka bir şey daha vardı.

Yerdeki fırçalar tuhaf görünüyordu: uçları düz ve sertleşmişti.

Maomao, *bariz bir şeye işaret ediyor*, diye düşündü ve ardından, "Eski Majestelerinin resme ilgisi var mıydı?" diye sordu.

Diğerleri baktı, görünüşe göre şaşkındılar. Ancak Dowager İmparatoriçe gözlerini kısarak, "Beni resmetti. Sadece bir kez." Elini göğsüne koydu, sanki eski defterleri karıştırıyormuş gibi

anılar. "Bunun sadece bu odada tutulması gereken bir sır olduğunu iddia etti. Diğerleri öğrenirse, her şeyin elinden alınacağını söyledi."

Diğer herkes şaşkınlık içinde kalmıştı. Özellikle Jinshi her zamanki ifadesini koruduğunu düşünüyor gibiydi ama parmak uçları titriyordu; Maomao'nun son zamanlarda fark ettiği bir tiki vardı.

Maomao bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bir aptal olarak edildi, imparatoriçenin kuklası olarak reddedildi. Özellikle de bilmek istemiyordu. Ama Dowager İmparatoriçe'nin kendisinden istediği gibi, "lanetin" gerçeğini keşfetmek için bunu öğrenmesi gerekecekti.

"Yani resim yaptığı yer burası mıydı?" Maomao sordu. Kimse cevap vermedi. Görünüşe göre bu, çoğunun ilk kez eski imparatorun gizli hobisini öğreniyor.

"Emin olamam ama bu odaya gelmeye başladıktan sonra ona hep aynı adamın eşlik ettiğini söyleyebilirim." Bu adam yanıt İmparatoriçe Dowager'a hizmet eden nedimeden geldi.

"Onu çağırmak mümkün mü? Hem de hemen?" Maomao sordu.

"Sanırım hâlâ burada çalışıyor..." dedi kadın. Gaoshun kadına detayları sordu ve adamı bulması için bir astını gönderdi.

Bu sırada Maomao, "Bu fırçalara dokunabilir miyim?" diye sordu.

İmparatoriçe Dowager, "Buyurun," dedi ve Maomao fırçalardan birini alıp ucuna dokundu. Kılar beklediğinden daha sertti. Onları kokladı ve aynı kendine özgü kokuyu keşfetti.

Yerde sert şekerlere benzeyen küçük, yarı saydam parçalar fark etti. Onlara dikkatle baktı. Sonra, yerde de renk değişimleri vardı. Sanki biri umutsuzca onları silmeye çalışmış gibiydi. Onları da inceledi ve duvara yakın yerlerde daha çok varmış gibi görüldüğünü düşünmeye başladı.

Duvara baktı, sonra uzandı ve ona dokundu.

Huh?!

Duvarın beklediğinden daha yaylı olduğunu fark edince şaşırdı. Üzerine kalın bir kâğıt yapıştırılmış olabilir mi? Bolca boya ile kaplanmıştı, belki de

yüzeyi güçlendiriyor. Bu kadar sade görünmesinin nedeni, duvar kağıdının - ki bu duvar kağıdı genellikle bir odada tutarlı bir sıcaklık sağlarken aynı zamanda önemli bir dekoratif işleve de sahipti - desensizdi ve zamanla kıvrılmaya başlamıştı.

Maomao duvara baktı. Duvar kağıdına.

...

Eski imparatorun lanetinin gerçekte ne olduğunu bildiğini düşünmeye başlamıştı. Aslında, oldukça emin hissediyordu - ama aynı zamanda bunun onu başka bir gerçeğe götürdüğünü de hissediyordu. mutlulukla görmezden geldi.

"Onu getirdim, baylar ve bayanlar," dedi Gaoshun'un astı, odaya kambur, yaşlı bir adamı sokarken, o kadar yaşlıydı ki bir ayağı çoktan mezara girmiş gibi görünüyordu. Yıllar önce böyle bir adamın, bu toprakların en soylu sakinlerinden birinin odasında hizmet etmek görevlendirilmiş olması bir şekilde garip görünüyordu. saray.

"Siz..." Dowager İmparatoriçe, gözlerini yarı kapalı tutan ve yavaşça eğilen yaşlı adama baktı.

Maomao, "Size sormak istediğimiz bir şey var," diye başladı ama Dowager İmparatoriçe başını hafifçe salladı.

"Bu adam bir zamanlar devletin kölesiydi," dedi ve Maomao hemen anladı.

Devlet köleleri, ifadenin de ima gibi, bu ülkede var olan bir sistem uyarınca hükümetin sahip olduğu hizmetkârlardı birkaç yıl öncesine kadar. Yeterli çalışma ile eyalet köleleri özgürlüklerini kazanabilirlerdi, bu nedenle bir düzeyde fahişelerin çalıştığı sözleşmeli kölelik, popüler kölelik anlayışından çok daha farklıydı. Ancak yine de, sistem altında çalışanların çoğu korkunç muamelelere maruz kalmıştı.

"Konuşamıyor," dedi Leydi Hazretleri.

Bazen konuşamayanlar hizmetçi olarak seçilirdi - özellikle de hayatlarını etrafındakilerin dikkatli gözleri altında yaşayan soylular tarafından.

"Size sormak istediğimiz bir şey var," diye tekrarladı Maomao. Yaşlı adam kambur duruyordu ama doğrudan Maomao'nun gözlerinin içine bakıyordu

gözler. "Bu odayı temizlediğinizde etrafta hiç boya var mıydı?" Adam soruya tepki vermedi, sadece bakmaya devam etti Maomao.

"Burada bir şey olduğunu düşünüyoruz."

Hâlâ tepki yok. Belki de küçük bir kızın gevezelikleriyle ilgilenmediğini gösteriyordu.

Hayır, diye düşündü Maomao, *öyle değil*. Onun saklandığını düşündü. Bir şey. Buruşuk parmaklarının hafifçe titrediğini görebiliyordu, Jinshi'ninkine çok benzeyen bir ürperti. Onun gözlerini kaçırmadı. kısa bir süre duvara doğru baktı. *Duvar da bir şey mi var?* diye merak etti.

Maomao bir kez duvara yaklaştı. Yüzeyini yokladı ve bunu yaparken bir şey fark etti.

"Bu duvar kağıdını soyabilir miyim?" diye sordu. Tepki veren yaşlı adam oldu; belli ki kendisine rağmen bir adım öne çıktı. "İzin verir misiniz?"

İmparatoriçe Dowager, "Eğer anlamanıza yardımcı olacağına inanıyorsanız, devam edin," dedi. Buranın zaten yakında yıkılacağını biliyordu.

Adam sanki durması için yalvarıyormuş gibi boş gözlerini Maomao'ya çevirdi.

Korkarım yapamam. Su ve fırçayı hazırladıktan sonra duvar kağıdını ıslatmaya başladı. Zaten soyulmakta olan bir köşeyi tuttu ve yavaşça başladı. O ilerledikçe etrafındaki yüzlerde şaşkınlık artıyordu.

Maomao, *bunun yayanmayı açıklayacağını* düşündü. Geri çektiği duvar kağıdının altında başka bir duvar kağıdı parçası daha vardı.

"Nedir bu?" Jinshi yakından inceleyerek, "Bu ne?" dedi. Yeni ortaya çıkan kâğıt, üzerine duvar kâğıdı yapıştırıldığı için berbat bir haldeydi ama yine de bir duvarı süslemek için tasarlanmadığı açıktı.

Solmuş renklerine rağmen fark edilebilen bir tabloydu. Ortada yetişkin bir kadına benzeyen bir şey vardı ve etrafı genç bayanlarla çevriliydi. Bu üzgün haliyle bile, resimde bir şeyler vardı. kalp tellerine dokunan resim. Sanatçının kullandığı malzemeler ya da uyguladığı teknik bile değildi.

içinde bir mesaj gibiydi.

Garip bir şekilde tanıdık geliyor.

İşte buydu: bir gece önce gözünün önüne gelen resim. Suiiren iyice bakamadan elinden almıştı ama figürün çiziliş şekli çok benziyordu.

Maomao eski imparatorun nasıl bir insan olduğunu daha az önemseyemezdi. O sadece basit bir şekilde Ülkesinin hiyerarşisinin zirvesinde durduğu için, gerçek mesleğini icra etme şansı bulamadan ölmüştü. Resimler bunu inkâr etmeyi imkânsız kılıyordu.

Maomao duvar kağıdını soymayı bitirdiğinde resmin yüzeyini inceledi.

Biliyordum. Altın rengi boya lekelerini görebiliyordu. Parlak bir renkti, önceki gece gördüğü bir şeye de çok benziyordu: Jinshi'nin oyuncak kutusundaki taş.

"Buradaki boyanın, arsenik gibi zehirli niteliklere sahip bir kayanın toz haline getirilmesiyle yapıldığından şüpheleniyorum."

Orpiment olarak bilinen bir tür taş vardı ve bu taş ezilerek "orpiment altını" olarak bilinen çarpıcı bir sarı pigment elde edilebiliyordu.

Boyalar pigment kaynağının sıvı ile karıştırılmasıyla elde edilirdi ve Maomao ilk başta Eski Majestelerinin farkında olmadan duvar kağıdında kullanılan zehirli bir maddeye maruz kalmış olabileceğini düşünmüştü.

Ama genç bir Jinshi'nin bir orpiment bulduğunu öğrendiğinde ve sonra bu odadaki fırçaların garip şeklini gördüğünde, farklı bir düşünceye kapılmaya başlamıştı.

olasılık. Her iki durumda da, eski imparator aniden yüksek dozda toksin al; daha ziyade, vücudu toksini zaman içinde yavaş yavaş emmişti.

"Arseniğin koruyucu bir etkisi vardır. Çürümeyi önler."

Hükümdarın ölümü sırasında vücudu muhtemelen bu maddeyle doluydu. Doktorlar bu durumun farkındaydı.

ama nereden geldiğini tam olarak bilemezlerdi. İmparatora ne yapacağını söyleyecek yetkileri yoktu.

Sadece yemeğine karıştırılmadığını teyit edebilirlerdi.

Resim yapmak, ulusunun hiyerarşisinin en tepesinde duran biri için, en azından birçokları tarafından, basit bir eğlence olarak görülebilirdi. Bu yüzden, zaten aptal muamelesi gören bu adam, resim yapmayı seçmişti. Hobisini gizledi, hatta bu hobiyle uğraştığı odayı koruması için dilsiz bir köle bile aldı.

Maomao elinin duvara sürtünmesine izin verdi. Hâlâ belli bir Duvar kağıdının bir katını kaldırmış olmalarına rağmen yaylı bir kalite. Büyük olasılıkla, imparator bir resmi her bitirdiğinde bir katmanın altına yapıştırdım. Burada birkaç eser daha olmalı.

Maomao'nun yine de imparatorun boyama malzemeleri. Duvar kağıdının yüzeyi, pigmentin kolayca yapışmasına yardımcı olmak için tutkal veya benzeri bir şeyle kaplanırdı. Bu da daha önce bulduğu berrak parçalar. Muhtemelen boyalarını yapmak için onları eritiyordu. Fırçalara gelince, hayvan kılına erişimi olduğu sürece insan kendi fırçasını yapabilirdi ama ya kağıt tomarları ve taş yığınları - pigmentler için gerekli malzemeler-? gerekli olabilir mi? Her yerde bulunamazlar.

Maomao, orpimentin soluk altın rengine bakarak durdu ve düşündü. Ona öyle geliyordu ki buradaki herkes resme konu olan bu yetişkin kadının kim olduğunu biliyordu. Yetişkin bir kadına neredeyse hiç bakmamıştı, hatta arkasında uzun süre bakamadığı bir gölge belirirken bile.

Maomao, *imparatoriçe biliyor olmalı diye* düşündü. Kendi oğlunun tahta uygun olmadığını fark etmiş olmalıydı. Bu yüzden gücü kendi elinde toplamış ve onu korumak için çok çalışmıştı. Liderlik yolunda tökezleyen çocuğunu güvende tutmak için. Bu şekilde neredeyse kendi bir imparatoriçe olarak tanınmaya başlamıştı. O halde, eğer son imparatoriçesi Oğluna hediyesi bu yer ve resim malzemeleri olmuştu.

Maomao bunların hiçbirini söylemedi ama ne düşündüğünü teyit etmek için eski köleye bakarak sessizce odadan çıktı. O, Yine de gözleri kapalıydı, başı dua ediyormuş gibi eğikti. Belki de imparatoriçe naibinden erzakları alıp Majestelerine getiren kişi oydu; ikisi de hediyelerin zehirli olduğunu bilmiyordu.

İmparatoriçe Dowager ise sanki üzerlerinde yükselen safir tonozun ötesinde bir yerlerde birilerine soru soruyormuş gibi gökyüzüne bakıyordu. Belki de duygusal bir yanı vardı. bu jestin ilham kaynağı. Maomao başını salladı. Hürmetle eğildi. "Size söyleyebileceğim her şeyi söyledim."

Anshi yavaşça duvara doğru uzandı, hala gelişigüzel kağıt parçalarıyla kaplıydı, yüzünde kendini suçlayan bir gülümseme vardı Yüzünü. Bu saraylı kadın, Maomao, ona yeterince açıklama ve daha fazlasını yapmıştı. Gerçekten de, belki de onu bilinmemesi daha iyi olacak şeylere yönlendirmişti.

Anshi, ortasındaki kadının kim olduğunu gayet iyi biliyordu. duvardaki resim. Görüntüsü solmuş olsa da, *varlığı* azalmamıştı.

O hangisiydi? Belki de merkezdeki figürün etrafını saran genç kadınlardan biriydi, ama yine de onların arasında bile olmayabilirdi. Belki de onların arasında Onun için geçici bir şeydi, sadece geçip giden biriydi. Bu düşünce içinde öfke kabarmasına neden oldu. Karnına, orada olduğunu bildiği yara izine dokundu. Onu şu anda olduğu kişi, ülkenin annesi yapan şey bu yaraydı. İnsanlar Anshi'yi acınacak ya da bazen eğlenilecek bir nesne olarak görüyordu. Bazıları ona sempati duyduğunu ifade etti, Eski Majesteleri'nin tesadüfen sahip olduğu zavallı küçük kız. Hamile.

Genç bir kadını hamile bıraktığı doğrudu. Ancak Anshi, hükümdarın cinsel eğilimlerinin önceden farkındaydı. Babası bir devlet memuruydu ve Anshi de onun gayrimeşru kızıydı. Bu yüzden İlk adetini yaşıtı olan diğer kızlardan daha önce görmüştü ve her zaman olduğundan daha genç görünüyordu. Babası sadece uygun bir araç görmüş ve onu kullanmıştı.

Gözlerini kapattı ve o günü hatırladı.

Akrabalarından biri arka sarayda haremağasıydı ve imparatorun davranışlarını çok iyi biliyordu. Her birkaç günde bir

arka sarayı ziyaret eder ve üst eşleri dolaşırdı. Bazen orta konsorsiyumları da ziyaret ama asla gece kalmazdı. Sarayda dolambaçlı bir yürüyüşe çıkabilirdi.

bahçeler, ama er ya da geç, .

Anshi, orta kademe yöneticilerden birinin nedimesi olarak hizmete girdi. büyük üvey kız kardeşi. Yaşlı kadın Anshi'nin babasının planları hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve tüm zamanını Majestelerinin ona gelmesini umarak geçiriyordu. Ve gerçekten de öyle oldu, Anshi'ye beklediğinden çok daha kısa sürede şans verdi. Bir hadım tarafından yönlendirildi, Hükümdar en yeni ortanca eşini görmeye geldi. Anshi genç yaşında bile hükümdarın bu ziyaretle pek ilgilenmediğini görebiliyordu, ancak bütün düşüncesi imparatorun dikkatini çekmek olan üvey kız kardeşi bu durumdan habersiz görünüyordu.

Tam olarak nasıl başladığını hatırlamıyordu. Sadece İmparator aniden kız kardeşini kenara iterek yere yuvarlanmasına neden oldu. Kendisi de duvara yaslanmış, yüzünü yere eğmişti.

Böyle bir durumda bir leydinin yapması gereken en doğru şey ya hanımını teselli etmeye gitmek ya da onu kışkırttığı için hükümdardan özür diledi. Ama Anshi de yapmadı. yerine, "İyi misiniz efendim?" dedi.

Bu durum kendi başına uygunsuz olarak değerlendirilebilirdi;

Gerçekten de, Majestelerinin etrafındaki haremağaları ona zorla ona dokundu ve onu . Üvey kız kardeşiyle birlikte cezalandırılabilceğini düşündü, ancak işler oldukça farklı gelişti.

Üvey kız kardeşinin yapmaya çalıştığı tek şey imparatora dokunmaktı, o da sadece nazikçe. Arka sarayın hayalini kurmuştu ve şimdi oradaydı ve hükümdarı hayal ettiğinden çok daha güzeldi. Bir kelebek, bir çiçek olmak üzere yetiştirilen Anshi'nin üvey kız kardeşi kendini kaptırmıştı.

Yine de Anshi, yere bakarken imparatorun yüz ifadesini bir an için yakalamıştı. Söğüt gibi kaşları birbirine kenetlenmişti ve gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Üvey kız kardeşinin dokunduğu sol kolu olmalıydı, çünkü onu ovuşturuyordu

Sanki bu hislerden kurtulmak istercesine kuvvetlice. Bu, ulusunun zirvesinde duran bir adamın görüntüsü değildi. Dehşete düşmüş bir zayıflıktı.

Kendini yerden zor kaldıran bir orta refakatçi tarafından.

Ve o ürkek adama on yaşındaki dikkatsiz bir kızdan başka kim yaklaşabilirdi ki?

Zaman geçti ve Anshi küçük bir kız gibi görünmeyi bıraktığında, imparator onu ziyaret etmek için herhangi bir çaba göstermeyi bıraktı. Belki o da artık korkusunun nesnesi haline gelmişti. Anshi'nin üvey kız kardeşi kıskançlıktan deliye dönmüştü; sonunda evlendirilerek ve ondan sonra ona ne olduğunu Anshi asla öğrenemedi. Yıllar sonra üvey kız kardeşinin hastalıktan öldüğünü duymuştu ama o sırada Anshi zaten Dowager İmparatoriçe'ydi ve kocası için yas tutuyordu, bu yüzden cenazeye katılamadı.

O, Majestelerinin ilgisini çekme göreviyle arka saraya gelen son küçük kız değildi; ondan sonra pek çok kişi geldi. Arka saray hızla büyüdü ve üç yeni bölge eklendi. Bu bölgeler Kocası tahta geçtiğinde inşa edilen bölüm artık güney mahallesiydi.

Anshi hayatını birçok kez tehdit altında buldu. Bu onun iyiliği. Çocuğunun erkek olması ve büyükannesi imparatoriçenin bunu kabul etmesi büyük bir şanstı. Bir keresinde, imparator hanımlarından birinden doğan bir kızı kabul etmeyi reddetti ve hem çocuğun hem de babası olduğu düşünülen sağlık memurunun sürgün edilmesine yol açtı. O zamana kadar, sağlık görevlileri arka sarayda görev yaparken hadımdan muaftı, ancak bu olaydan sonra doktorların bile hadım edilmesi gerektiği ilan edildi. Hadımlar. Karnını ameliyat eden doktorun bu yüzden hadım edilmek zorunda kaldığını bilmek Anshi'ye acı veriyordu.

İmparator burada resimlerini yaparken sadece annesini, imparatoriçeyi düşündüğünü sanıyordu.

regnant ya da ona meydan okumayacak başka kızlar. Böyle hayallerde onun yeri yoktu. Hükümdar ondan, kendisine dokunmaya çalışan üvey kız kardeşinden korktuğu kadar korkmaya başlamıştı. Belki daha da fazla.

İkinci çocuğu doğduğunda, gayrimeşru olduğunu düşünenler oldu ama Anshi sadece güldü. Bu asla .

Majestelerini hiç bu kadar korkmuş görmemişti. O daha fazla bir şey değildi.

imparatoriçenin kuklası olan zavallı bir adamdan Yetişkin kadınlar tarafından ezilmiş, sadece küçük kızlarla ilgilenebilen. Böyleleri tarafından unutulmak dayanılmaz bir şeydi. İmparatorun yeni gözde oyun arkadaşıyla birlikte olmak için onu tamamen es geçtiğini gördüğünde duyguları patlamıştı.

Anshi karnındaki yara iziyle onunla yüzleşmiş, af dilediği için ona eziyet etmişti. Yine de Anshi'ye göre bu, adamın tüm o küçük kızlara çektirdiklerinin yanında hiçbir şeydi. Yatakta ona kin dolu küfürler fısıldamaya devam etti, sanki onu tüm o çocukların toplamından daha fazla yaralamak istercesine. Böylece onu, incittiği ve hâlâ incitmekte olduğu kızların hepsinden daha fazla hatırlayacaktı. acıtıyor, yüce annesi daha fazla.

Ne tür bir fotoğraftı *bu*?

Sadece bir kez, imparator Anshi'nin resmini yapmıştı. Öyle bir bakmıştı ki

fırçasıyla çalışırken huzur içindeydi. Resim yapmak. Onun küçük sırrı. Tabloyu çok sevmişti ama daha sonra nedimesine onu atmasını söylemişti. Anshi'nin eski imparatora artık ihtiyacı yoktu. Tıpkı onun da Anshi'ye ihtiyacı kalmadığı gibi.

Çocuğunun tehlikede olabileceğini fark ettiğinde, hızlı ve kararlı bir şekilde hareket etmişti. Bırakın insanlar onun gayrimeşru olduğunu ya da Dönüşen; onu yine de seviyordu.

İşte o zaman daha önce fark etmediği bir şeyi fark etmeye başladı. daha önce net bir şekilde anlamıştı. Anshi duvardaki resimden bir adım geri çekildi. Odanın dışında, her zaman yanında olan, bakışlarını bir tarafa çeviren ve ara sıra Kıpır kıpır.

Duvarda ancak insanüstü denkadar güzel bir yüz vardı. Anshi'nin bir zamanlar tanıdığı birine benziyordu, Güzelliğiyle onu bile hayrete düşüren biri. Ama o kişi ölmüştü ve resim de onlarca yıl öncesine aitti. Resmi teşhis edebilecek çok az kişi kalmıştı.

"Bir keresinde bizi ziyarete geldiğini hatırlıyorum, değil mi?"

"Evet," dedi Anshi. "Kaç yıl bu..."

Yanında Jinshi adında bir adam vardı. On yıldan daha uzun bir süre önce yaşanmış bir olaydan bahsediyordu. Eski imparatorun ülkeyi terk etmeye başladığı sıralarda olmuş olmalı.

kendini bu binada buldu. O zamana kadar gerçeklik kavramını çoktan kaybetmişti. Anshi neden sorusunun peşine düşmek istemedi.

İmparatoriçe Regnant'ın çabucak gelip sevgili oğlunu teselli ettiğini ve onu götürdüğünü hatırladı.

Jinshi, "İşte o zaman bunu " dedi ve ona bir bir mendil içinde tuttuğu altın taş. "Anladığım kadarıyla buna orpiment deniyor." Onun tarafsızlığından etkilenmişti. Böylece Zehir o zaman bile Eski Majestelerini mahvediyordu. "Suiren nihayet bu sabah onu bana geri verdi."

Tam da yıllar önce Anshi'nin ona söylediği gibi: *Eğer bir şeyle çok fazla oynarsa, onu elinden al.*

Yaptıkları buydu ve bunun ne kadar zalimce olduğunu asla anlamamışlardı. Çocuk her seferinde ona bakıp Ruh halini değerlendirdiğinde, refleks olarak onun bakışlarından kaçınmıştı. Bu yaptığı korkunç bir şeydi. Belki de içinde hâlâ bir çocuğun kalbi atarken bu kadar hızlı büyümesine neden olan şey buydu.

"Bir keresinde onun çizimlerinden birini gördüğümü hatırlıyorum. Narin renklerle genç bir kadını tasvir ediyordu. Belki de bu renk o resim yüzünden bende bir anı uyandırdı."

Bu yüzden Suiren, Anşi'nin atmasını söylediği resmi sessizce saklamıştı.

Jinshi, "Sen her zaman sarı giymeyi severdin," diye devam etti.

Bu sadece bir tesadüftü. Ailesi çok fazla zerdeçal ürettiyordu ve bu nedenle giydiği kıyafetler doğal olarak çok fazla sarı içeriyordu. giymeyi hiç bırakmamıştı.

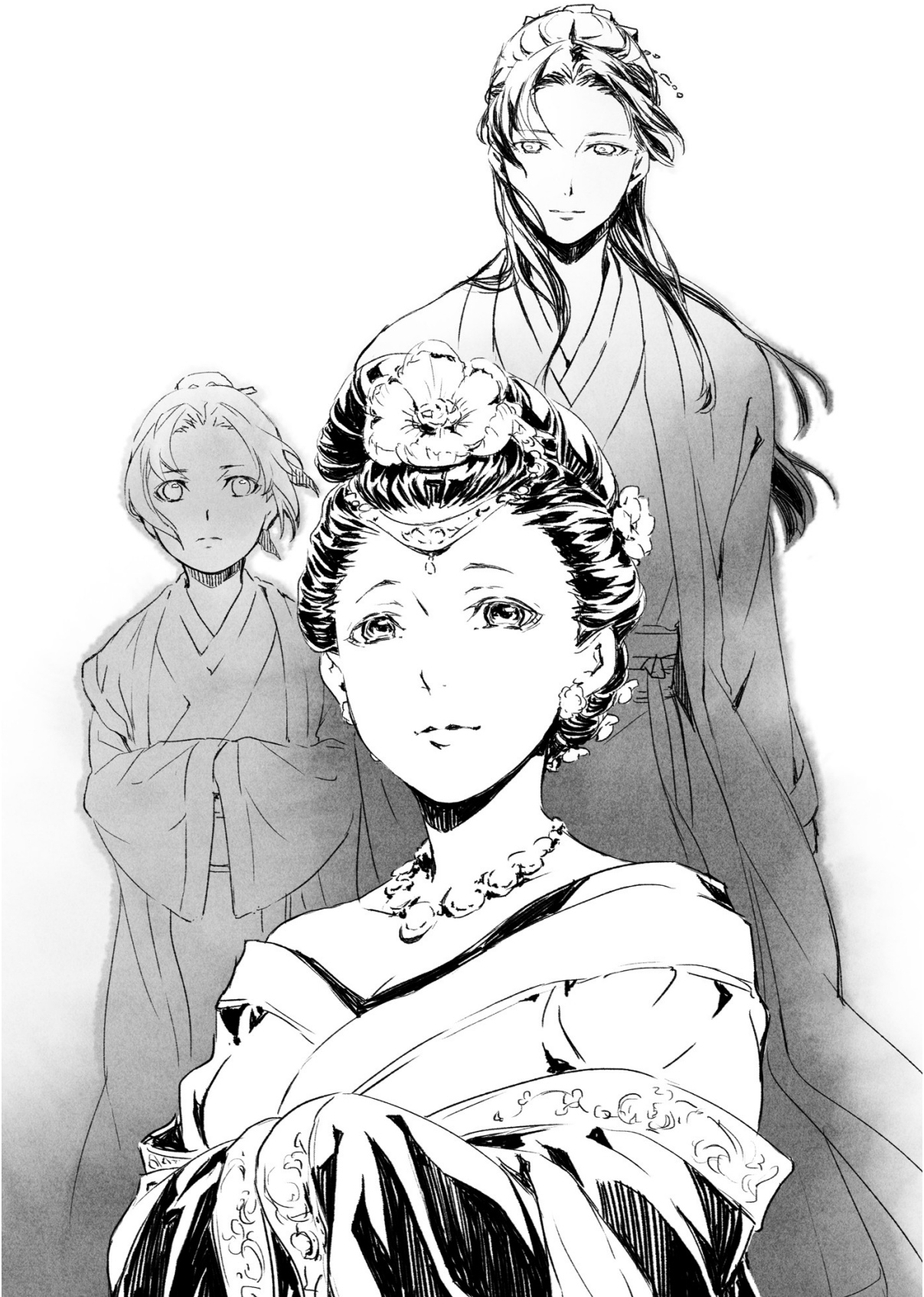
Sonunda, "Şu resimdeki kadın gerçekten de İmparatoriçe mi?" diye sordu.

"Kesinlikle bilmiyorum."

"Sizce o anda ne anlatmaya çalışıyordu?"

"Kesinlikle bilmiyorum."

Şu anda bunu öğrenmenin bir yolu da yoktu. Bu soruyu sormamak bile onun seçimiydi.

Anshi konuyu değiştirmeye çalışarak, "Görüyorum ki kendine oldukça ilginç bir saray kadını bulmuşsun," dedi.

"Oldukça faydalı biri."

Bu doğruydı; bunu onun sesinde duyabiliyordu ama bunun her şey olmadığını da söyleyebilirdi. Bu savaş alanında ondan çok daha uzun süre savaşmış ve hayatta kalmıştı. Kaç yıldır onu izlediğini düşünüyordu?

"Anlıyorum." En azından bu kadarını anlatmak zorunda olduğunu hissederek gözlerini yarı kapalı tuttu: "Ama en sevdiklerinizi saklamaya özen göstermezseniz, birileri onları sizden saklayabilir."

Ve böylece Anshi kendi odasına döndü.

Bölüm 15: Korkunç Hikayeler

Uzun zamandır söz verilen yeni saray kadınları nihayet geldi. Yeşim Köşkü'ne üç kişi geldi; Maomao hariç herkes onları zaten tanıyor gibiydi. Maomao üç yeni geleni gözlemledi ve hemen düşündüm: *Hmm. İsimleri görünüşleriyle uyuşmuyor.*

Maomao sadece ilgisini çeken şeyleri , bu yüzden yeni kızlarla sohbet etmeye başlamak onun için zordu. bir süre. Zaten hiçbir zaman o kadar konuşkan biri olmamıştı, o yüzden basit bir "Hey, sen!" işe yarayabilirdi. Ele alınması gereken daha büyük bir sorun vardı.

"Maomao, *odana* dönme vaktin geldi," dedi Yinghua, elleri kalçalarında.

"Bana buranın benim odam olduğu söylenmişti!" Maomao, Yeşim Köşkü'nün bahçesinde kendisine verilen küçük depoya yapışmış bir halde cevap verdi. Burayı aletler ve kurutulmuş bitkilerle doldurmuştu. Sonunda hepsini eski odasından taşımayı bitirdi.

"Bu sadece bir şakaydı, belli ki! Neden bu kadar ciddiye aldınız ki?"

Bu yeni kızlar için nasıl bir örnek teşkil edecekti? Yinghua bilmek istiyordu.

"Sorun değil. Sadece burada kalmama izin ver."

"Yapamazsınız! Haydi, kızlar bize bakıyor!" Maomao kulübedeki bir direğe tutunmuş, Yinghua da onu bundan ayırmaya çalışıyordu. Baş nedime Hongniang, iki astının böyle bir gösteri yapmasına asla tahammül edemezdi: Maomao ve Yinghua iyi bir tokat yedi.

Maomao sonunda eski odasına geri taşındı. Yine de depodaki ekipman ve malzeme yığınına görünce, Hongniang sonunda gerçeği kabul etmiş görünüyordu; konuyu Konsolos Gyokuyou'ya bildirdi ve Konsolos, her zaman

ilginç şeyler söyledi, güldü ve Maomao'nun barakada dilediğini yapabileceğini söyledi. Odasında uyumak zorundaydı ama onun dışında istediğini yapabiliirdi.

Maomao ne kadar iyi bir patronu olduğuna hayret etti ama Yinghua tahmin edilebileceği gibi sinirlenmiş görünüyordu. Şimdi Maomao'nun neşeyle

küçük binada çalışmaya başladı. Çay partisi sona ermişti ve akşam yemeğine kadar başka yükümlülükleri yoktu. Üç yeni kızla birlikte herhangi birinin yapması gereken iş miktarı düşmüştü.

İç çek. Bu olmaz.

Yinghua'nın söyledikleri Maomao'yu pek ilgilendirmiyordu ama muhtemelen Maomao'nun yeni gelenlerle bir an önce iyi başlaması umuduyla, Maomao'yu düşündüğü için söylemişti. Bugünkü yemek saatinde de aynı şekilde Maomao ve yeni üçlüyü bir araya getirmek için çok uğraştı.

Konuşmayı. Yinghua bu şekilde düşünceliydi.

Maomao poliporaceae mantarını yere bıraktı ve depodan Yinghua'ya baktı. Bir süre sonra, "Özür dilerim. Biraz bencil davrandığının farkındayım."

Yinghua dudaklarını büzerek, "Benim için hepsi aynı," dedi. Maomao duvarın arkasından çıkmaya cesaret edemeyerek onu izledi. "Yani, ne istersen yapabilirsin. Ama..." Yinghua, Maomao ile arasına duvar girecek şekilde döndü ve ardından, "Ben bu akşam seni ödünç alacağım, tamam mı?" Sonra Maomao'nun elini tuttu ve oldukça korkutucu bir şekilde sıırttı.

Yipes.

"Bu gece özgür olan bir tek biz varız Maomao! Mükemmel zamanlama!" Maomao'nun elini kuvvetlice sıktı, belli ki gerçekten Heyecanlı.

Beni yakaladı, diye düşündü Maomao, iç çekerek ve kurnaz hizmetçiye bakarak.

Maomao kendini arka sarayın kuzey mahallesindeki harap bir binaya getirilmiş buldu. Hongniang'ın gecenin bu saatinde dışarı çıkmalarına izin vermeyeceğinden endişelenmişti ama Hongniang şaşırtıcı derecede istekliydi. "İnsan zaman zaman bu tür şeylerin bir parçası olmalı," demişti.

"Bu tür bir şey" mi? Maomao neler olup bittiğini merak ediyordu ama yine de küçük bir fenerin ışığında yürürken Yinghua'yı takip etti. Esinti aşırı sıcak ve rahatsız ediciydi.

Kulaklarının etrafında böcek vızıltıları duymaya devam etti.

şikayet et. Binanın girişinde durdular. "İşte, Maomao, bunu giy."

Yinghua ince bir bez uzattı.

"Sıcak olmayacak mı?"

"Merak etme, yakında sakinleşirsin. Hadi."

Maomao şaşkıncı ama söyleneni yaptı. Yinghua kapıya vurdu ve içeriden bir saray kadını çıktı.

"Hoş geldiniz. İki katılımcı, değil mi?" "Evet, teşekkür ederim."

"Sizi ağırlamak bir zevk."

Yinghua eğildi ve Maomao da onu takip etti. Onları karşılayan kadın gülümsedi ve her birine küçük bir alev verdi, ama fenerlerini söndürmelerini istedi. Loş ışıkta bile güzeldi ama belki de arka sarayın ortalama sakinlerinden biraz daha yaşlıydı.

Binanın içi de en az dışı kadar yıpranmış görünüyordu. Zaman içinde yıpranmış gibi değil de, sanki insanlar onu kullanmayı bıraktıktan sonra hızla azaldı. O zamandan beri asgari düzeyde temizlenmişti, ancak bazı bağlantı parçaları zayıftı ve zemin gıcırdıyordu.

"Bu bina son imparator zamanında kullanıldı."

kadın onları bilgilendirdi. Arka saray şimdi ne kadar kalabalık görünse de, aslında bir önceki hükümdar döneminde burada daha çok kadın vardı.

Ülkenin dört bir yanından toplanan kadınlar, hükümdara bir erkek çocuk doğurmak için buraya kapatıldılar. Şimdi, daha az kadınla, burası ıssızlaştı, ancak böyle anlarda

hala kullanılıyor. Ama ne için kullanılıyordu?

Koridorun sonundaki büyük bir odaya vardıklarında, Yaklaşık on kişi zaten oradaydı, yüzleri çoğunlukla bez parçalarıyla örtülü bir daire şeklinde oturuyorlardı. Her birinin elinde titreyen bir alev, mekâna ürkütücü bir ambiyans veriyor.

Burada ne yapıyorlardı? Bir yaz gecesinde başka ne yapıldı?

"Pekâlâ. Başlayalım." Onları karşılayan kadın oturdu Aşağı. Görünüşe göre ev sahibesi oydu. "hikâyesi hazır mı?" Kura olarak kullanılmak üzere bir avuç dal çıkardı.

"Bu gece," dedi, "kanımızı donduracak on üç hikâyenin tadını çıkaracağız." Işığın sırttan yüzünde dans edişi onu gerçekten rahatsız edici kılıyordu.

Belli ki Maomao'yu korkutucu hikâyelerle dolu bir gece bekliyordu.

Pergelin dört noktasının her bir kadın oturuyordu ve her birinin arasında iki kadın daha vardı. Maomao, başının üzerinde yüzünü yarı yarıya gizleyen bir bezle otururken iç . İlk kadın Konuşan kadın biraz gergin görünüyordu, hikayesini o kadar duraksamalı bir şekilde anlattı ki ciddiye almak zordu. Hikâyenin kendisi de çeşitli arka saray söylentilerinden biraz daha fazlasıydı ve insanın kanını dondurmaya yetecek türden değildi.

İkinci hikâye anlatıcısı başlamak üzereyken Maomao sağ tarafından bir yumruk hissetti. Solunda oturan Yinghua olamazdı.

"İyi akşamlar!" diye fısıldadı tatlı bir ses.

"Merhaba," dedi Maomao. Diğer kadını tanıdı, hatta Yüzünün yarısı kapalıydı: Bu Shisui'ydi. Düşük ışıkta, şimdiye kadar onu fark etmemişti.

Shisui uykulu bir şekilde Maomao'ya bir şey uzattı. Deniz kıyısından bir koku aldığını sandı; sonra bunun kurutulmuş kalamar olduğunu fark etti.

"Biraz ister misin?" Shisui sordu.

"Evet!" Maomao büyük bir ısırık aldı ve ses çıkarmamak için yavaşça çiğnedi.

İkinci kadın son derece sıradan bir korku hikayesi anlattı, ama en azından ilk kadının girişiminin aksine korkutucu bir hikayeydi ve katılımcılardan birkaçını ürkütmeyi başardı. Gerçekten de, Yinghua'nın yüzündeki kumaş kaymış ve zaman zaman parmaklarının arasından dışarı bakarken görülüyordu. Bu onun işiydi ama ara sıra Maomao'ya da sarılıyordu. Nispeten küçük boyutuna göre çok güçlüydü ve birkaç kez Maomao neredeyse boğuluyordu.

Demek korkak bir kedi ama yine de bundan hoşlanıyor, diye düşündü Maomao.

O kadar da sıra dışı değildi. Muhtemelen yalnız gelmekten korktuğu için Maomao'yu da davet etmişti.

Maomao bu gibi hikaye anlatma buluşmalarından pek hoşlanmıyordu, ancak çok az eğlencenin olduğu arka sarayda yaygın olarak kabul görüyor gibiydi. Ne de olsa, Hongniang bile Buraya gelmelerine izin vermeyi kabul etmişti ve Shisui de oradaydı - gerçi Maomao, Shisui'nin izinli ya da izinsiz gelmeyi başaracağını hissediyordu.

Kadınların yarısı hikâye anlatana kadar bu böyle devam etti. Masallardan biri her bittiğinde, odadaki ışıklardan biri söndü, böylece şimdi başlangıçtaki yarısı kadar aydınlık vardı. Hikâye anlatma sırası yedinci kadına geldi. Maomao ağzındaki lokmayı çiğneyerek boş boş dinledi. Kalamar. Kadın konuşmaya başladığında solgun yüzünde alevler titriyordu.

Bu benim memleketimden bir hikaye. Orada bir orman varmış ve herkese oraya girmemeleri söylenirmiş. Bunu yaparsanız lanetleneneceğinizi ve ruhunuzun hayaletler tarafından tüketileceğini söylüyorlar. Bir

Ama bu sefer dinlemeyen biri vardı. Yine de içeri giren biri.

O yıl hasat özellikle kötü geçmişti. Açlıktan ölecek kadar kötü değildi, ama bir evde evin geçimini sağlayan kişi sadece bir çocuk ve annesini bırakarak ölmüştü. Hiç kimse onlara yardım etmek için yeterli ekstra kaynak yoktu ve çocuk sürekli açtı.

Bir gün çocuklar, belki orada yiyecek bir şeyler vardır düşüncesiyle yasak ormana gitmişler ve gerçekten de annelerine gösterdikleri her türlü yemiş ve böğürtlenle geri dönmüşler, Gülümseyerek. "Orada yiyecek çok şey var," dediler ona.

Çocuğun daha fazla konuşmasını engellemeye çalıştı ama artık çok geçti. Köy şefi onları çağırdı ve ormana gitmemelerini hatırlattı. Bundan sonra ormandan uzak durmaktan başka çareleri kalmadı. Ne de olsa, aksi takdirde

tüm köy tarafından dışlandı. İçeride ne kadar yiyecek olduğu önemli değildi - sadece ondan vazgeçmeleri gerekiyordu.

Ama sonra çok garip bir şey oldu. O gece, bazı insanlar annenin evinin yakınında titrek bir ışığın süzüldüğünü gördüler Ertesi sabah geldiğinde kadın ve çocuğu yere yığılmıştı.

Köylüler lanetten korktukları için onlara yaklaştılar ve çok geçmeden öldüler. Önce çocuk gitti. Anne ölmeden önce, "Dinle. Sana söyleyecek harika bir şeyim var."

Bunu söylerken gülümsedi ve her ne ise onlara anlatmaya çalışırken öldü.

Bugün bile köyümdeki hiç kimse onun ne söylemek istediğini bilmiyor, ama herkes o ormandan uzak duruyor. Neredeyse herkes. Arada bir, birileri yine de oraya gitmeye karar verir. Ve bunu yaptıklarında, o gece, dans eden küçük bir alev evlerini ziyaret eder ve ruhlarını çalar.

Huh, anladım, diye düşündü Maomao, temelde oldukça sıradan olan bu hikayeyi sanki her şey ona mantıklı geliyormuş gibi dinlerken. Ona göre, öyle değildi tam olarak gerçek bir "korkutma" içeriyordu, ancak diğer herkes dinlerken titriyordu. Muhtemelen odadaki atmosferden kaynaklanıyordu; bu tür bir tepkiye neden olmak için tasarlanmıştı.

Sonunda güzelce yumuşamış olan kurutulmuş kalamarı yuttu ve hemen yeni bir parça uzatıldı. "Son derece sakın görünüyorsun," diye fısıldadı Shisui ona. Maomao gibi o da hikâyeden rahatsız olduğuna dair hiçbir göstermiyordu.

"Sanırım."

"Neden?"

"Sana sonra anlatırım." Hikâyenin ardındaki sırrı şimdi ve burada açıklamak sadece işleri berbat ederdi. Ama çoğu zaman, bu tür hikayeler bir gerçeğin çekirdeği.

Maomao hikâyeleri dinlemeye devam etti. Yinghua onun elini sıkıca tutmaya devam ediyor, en ufak bir şeyde ona tutunuyordu.

korkutucu .

Hikaye anlatma sırası Shisui'ye gelmişti. Maomao gözlerini ovuşturdu. Kendini uyuşuk ve yorgun hissediyordu. Sadece onlar değil küçük bir odaya on kişiden fazla insan sığıldığında, herkes bolca parfüm sıkıyor, belki de vücut kokusundan utanıyordu. Maomao, keskin burnuyla bu kokudan biraz çakırkeyif oluyordu.

Bu arada Shisui, başındaki örtüyü kaydırıp ve ateşi yüzüne yaklaştırdı. Boyuna göre her zaman genç görünmüştü, Ama dengeli yüz hatları dans eden ışıktaki belli bir heybet kazandı.

"Bu, çok doğudaki bir ülkeden gelen bir hikâye," dedi, etkili olması için kız gibi sesini alçaltarak. Yavaş yavaş genç bir kadın gibi konuşmayı bıraktı ve Maomao'ya deneyimli bir hikaye anlatıcısını hatırlatmaya başladı.

Bu topraklarda ünlü bir keşiş varmış. Bir gün komşu vilayetin lordu ölmüş ve keşiş cenazeyi kaldırmaya gitmiş. Bu hikaye onun eve dönüş yolculuğunu anlatıyor.

Keşişin kendi tapınağına dönerken geçmesi gereken iki dağ sırası vardı. Bu yolculuğun tek bir günde yapılması imkânsızdı, bu yüzden keşiş bir gün boyunca kalacak bir yer bulmak zorundaydı. Gece.

Yolculuk kolay olmuştu. Hava güzeldi ve mesafe hızla geçmişti ve sonunda keşiş geceyi tanıdığı başka bir keşişin tapınağında geçirmeye karar vermişti.

Dönüş yolculuğunun da en az gidiş yolu kadar keyifli olacağını düşünen keşiş, yolunda ayaklarının garip bir şekilde ağırlaştığını fark edince şaşırıldı. Beklediği mesafenin üçte ikisini kat edemedi güneş batmaya başlamıştı ve geceyi geçirmeyi planladığı tapınağın yakınında bile değildi. Bu

Keşiş özellikle katı kurallara uyuyordu, bu yüzden ne hizmetçisi ne de atı vardı.

Görünüşe göre yanlış bir karar vermişim.

Pampas otlarıyla dolu geniş bir düzlükteydi ve şunları duyabiliyordu

vahşı köpekler uluyordu. Eğer kamp çalışırsa, ona saldırabilirlerdi. Bu yüzden keşiş adımlarını hızlandırdı ve çok geçmeden sazdan çatısı olan eski bir köylü kulübesine rastladı. Aceleyle kapıya yaklaştı ve kapıyı çaldı.

Pardon! Evde kimse var mı?

Kulübeden genç bir çift çıktı. Keşiş durumunu anlattı ve bir deponun köşesinde uyumak zorunda kalsa bile geceyi geçirmesine izin vermeleri için onlara yalvardı.

Tanrım, ama yol yorgunu olmalısın.

Genç kadın keşişi çok misafirperver bir şekilde karşıladı. Ona patlıcan ve salatalık ikram etmiş.

özel bir şey değil, onları oldukça lezzetli buldu. Kocasını ise keşişi şüpheyi izliyordu. Tanımadığı bir gezginin aniden genç bir çiftin evine gelmesinden dolayı onu kim suçlayabilirdi ki?

Keşişin çok az eşyası vardı, bunların içinde sadece ödeyecek kadar parası yoktu. Yine de çift ona onurlu bir misafir gibi davranarak yan odada uyuması için bir yer hazırladı.

Yumuşak yatak için derinden minnettar olan keşiş, onlara borcunu ödemek için yapabileceği bir şey olmadığını merak etti. Yapabileceği tek şey

Aklına gelen şey bir sutra söylemekti ve o da öyle yaptı, oturup kutsal bir metni mırıldandı. Normalde, tamamen odaklanmış durumdaydı. Kutsal yazıları okurken, ama bugün tuhaf bir şekilde, seslerin farkındaydı. Otların arasındaki rüzgârı duyabiliyordu, Zil sesine benzer bir sesle birlikte. Böcekler, belki.

Keşiş ilahi söylemeye devam etti ama dikkatle dinledi ve sonra çana benzeyen sesin bir insanın sesi olduğunu fark etti.

Ne yapalım canım?

Evin hanımıydı. Yapacak bir şey yok. Bu kadar yeter.

Başka bir zil: kocanın sesi. Keşiş onların kulağa garip geliyordu ama bir kez sutra söylemeye başladığında, bitirene kadar asla durmuyordu.

Şimdi, şimdi, tatlım, bu asla . Yalnız kalmak istemiyorum. Kadın sesini yükseltiyordu. Kadın sesini yükseltiyordu.

Keşiş onları duyabiliyordu ama kulakları ortalama bir insanınkinden daha iyiydi. Kulak misafiri olmanın yanlış olduğunu biliyordu ve kendini ilahilerine odakladı ama seslerin kulaklarına ulaşmasını engelleyemedi.

Ne istersen düşünebilirsin. (Yine karısı.) Yine de yapacağım. Tam olarak ne yapacaksın?

Keşiş omurgasında bir ürperti hissetti. İlahi söylemeyi bırakıp tartışmaya müdahale etmeli miydi, yoksa-?

Hayır. Hayır, zikretmeyi bırakamazdı. Kutsal metni okumaya devam zorundaydı. Nedeninden emin değildi; sadece hissetmişti.

Evet, neden? Neden bütün vücudu titriyordu? Her yerinde tüyler diken diken olmuştu, uzun zamandır tıraşsız olan başının tepesine kadar.

Bu da ne?

Gel, yapalım şu işi.

Kıpırdamayan sürgülü kapı gürültüyle açıldı ve kadın ortaya çıktı. Elinde bir balta vardı, gözleri vahşiydi. Keşiş gözlerini kaydırarak ona baktı ama ağızıyla ilahi söylemeye devam etti.

Nerede o keşiş? Nereye gitti?

Kadın elindeki baltayı keşişin tam önüne savurdu.

Whoosh! Ama kadın onu fark etmemiş gibiydi.

Nerede o?! mı?

Kadın odadan çıktı, gölgesi uzayarak garip şekiller oluşturdu. İnsanlık dışı şekiller. Ve sonra başka bir tuhaf gölge ona katıldı.

Ara, aşkım. Onu bulmalıyız. Kadın panik içindeydi.

Neden panikliyordu?

Aksi takdirde, sen...

Zil sesi gibi bir ses duyuldu. Sonra bir çiğneme sesi geldi, sanki biri kağıt çiğniyormuş gibi.

Çiğneme edip gitti. Tüm bunlar olurken keşiş kutsal sutrayı zikretmeyi hiç bırakmamış.

Ses kesildiği anda dışarı çıktı. Genç çifte veda etmedi, onlara bakmadı, sadece evi terk etti.

*Orada, yerde yatan bir böceğin kahverengimsi kanatlarını buldu.
Triiing, triiing.
Pampas çimenlerinden bir böcek sesi duydu ve sonra ses kayboldu.
Keşif ellerini dua ederek parçalanmış böcek kanadının üzerinde
birleştirdi ve sonra hala ilahi söyleyerek gecenin içine doğru yürüdü.*

Herkes Shisui'nin hikayesini dikkatle dinledi. Maomao tonlamanın ve konuşmanın ne kadar önemli olduğunu düşündü: genellikle çok havai ve masum olan Shisui, hikayesini anlatırken sesi bambaşka biri gibi çıkıyordu. Yüzünde titreyen alevin ışığıyla öyle de görünüyordu.

Maomao, Shisui'ye profilden bakarken dalgınca, *neredeyse... bir şekilde tanıdık geliyor*, diye düşündü, ama sonra diğer kız Maomao'ya baktı ve sırtıttı. Ateşi söndürdü, fitili ve yağı odanın ortasındaki mangala attı.

Shisui bir kez daha kurnazca gülümseyerek, "Tamam, sıra sende," dedi. Ah, evet, Maomao fark etti - eğer korkunç bir hikayeye geleceksen sonunda bir tanesini de kendisi anlatmak zorunda kalacaktı. Başını salladı.

Ne söylemeliyim?

Maomao bu tür masallara inanacak bir tip değildi, bu da onun ikna edici bir şey bulmasını zorlaştırıyordu. Sol Başka bir seçeneği olmadığından, babasından duyduğu bir hikâyeyi anlatmaya karar verdi.

"Bu olay on yıllar önce meydana geldi," diye söze başladı. "Gezgin bir insan ruhu olduğu söylenen küçük, yüzen bir alevin bir mezarlığın yakınında belirlediği iddia ediliyordu." Şimdi Maomao bir hikâye anlatıcısıydı,

Yinghua onu bıraktı ve sadece gözleri dışarı çıkana kadar elbisesini kendine doğru çekti. "Bunun çok tuhaf olduğunu düşünen bazı cesur gençler işin aslını öğrenmeye karar verdi. Ve bunu yaptıklarında..."

Maomao, Yinghua'nın dudağını ısırıldığını görebiliyordu. Madem bu kadar korkuyordu, kulaklarını kapatsaydı, diye düşündü Maomao.

"...açıklamanın tamamen sıradan olduğunu keşfettiler. Bölgede yaşayan bir adam mezarların arasında yürüyordu. Birisi az önce ışığın huzursuz bir ruh olduğunu *söylemişti*." Ne yazık ki anlattığı hikâye herkesin beklediği kadar ürkütücü değildi. Yinghua aynı anda bir nefes verdi rahatlamış ve hayal kırıklığına uğramıştı. "O sadece sıradan bir mezar soyguncusuydu."

Yinghua'nın alnı Maomao'nun omzuna bir *şaplakla* çarptı. Sonra doğrudan Maomao'ya baktı ve "Mezar hırsızı mı?" dedi.

"Evet. Tuhaf bir lanete kafayı takmıştı ve her tür lanet üzerinde işe yaraması gereken bir karışım yapmaya .

Hastalıklar. İnsan karaciğerini öğütüp vücudunuzun her yerine sürüyorsunuz..."

Vurdu. Yinghua bu kez Maomao'nun alnına vurdu. Maomao başını ovuşturarak, "İşte hikâye bu," dedi.

Sırada Yinghua vardı ama onun hikâyesi de pek tutarlı değildi. Yine de anlatmayı başardı ve geriye sadece bir ışık kaldı. Onu tutan da onları karşılayan kadındı.

Düşündüm de.

Pergelin her noktasında bir kadın ve her birinin arasında iki kadın daha oturduğuna göre, katılımcı sayısı on iki oluyordu. Ama bu kadın on üç hikâye anlattığını söylemişti. Maomao burada neler döndüğünü merak etti.

Son kadın eski imparatorun zamanına dair bir hikâye anlattı. Saray kadınlarının nüfusunun çok arttığı, sadece bir avuç kadının Majestelerinin yatak arkadaşı olduğu bir andan bahsetti.

Maomao onun ne dediğini anlayamıyor gibiydi. Başı dönüyordu. mangala boş gözlerle baktı.

Ha?

Konuşmacı herkesi ürperten korkunç bir sonuca vardı ama Maomao onun ne dediğini gerçekten duymadı.

"Şimdi, on üçüncü kata gelince..." Maomao ayağa kalkıp pencereyi açtığında ev sahibi tam mangala son ışığı atmak üzereydi.

"Hey, Maomao!" Yinghua onu durdurmaya çalıştı ama Maomao

ona izin vermek üzereydi. Rüzgâr odaya hızla girerek herkesin örtülerini bir kenara savurdu. Maomao temiz havadan derin bir nefes aldı ve tekrar dışarı bıraktı.

Başımın dönmeye başlamasına şaşmamalı, diye düşündü. O zaman Sönmüş ışıkların hepsi mangala konmuştu. Mangalın içinde kömür vardı ve kalan fitiller yine tutuşmuştu. Bir tane koy Sıkışık bir odada yarısı tüketilmiş bir sürü kömür yakıtı ve pencereyi kapatırsanız elbette tek bir şey olabilir.

Maomao mangalın etrafında oturan ve endişe verici bir şekilde çökmüş olan kadınlardan bazılarının yanına gitti ve onları hava akımı en iyisiydi. Yinghua, geç de olsa, yardım etmeye başladı.

Havasız alanda alev yakmak insan vücuduna zararlı gazlar üretir. Gece ilerledikçe kendini daha da sersemlemiş hissetmesinin nedeni de buydu.

Bunu fark etmekte çok yavaş davrandım, diye kendi kendini uyardı Maomao,

Neden daha önce fark etmediğini merak ediyordu. Aynı zamanda, davranışlarının ev sahibine karşı oldukça kaba olduğunu fark etti. O Özür dilemek için diğer saray kadınına döndü ama onu göremedi.

"...Bah, ben de çok yaklaşmıştım," diye düşündü. ama orada kimse yoktu.

"Peki o hikaye neydi?" Shisui sordu. Toplantı herkesin uzaklaşmasıyla dağılmıştı. Yinghua Maomao'ya *kim bu kız der* gibi bakıyordu. Shisui hâlâ başını örtüyordu ve bu halinden memnun görünüyordu.

"Ne hikayesi?" Maomao sordu.

Shisui ormandaki alevin hikayesini kastediyordu. Maomao'nun ona hikayenin sırrını anlatacağına dair söz verdiğini unutmamıştı.

"Ormana gitme yasağı, belki de batıl inanç, ama bu arkasında iyi bir neden olmadığı anlamına gelmez."

Örneğin, ormanın tehlikeli olduğunu varsayalım. Diyelim ki yiyeceklerle doluydu ama aynı zamanda olmaması gereken ve olamayacak şeylerle de doluydu.

yenmiş. Bu yasağa ilham vermiş olabilir. Peki ya sonra? Diyelim ki bölgeye yeni biri geldi, bu bölgede büyümemiş biri.

köye. O zamana kadar, "ormanda yetişen şeyleri yememelisin, çünkü

size zarar verir" sözü, uzun yıllar boyunca basitçe "ormana gitmeyin" sözüne dönüşmüştü. Ve tam da bu yüzden insanlar Kısıtlama o kadar titizdi ki, kimse ormanda yenilebilir olanla olmayanı nasıl ayırt edeceğini bilmiyordu.

Tüm bunlar şunu düşündürüyordu: Ürün kıtlığı nedeniyle açlıktan kıvranan anne ve çocuk, geçimlerini ormanın bereketi. Orman kanunlarını ihlal ettiklerini bildikleri için Ancak köyün geleneklerine göre bunu kimsenin görmeyeceği bir zamanda, gizlice yaptılar. Alacakaranlığın kısa anlarında gizlice ormana girdiler,

Hâlâ ışık varken ama kimseyi görmek zorken mantar ve çilek topladılar. Ne topladıklarını bilmeden gün batımıyla birlikte evlerine döndüler.

Maomao, "Ay ışığı mantarı denen bir mantar var," dedi. Sıradan bir istiridye mantarına çok benziyordu. "Oldukça yenilebilir, ama aslında zehirlidir ve yenildiğinde mide bulantısına neden olur. Adından da anlaşılacağı üzere, alışılmadık bir özelliği vardır."

Yani, mantar hava karardıktan sonra parlıyordu. Meyveli gövde gerçekten de çok lezzetliydi, hatta o kadar lezzetliydi ki Bir tanesini doğrayıp biraz yemekten kendini alamamış, bunun üzerine yaşlı adam onu kusmaya zorlamıştı, bu da en hoş anılarından biriydi.

Her halükarda, anne ve çocuk mantarları parlamadan önce toplamışlardı, bu yüzden neye sahip olduklarını asla bilemediler. o karanlık yolda yürüdüler. Sepetlerindeki mantarların parıltısı, uzaktaki bir gözlemciye, gezgin insan ruhları olduğuna inanılan yüzen alevler gibi görünebilirdi.

Bu arada, kadın ve çocuğu eve gelip ışığı yaktıklarında, mantar parlamayı kesiyor, hasatlarını boşaltıp yerken tamamen normal görünüyordu. Ay ışığı mantarları normalde öldürecek kadar zehirli değildi, ama ya öyleyse?

Ciddi şekilde yetersiz beslenen biri tarafından mı yenir? Önce çocuk, ardından da annesi ölür.

Bir de kadının sonunda ne söylemeye çalıştığı sorusu vardı. Belki de diğer köylülere "Ormanda lezzetli mantarlar var" ya da buna benzer bir şey söylemeye çalışmıştı. Ona yardım etmeyi reddeden komşularına karşı küçük bir intikam eylemi ya da

Çocuğunu.

"Demek !" Shisui elbisesini dalgalandırarak Memnun. Sonra, "Tamam, bu taraftan gitmeliyim!" dedi ve küçük bir kız gibi patır patır yürümeye başladı. Maomao'ya oldukça özgür bir ruh gibi geldi ve başkalarının ne düşündüğüyle pek ilgilenmiyordu- Maomao'nun yargılayacak biri olduğundan değil.

"Demek o kadar korkutucu değilmiş," dedi Yinghua. Mütevazı göğsünü cesurca kabartıyordu, daha önce davrandığının tam tersiydi. "Eminim diğer hikâyelerin de böyle açıklamaları vardır."

"Belki," dedi Maomao. "Merak ediyorum."

O ve Yinghua birlikte Yeşim Köşkü'ne geri döndüler.

"Oh, erken ," dedi onları bekleyen Hongniang. Bazı dikişler yapıyor, hızla büyüyen prenses için küçük ayarlamalar yapıyordu.

Yinghua, "Evet, maçın sonunda işler biraz çığırından çıktı," dedi.

"Sanırım öyle," dedi Hongniang, sanki bu çok mantıklıymış gibi. "Bu toplantılara her zaman ev sahipliği yapan hanımefendi geçen yıl öldükten sonra, onun yerini kimin alacağı konusunda biraz endişeliydim." Hongniang iğnesini yere bıraktı, yumuşak bir şekilde iç çekti ve omuzlarını ovuşturdu. "Düşünceli bir kadındı. Ben de onun çok şey borçluydum. Daha arka saraydan çıkamadan onun için her şeyin bitmiş olmasına üzüldüm."

Maomao, Yinghua'nın ifadesini inceledi: daha önceki kabadayılığı onu terk ediyordu, yüzü solgunlaşıyordu.

"Şey... Bu bayan hakkında..."

"Bu kesinlikle ikimizin arasında ama o eski imparatorun yatak arkadaşlarından biriydi. Bu tür buluşmalardan pek hoşlanmam ama bu onun az sayıdaki eğlencelerinden biriydi ve onu durdurmak kabalık olurdu. Geçen yıl vefat ettikten sonra, itiraf etmeliyim ki Bu geleneğin yok olacağını düşünmek bile istemiyorum. Birinin bunu devam ettirmek için adım atmasına sevindim."

Hongniang dikiş aletlerini lake ahşap bir kutuya koydu ve bir kez daha iç çekerek yatak odasına gitti. Maomao yapamadı Hongniang'ın hikayesinin bir şekilde tanıdık geldiğini düşünmeden edemedi.

Ve sonra bunun ev sahibesinin anlattığı hikâyeye benzediğini fark etti.

Tam ayrıntıları hatırlayamıyordu ama Yinghua'nın kansız yüz ifadesine bakılırsa o da aynı şeyi düşünüyordu.

Hmm. Maomao kollarını kavuşturdu ve bunun üzerine kafa yordu. Dünya anlamadığı şeylerle doluydu. Her halükârda, toplantının, onlar bir şey olmadan önce sona ermiş olmasından memnundu.

On üçüncü hikaye.

Korkuya kapılan Yinghua, Maomao'nun o gece kendisiyle kalması için ısrar etti ve Maomao'yu fazla uyuyamayacak kadar boğulmuş halde bıraktı.

Bölüm 16: Sıcağı Yenmek

Maomao ana odaya yöneldi. Bir şey için arandığını söylediler. Oraya vardığında, bir haremağasını kanepeye yayılmış halde buldu. Maomao kibarca selam verdi, sonra gidip Konsolos Gyokuyou'nun önünde.

"Leydi Gyokuyou, beni mi çağırdınız?"

"Oh, ben değildim," dedi Gyokuyou, ılık meyve suyundan bir yudum alarak. Normalde içinde lüks buz olan bir meyve şarabını tercih edebilirdi, ancak Maomao hamileliği nedeniyle uzak durmasını tavsiye etmişti. Hongniang onu yelpazeleyerek aradaki farkı kapatmaya çalışıyordu.

"Senin için işi olan benim," dedi Jinshi, yüzü her zamanki gibi muhteşemdi. Gaoshun, Hongniang'ın Gyokuyou için yaptığı hizmetin aynısını onun için yapıyordu, gayretle yelpazeliyordu. Bu da Normalde bu görev daha önemsiz bir hizmetkâra düşerdi; kimsenin orada bulunmaması yine birtakım sırlar olduğunu gösteriyordu.

"Ne tür bir iş, efendim?" Maomao sordu.

Jinshi, Gyokuyou'ya baktı ve "Onu birkaç günlüğüne geri almak istiyorum" dedi. Açıkça Maomao'dan bahsediyordu. "Geri dönmesine" gelince, teknik olarak çocuk doğana kadar eşin sağlığıyla ilgilenmesi için Eş Gyokuyou'ya ödünç verilmişti. Biri değildi normalde arka saraydan ayrıldıktan sonra geri dönmesine izin verilirdi, ancak özel koşullarla birlikte özel bir muafiyet tanınmış gibi görünüyordu.

"Tanrım. Peki o yokken yemek tadımı için ne yapmam gerekiyor?" Gyokuyou dikkatle sordu.

"Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Bu arada size hizmetçimi ödünç vereceğim. Bu genç kadın kadar olmasa da zehirler konusunda oldukça deneyimlidir."

"Acaba ona güvenebilir miyim?" "Beni yaraladınız, hanımefendi."

Gyokuyou'nun yüzünde muzip bir gülümseme vardı. Jinshi nedimesinden bahsederken Maomao'nun aklına tek bir şey geliyordu pek de yaşlı olmayan Suiren. Evet, Maomao'nun yerinde kesinlikle yeterince iyi iş çıkarırdı. Hiç değilse kurnaz biriydi.

Ama bu durumda Maomao, Jinshi'ye kimin göz kulak olacağını merak etti.

Büyükanneye benzeyen görevli, yetişkin sayılabilecek bu adama bebek bakıcılığı yapmakta ısrar etti; öyle ki Maomao, o olmadan giyinip kuşanabileceğinden bile emin değildi.

"Birkaç gün demiştiniz," Gyokuyou. "Bir yere gitmeyi mi planlıyorsun?"

"Aynen öyle. Ava gitmem için davet edildim."

"Aman Tanrım!"

Avlanmak, ha? Maomao düşündü. Zaman geçirmek için ne kadar da sosyetik bir yol. Avı kovalamak için şahinler de olacak mıydı?

"Lord Shishou'nun daveti üzerine." Jinshi'nin gülümsemesi mükemmeldi; yüzünde en ufak bir çatlak bile yoktu.

Lord Shishou, ha? Maomao düşündü. Onun bir Lord olduğunu hatırladı. önemli bir yetkili, Konsolos Loulan'ın babası. Sadece Maomao muydu, yoksa bu bela kokusu muydu? Jinshi'ye onu sürüklememesini söylemek istedi.

büyük bir baş ağrısı olacak herhangi bir şeye. Ama bir yandan da avın taze et yiyebileceği anlamına gelip gelmediğini merak ediyordu. Belki de geyik ya da tavşan avlıyorlardı. *Seçme şansım olsaydı, tavşan etini değil, bir tavşan tarafından yapılmış pirinç keki isterdim.* Eski bir masala göre aydaki tavşan bir tokmakla ilaç üretirmiş.

"Kulağa yorucu geliyor. Hem sizin için hem de size eşlik eden kişi için."

"Gördüğünüz gibi burada büyük bir iş var." "Ve bunun için Maomao'mu ödünç almak mı istiyorsun?"

"Evet. Onu *geri* ödünç al."

Gyokuyou'nun gözleri zamanki gibi parlıyordu. onu eğlendiren bir şeye takıldı. "Gerçekten Maomao olmak zorunda mı? Burada bir sürü güzel kızımız var."

"Hayır, sana onu geri istediğimi söyledim, hepsi bu."

Belki de Maomao uçuyormuş gibi görünen kıvılcımları hayal ediyordu.

Jinshi ve Gyokuyou arasında. Belki de değildir. Her halükarda Maomao, yorulmaya başlayan Hongniang'dan yelpazeleme işini devraldı.

"Hmmm," dedi Gyokuyou. "Peki, şimdi sana hangi kızı ödünç vermem gerektiğini merak ediyorum."

"Sana hangi kızı istediğimi zaten söyledim. Tek yapman gereken onu bana geri vermek!"

Gyokuyou neşeyle kıkırdadı. "Ona sürekli 'o' ve 'o kız' diyorsun."

"Evet? Ne olmuş ona?" Jinshi biraz sinirli bir şekilde konuştu.

"Söylesene, Gaoshun. Maomao'ne diyordun?" Gyokuyou, utanmadan eğlenen suskun görevliye sordu.

"Ben mi ? 'Xiaomao.'" Ciddi tavrına rağmen Maomao'ya oldukça tatlı bir lakapla, "Küçük Kedi" diye sesleniyordu. Aslında, o O kadar yumuşak bir dokunuşu vardı ki, bazen sadece yavru kediyle oynamak için muayenehaneye uğradığını bilirdi.

Gyokuyou avının köşeye sıkıştığını görerek Jinshi'ye döndü. "Söyle bakalım, normalde Maomao'ya ne *diyorsun*?"

Jinshi tek kelime etmedi.

"Elbette sadece 'Maomao' demiyorsun. Onu mu yoksa kediyi mi kastettiğini anlayamaz!"

Jinshi giderek daha az rahat görünerek Maomao'ya doğru baktı.

Şimdi o , bana bir kez bile adımla seslendiğini sanmıyorum. Daha önce hiç fark etmemişti. *Çok da umurumda değil.*

Nedense Jinshi'nin rahatsızlığının boyutu ona tuhaf gelmişti.

Hongniang bir şey söylemek ister gibi görünerek dirseğiyle onu dürtükledi, ancak Maomao ne olduğunu bilmiyordu.

Jinshi'nin istediğini elde etmesi için Gyokuyou tarafından iğnelenmesi yarım saat daha sürdü ve o zamana kadar Maomao'nun kolları da yelpazelemekten yorulmuştu.

Başkent'in kuzeyinde önemli bir tahıl üretim merkezi vardı. bölge. Büyük bir nehir batıdan doğuya doğru akıyordu ve manzara kasabalar ve çiftçi köyleriyle doluydu. Güneyde sulak alan pirinci yetiştirilirken, kuzeyde buğday ve bir tür sorgum olan *gaoliang* yetiştiriliyordu. Daha kuzeyde ormanlar ve onun ötesinde sıradağlar vardı. Ormanın kuzeyi Shihoku-shu bölgesiydi, "Shi Kuzey Vilayeti" adlandırılan ve İmparator'un doğrudan kontrolü altında olan bölgeden ayrılmaya başladı.

Başkent'in etrafındaki bölge Ka-shu, "Ka Eyaleti" olarak biliniyordu ve buna ek olarak üç büyük eyalet daha vardı, Aralarında bir düzine kadar küçük tampon bölge ile birlikte. Eyaletin adı, olaylardaki rolü hakkında bir ipucu veriyordu: elbette resmi *Shishou*, *Shihoku-shu*'dan geliyordu.

"Bu mantıklı mı?" Basen, biraz da kendini beğenmiş bir tonda sürdürdüğü konuşmasını bölerek sordu. O bir Maomao'dan belki bir ya da iki yaş büyük, sürekli çatık kaşlı genç bir adam.

Ulusun kuruluş efsanesi yine nasıl gitti? Maomao kendi kendine düşündü. Yaşadığı ülkenin adı Li'ydi. Bu isim sadece basit bir karakterden ibaretti, ama çok geniş bir hikayeyi anlatıyordu.

ulusal yaratılış hikayesi.

Karakterin üst kısmında, bir karakteri temsil eden birkaç vuruş vardı. bitki, onun altında ise "kılıç" karakteri üç kez tekrarlanıyordu. Bitki, kelimenin tam anlamıyla şu anlama gelen bir isim olan "Ka "yı temsil ediyordu

"çiçek" anlamına geliyordu ve İmparatorluk atalarına, özellikle de eski kitaplarda anlatılan İmparatorluk soyunun annesi Wang Mu'ya atıfta bulunuyordu.

Hikayeler. Kılıçlar savaşçı yiğitliği temsil ediyordu; Wang Mu'ya üç savaşçının eşlik ettiği söyleniyordu, dolayısıyla ülkenin adındaki üç kılıç da buradan geliyordu.

Maomao buna eşlik edecek daha pek çok can sıkıcı derecede ayrıntılı hikâye olduğunu hatırlıyor gibiydi, ancak dinlediği süre boyunca esnemelerine karşı koyuyordu, bu yüzden dinlemedi.

onları çok iyi hatırlıyordu. Hatırladığı tek şey, kılıçların boyutları arasında bir fark olduğuydu: iki kılıç

Kılıçlardan biri karakterin altında, diğeri ise üstünde duruyordu; üstteki daha büyük, alttaki ise daha küçüktü.

Bu aynı zamanda, aksi halde kendini beğenmiş olan İmparatorun neden Shishou'nun gözlerinin içine bakamıyordu. Kuzey, yani en tepedeki kılıç, yüksek memurları çağırıyor ve uzun bir teklifte bulunuyordu, rahatlatıcı bir av. Doğru, İmparator'un kendisi gitmiyordu ama pek çok önemli insan gidiyordu.

Tüm bunlar Maomao'ya karşısında oturan savaşçı tarafından açıklanıyordu. *Çingiraklar, takırtılar*: bir arabanın içindeydiler ve hareket halindeydiler.

Yavaş bir tempoda seyreden bir at arabası bir saat içinde yaklaşık on iki kilometre yol alabiliyordu. Dinlenme süreleri ve at değiştirme zamanı da dahil edildiğinde, yarım gündür seyahat ediyorlardı.

Kıçım ağrımaya başladı, diye düşündü Maomao. Gerçek duygularını açığa vurmak ve durumlarını düzeltmek için bir şeyler yapmalarını önermek istiyordu ama en azından üzerine oturabileceği bir minderi vardı. Diğer herkes aynı durumdaydı, bu yüzden şikâyet etmek ona bir şey kazandırmayacaktı.

Onun yerine sessizce pencereden dışarı baktı. Saçları yapılmıştı. her zamankinden farklıydı ve başını ağır hissetmesine neden oluyordu. Omuzları

çöktü. Eğer bu kadar uzun süre yolda kalacaklarsa, kesinlikle

saçını daha sonra yapabilirdi.

Shishou'nun daveti olsun ya da olmasın, başkentten Shihoku-shu'ya gitmek kolay bir iş değildi. Günübirlik ya da bir gecelik bir gezi için bile çok uzaktı; Shishou'nun kendisi de başkentte ikamet ediyordu.

Ailesi Shihoku-shu eyaletini kontrol ediyordu. Kuruluş efsanesinde bahsi geçen klanlardan biriydi ve bu nedenle Arkalarında tarihin ağırlığı vardı, ancak haklarında duyulan söylentiler pek de olumlu değildi.

Maomao'yu neredeyse hiç ilgilendirmeyen bu bilgilerin üzerinden geçmeyi bitirdikten sonra Basen kollarını kavuşturdu ve Sessiz. Yanındaki ast memurlar yorgun görünüyordu, bu süre boyunca hep birlikte aynı vagonda sıkışıp kalacaklarını biliyorlardı. Yine de uyuyamadılar, çünkü ona rağmen Basen'in oldukça yüksek bir mevkide olduğu belliydi ve önünde zorlukla kestirebiliyorlardı. Jinshi ve Gaoshun en azından başka bir arabadaydı.

Maomao'nun ağzından bir damla salya akmaya başlamıştı ama bu onun cazibelerinden sadece biriydi. Basen bunu görünce dilini şaklattı ve "Babam senin gibi bir kızda ne buluyor bilmiyorum..." dedi.

Baba mı?

Bu neden bu kadar tanıdık geldiğini açıklıyor. Gaoshun'un oğlu olmalı. İlk başta, bir çocuğun Gaoshun'un oğlu olabileceği Gaoşun gibi bir hadımın bir oğlu olabilirdi, ama bunu , elbette onun doğuştan hadım olmadığını fark etti.

Yaşına , birkaç çocuğu olması garip görünmemeliydi.

Zamanla etrafı binalarla çevrili bir göl ortaya çıktı. pencerenin dışında. Basen sonunda vardığı için memnun bir şekilde çapraz kollarını gevşetti ve astları da açıkça rahatlamıştı. Maomao arkasını ovuşturarak dalgın bir şekilde kasabanın yaklaşmasını izledi. Rengârenk binalar dağların fonunda duruyordu. Su yolları da vardı ve büyük söğüt ağaçları sıralar halinde eğilmişti. kaldırım taşı yollar. Binalar sanki bir aynadaymış gibi suya yansiyordu.

Eski imparator bu bölgeyi her yıl ziyaret ederdi: rakımın yüksek olması burayı serin tutuyordu ve pek çok kişi burayı sıcaktan korunmak için kullanıyordu. Son yıllarında buraya gelmeyi bırakmıştı ve şimdiki İmparator da tahta çıktığından beri buraya gelmemişti ama Shi klanı buraya çok iyi bakıyordu, bu da işlerini kolaylaştırıyordu çünkü yönettikleri topraklarda yaşadılar.

Maomao dağların eteklerinde bile binalar görebiliyordu, evler yamaca basamaklar gibi inşa edilmişti. Manzarayı bozmayacak şekilde dikkatlice düzenlenmişlerdi.

Araba, tüm kasabadaki en görkemli evlerden birinin önünde durdu; başkentten gelen ve her türlü lükse alışkın olan ziyaretçileri ağırlamak için fazlasıyla şatafatlıydı. Üç katlı

Göz alıcı kırmızı sütunlara sahip binanın çatı kiremitleri hayvan şeklinde yontulmuştu; bu arada konağın etrafında, canlı şam bezine benzeyen sazanlarla dolu bir hendek uzanıyordu. Siyah lake bir çitin üzerinde yer yer ejderhalar ve kaplanlar vardı; zanaatkâr bunları özenle lehimlemiş olmalıydı. Bu tür bir dekorasyondan farklıydı.

tipik olarak başkentte görülür.

Maomao onu dikkatle inceliyordu ki, birinin yan tarafına vurduğunu hissetti. Kafasını kaldırdığında Basen'in ona ters ters baktığını gördü. itaatkâr bir şekilde onun arkasına düştü.

Odalarına varır varmaz Jinshi kanepeye fırladı. Onun ve Gaoshun'un odaları aynı binadaydı; bu vesileyle Gaoshun'un davetli bir misafir olarak orada bulunduğu anlaşılıyordu. Maomao, Basen'in de Jinshi'nin refakatçisi olarak burada olduğunu düşündü. Masanın üzerinde oldukça havasız görünen renkli bir bez duruyordu ve bir süre sonra Maomao bunun bir başlık olduğunu fark etti.

Anladım.

Çok güzel olmak gerçekten de bir suçtu. Düşünsenize, böyle bir yolculuğa çıkarken kılık değiştirecek kadar ileri gitmesi gerekiyordu. Bu anlaşılabilir bir durumdu: Bu adamın sadece bir gülümsemesi bile masum bir kasaba kızının kalbini durdurabilirdi. Belalı bir yüzü olduğu söylenebilir.

Evin düzenine bakılırsa, işgal ettikleri odalar misafir kabul etmek için mevcut olan en iyi odalardı. Mobilyalardan döşemelere kadar her şey, en iyi konuklara bile fazlasıyla uygundu.

seçkin ziyaretçiler. Yine de Maomao, pencere kapalıyken ve mumlar yanarken odanın ne kadar sıcak olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Yakasını gevşetmek üzereydi ama sonra bunun doğru olmayacağını fark etti.

uygun olduğunu ve buna katlanmak zorunda kalacağını söyledi. Yüzündeki normalden çok daha kalın olan makyaj, sanki soyulacakmış gibi hissediyordu.

Jinshi ise gömleğini açmıştı, yüzden Maomao ona ilk kez ezilmiş bir kurbağa gibi bakma cüretini gösterdi uzunca bir süre. Odada sadece o, Gaoshun ve Basen'in olması, Jinshi'nin bu boş zaman gösterisinin kabul edilebilir olduğunu düşünmesine neden olmuş gibiydi. Jinshi'nin yüzünde gölgelerin oynaşmasına neden olan sadece mum ışığı mıydı? zamankinden daha yorgun görünüyordu.

"Peki ya burası? Hangi ismi kullanmalıyım?" Basen Gaoshun'a sordu.

Ancak cevap veren Jinshi oldu. "Burada, odamda, her zamanki gibi iyiyim. Dışarıda, Kousen."

"Anlaşıldı, Usta Kousen."

Maomao Gaoshun'a şaşkın bir bakış attı; Gaoshun çenesini sıvazlayıp Jinshi'ye bakarken, Jinshi gözlerini kısarak Maomao'ya baktı.

"Ortada garip bir plan mı var?" Maomao sordu.

"Ah, bu-" diye başladı Gaoshun ama Jinshi onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Açıklayacak kişi ben olmalıyım. Sana gelince, koru."

Gaoshun, "Elbette efendim," diye cevap verdi ve neredeyse fiziksel olarak konuşmadan çekildi ve Maomao'yu şaşkın bir halde bıraktı.

"Gaoshun Usta ve Jinshi Usta'nın her ikisinin de bu vesileyle misafir olarak mı bulunuyorsunuz?" Maomao söyledi. Normalde, Maomao ile Maomao arasında biraz daha belirgin bir makam farkı vardı.

Ama burada farklı odalarda olsalar bile aynı binayı işgal ediyorlardı.

"Ma klanı nesiller boyunca Efendi *Kousen'in* ailesine hizmet etti," dedi Basen, Maomao'nun sesinde açıklayamadığı bir öfke vardı.

Zihninde bir bulmaca çözüyormuş gibi kaşları birbirine kenetlenmişti; Gaoshun'a tıpatıp benzeyen bir ifadeydi bu.

Demek iyi bir soydan geliyor, diye düşündü Maomao ve etkilendiğini fark etti. Başını sallayarak daha fazla şaşkınlık yarattı

Basen'den. Koşarak Gaoşun'un yanına gitti ve "Baba, bunun anlamı ?" diye sordu.

Gaoshun sıkıntılı görünüyordu, sonra Jinshi'ye baktı ve Basen'i kolundan tutup odanın bir köşesine çekerek fısıltıyla konuşmaya başladı. Maomao, Gaoşun'un söyledikleri karşısında Basen'in yaşadığı şoku açıkça görebiliyordu. Sonra tartışıyor gibi göründü ama Gaoshun başka bir şey söylemeden onun kafasına vurdu.

Maomao orada ne yaptıklarını merak ediyordu ama bu konuda pek de endişelenmiyordu. Etrafı toparlamaya koyuldu. Bavul yerine. İşine sadık kalmazsa, Suiren'in aklından bir parça alırdı. Yaşlı ya da değil, o görevli gerçekten de korkutucu olabilirdi.

Av ertesi gün yapılacaktı; bugünü malikanede geçireceklerdi. Akşam bahçede bir ziyafet verildi, ancak Jinshi ve diğerleri odalarından çıkma belirtisi göstermediler. Pencereleri ve kapıları sıkıca kapatarak içeride kalıyor, kitap okuyarak ya da Go oynayarak vakit geçiriyorlardı. Odalar sıcak ve havasızdı,

Ama işleri biraz daha katlanılabilir kılmak için buz istediler. Buzhaneden onlara son sürat giden bir atlı tarafından getirilmişti - yazın ortasında, gerçekten lüksün doruğundaydılar. Gaoshun Maomao'nun buza büyük bir kıskançlıkla baktığını fark edince, ona sessizce bir parça verecek kadar nazik davrandı. Ne kadar da düşünceli bir haremağası.

Şahsen Maomao, sadece pencereleri açarak sorunlarının çoğunu düşünüyordu. Sonunda kendini tutamayarak, "Neden pencereleri açmıyoruz?" diye sordu.

Gaoshun'a soruyordu ama cevap veren Jinshi oldu. "Akşam yemeğimiz için yemek tadımı yap," diye talimat verdi ona, sinirli görünüyordu. O zaman kızın anlayacağını da ekledi.

Maomao'ya yemekten küçük bir numune tabağı verildi ve o da her zaman yaptığı gibi tadına baktı. Uzun bir duraklama oldu.

"Şimdi anladın mı?" Jinshi görkemli yemeklere bakarak sordu ama hâlâ kızgın görünüyordu. Bir arabaya yüklenmiş olan akşam yemeğinde sadece en iyi malzemelerin kullanıldığı görülüyordu.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Maomao. "Yumuşak kabuklu kaplumbağa."

Yumuşak kabuklu kaplumbağa, ağzını bir şeye kenetledikten sonra asla bırakmamasıyla ünlüydü. Kanı afrodizyak olarak kabul edilirdi ve etinin de aynı etkiye sahip olduğu varsayılabilirdi. mülk. Maomao yemek öncesi şaraptan bir yudum aldığında Meyve suyuyla biraz yumuşaklık kazandırılmış olmasına rağmen, aslında alkolün oldukça sert olduğunu fark etti.

Sadece mezeler ve aperatifler değildi: garnitürlerin, ana yemeklerin ve hatta tatlının malzemeleri de öyle görünüyordu yiyenleri daha *enerjik* hale getirmek için hesaplanmıştı.

Gaoshun bavullarını karıştırdı ve bazı taşınabilir erzaklar çıkardı. Görünüşe göre mütevazı bir akşam yemeği yiyeceklerdi. duran muhteşem yemeklere rağmen.

"Onu yemeyecek misin? Zehirli değil," dedi Maomao.

"Zehirli olmayabilir ama yine de yemeye uygun değil," diye yanıtladı Jinshi. "Aslına bakarsanız, o şeyi yediğiniz halde yüzünüzü bu kadar dik tutabilmenize şaşıyorum." O ve Gaoshun gördüklerine inanamıyormuş gibi ona bakıyorlardı. Odanın bir köşesinde, Basen biraz su kaynatıyordu. Hem de çok sıcakken! "Tadı harika.

Eğer herhangi biri olsaydı şüpheli olurdu Artanları yememin sakıncası yok, değil mi?"

"Peki. Eğer istediğin buysa." Jinshi, iyice tatmin olmuş Maomao'ya bakarken dudaklarını büzdü. Bu sırada Maomao kaplumbağa çorbasından bir yudum daha aldı.

Jinshi onu yakından izledi. "Nasıl olmuş? İyi mi?"

"Evet, öyle. Yumuşak kabuklu kaplumbağalarla pek hoş anılarım yok ama bununla yaşayabilirim."

"Anılarla ne demek istiyorsun?" diye sordu Jinshi. Çorba tasını aldı ve ilgilenmeye başladı.

"Oh, önemli bir şey değil."

Maomao küçüklüğünden beri üvey babasına yardım etmeyi alışkanlık haline getirmişti. Buna ilaçlar için malzeme almak üzere pazara gitmek de dahildi ve bir keresinde pazarda kötü bir karakterle karşılaşmıştı. bu gezilerden biri. Kemerini çözmüş ve bornozunun önünü açmış bir teşhirciydi. (Söylemeye gerek yok, çamaşırlarını giymemişti.) Özellikle şu günlerde sık sık ortaya çıkıyor gibiydi

Kışın üşüyüp üşümediğini hep merak ederdi.

Maomao irkilerek kaçmaya çalıştı ve bu sırada elindeki malı düşürdü.

"Canlı bir softshell kaplumbağasıydı ve-"

"Tamam! Yeter! Daha fazla duymak istemiyorum." Jinshi tası yere bıraktı, gözlerinde travmatik bir ifade vardı. Baba ve oğul Gaoshun ve Basen de benzer ifadeler takındı. Görünüşe göre yine hata yapmıştı.

Tanrım, fahişeler bu hikayeyi hep sevmiştir... Boş tabağı bir kenara bırakırken, daha iyi bir soydan gelenlerle aynı dili bile konuşmadığını bir kez daha fark etti. Yine de güzel bir yemek ziyan olmuştu.

"Burada kaplumbağadan başka bir sürü güzel şey var. Gerçekten hiçbirini yemeyecek misin?" Kalan yemekleri onlara yedirdi; tek başına bitiremeyeceği kadar çok yemek vardı. Bir miktar kurutulmuş et (sıcak suyla yeniden oluşturulmuş) ve kurutulmuş haşlanmış pirinç üç yetişkin adamı doyurur. Orada olmalı Gaoshun'un odasına da bir yemek gönderilmişti; Maomao, Gaoshun'un onu yemekten kaçındığını, çünkü aynı türden Malzemeler.

"Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?" Jinshi bir süre sonra cesaretlendi. "Misafirim ol." *Yemek artıkları bırakmak büyük bir israf olurdu,*

Maomao düşündü.

"Kesinlikle emin misin?" dedi, dikkatle ona bakarak. Onun neden bu kadar ısrarcı olduğu konusunda şaşkıncı. Ama sonra Gaoshun başını bir dizi küçük sallamayla araya girdi. Jinshi isteksizce başını salladı.

"Ona ihtiyacım yok. Basen, yemekte özgürsün. Aslında, sana emrediyorum."

"Eğer dileğiniz buysa, Efendi Kousen." Basen itaatkâr bir hizmetçi gibi oturdu ve Maomao ona bir kadeh şarap uzattı. Şarabı yavaşça içti.

"Lezzetli."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Jinshi.

"Ancak..."

"Evet?"

Basen tamamen hareketsiz kaldı ve ince bir kan çizgisi burnundan aşağıya doğru yol aldı. Yüzü kıpkırmızıydı ve görünüşe göre

Bir Őeye karŐı iŐsel bir mŐcadele veriyor gibiydi. Jinshi onun yŐzŐne baktı ve Basen ūrperdi. "Bu kız nasıl hŐlŐ dimdik ayakta?" diye sordu.

Maomao'ya gerÇekten korkunÇ bir ifadeyle bakıyordu, sanki VŐcudunun iÇinden yŐkselen bir gŐŐle savaŐıyordu. Sanki Şok Özel bir parÇasını gizlemek istercesine Öne doŐru eŐiliyordu. Ah, genŐliŐin zorlukları.

"Özel bir nedeni yok," diye Maomao. Cevap basitÇe onun yapısının böyle olduŐuydu. Basen hŐlŐ mŐcadele ediyordu. sallana sallana yan odaya geÇti ama bu sırada yere dŐŐtŐ. "İyi misin?" Maomao sordu.

"Bırakın orada kalsın. Ben onun odasında uyuyacaŐım," dedi Jinshi. Jinshi'nin

KarŐıdaki odanın hizmetÇisi işin olması gerekiyordu. Kendi odasından daha az geniŐti ama işinde uyunabilecek kadar bŐyŐktŐ.

Gaoshun, "Jinshi Usta, onu odasına taŐımaya yardım edebilirim," dedi.

"Eminim ikiniz de yorgunsunuzdur."

"Ama efendim..."

Jinshi böyle söyleyince tartışmaya gerek kalmadı; Gaoshun pes etti ve oŐlunun tenteli yataŐa girmesine yardım etti. Maomao elinden geldiŐince yardım elini uzattı. Basen'in Şok sıcak gŐrŐndŐŐnŐ dŐŐŐnerek

kemerini hafifÇe gevşetti ve teni dŐzeldi. Yine de burnundan akan kan ŐarŐaflara bulaŐmıŐtı ki bu utanÇ vericiydi.

Jinshi Basen'in odasında uyurken, Maomao Gaoshun'un odasının karşısındaki odayı kullandı. Belki de Gaoshun'un, normalde kendisine ait olması gereken bir odaya sahip olması biraz dŐŐŐnceliydi. birkaç kişiyi barındırıyor. Onlarla birlikte gelen korumalar Gaoshun'un yanında kaldı.

Maomao, kendine ait bir odasının olmasının bŐyŐk bir lŐks olduŐunu dŐŐŐndŐ.

Banyosu bile vardı, böylece ıslanıp rahatlayabiliyordu. Basit zevkler.

Bölüm 17: Av (Birinci Kısım)

Ertesi gün Jinshi ve diğerleri ava gitmek üzere yola çıktılar. Jinshi kılık değiştirdi (bunu yapmak zorunda olduğu için sinirli görünse de) ve kendisine Kousen demeye devam etti, görünüşe göre bu süre boyunca kullanacağı isim buydu. Kılık değiştirmesi anlaşılabilirdi. Sahip olmak Jinshi'ye benzeyen birinin etrafta dolaşması tamamen dikkat dağıtıcı bir şeydi. Burası saray değildi; burada kimse onun bir hadım olduğunu bilmiyordu. Akşam yemeğindeki olay hafızasında tazeyken

Ancak Maomao, tam olarak ne olduğunu merak etmekten kendini alamadı. Hadım saklanıyordu. Sorunun peşine düşmemeyi tercih etti. Jinshi serbestçe ortama karışsaydı neler olabileceğini sadece hayal edebiliyordu. yemek zamanı. Pencereleri kapalı tutmasına şaşmamalı.

Böylece Maomao bir arabayla avcılarını takip etti.

Gerçekten de arabada birkaç ev hizmetlisi ve Yakacak odun, çorba tencereleri ve bir dizi başka pişirme aleti. Görünüşe göre yakaladıkları her şeyi hemen oracıkta pişirmeye niyetliydiler.

Araba, gaoliang tarlalarının yanından geçerken bir hayli sarsıldı. Yarım saat sonra dağlar görüldü. Bundan sonra bir saat daha yamaçları yürüyerek tırmandılar, ta ki şaşırtıcı bir manzaraya sahip bir yükseltide inşa edilmiş bir eve varana kadar. Etraftaki yeşillik ferahlatıcıydı ve uzaktan su sesi duyuluyordu; büyük bir şelalenin yakınında oldukları anlaşılıyordu.

Bütün bunlara alışık olan hizmetkârlar ateş yakmaya koyuldular. İçlerinden birkaçı testilerle su getirmeye gitti. Maomao yardım etmek için bir şeyler yapması gerekip gerekmediğini düşündü ama diğer Yanındaki görevliler parmağını bile kıpırdatmıyordu. Erken gelen bazı hizmetkârlar tarafından kurulan bir gölgelik altında yer bulmuşlardı. birlikte sohbet ederlerdi. Partinin soylu üyeleri başka bir yerde yemek yedi.

Maomao, *muhtemelen hiçbir şey yapmamak daha güvenli* diye düşündü. Çok sık,

İnsanlar yardım etmeye çalışırken yarardan çok zarar veriyor ve sadece çevrelerindekiilerin düşmanlığını kazanıyorlardı. Hizmetkârlar da muhtemelen yalnız bırakıldıkları için mutluydular.

Dolaşırken Maomao bir köpek gördü; bakıcısı tanıdık bir köpekti. *Yani it, itini getirmişti.* Bu, kendisi de büyük ve dost canlısı bir köpek olan Lihaku'ydu. Onun ne olduğunu merak ediyordu Maomao orada dururken yanına gitti ve çömeldi. Köpeğin karnını ovmakla meşguldü ama birinin ona yaklaştığını fark ettiğinde yüzünde şüpheli bir ifade belirdi.

"Alo?" dedi.

"Merhaba," diye Maomao.

"Hm? Bu ses... Oh!" Ellerini çırpı ve başını salladı.

"Genç bayan, sizsiniz! Ne yapıyorsunuz burada? Ve her zamankinden çok daha güzel görünüyorsunuz!"

"Sonunda fark etmene çok sevindim." Kadının çillerinin olmaması ve her zamanki kıyafetini giymemiş olması nedeniyle adam ilk başta onun kendisi olduğunu fark etmemiş gibiydi. Her zamanki gibi nasıl kaba olunacağını bilen bir adamdı.

"Evet, ama cidden, neden buradasın?"

"Şahsen katılmam istendi."

"Huh, bu gerçekten bir şey." Lihaku'nun iyi özelliklerinden biri de bazı şeyleri çok fazla düşünmemesiydi. Maomao onunla kendisi de pek düşünmeden konuşmuştu ama belki de bu

tanıdıklarının kim olduğunu açıklamak için en iyi zamandı. "Biliyor musun, benim için de aynısı oldu," dedi Lihaku. "Birisi muhafız birliğinin bir parçası olmak için beni isimle istedi..." Köpeğin karnını okşamaya devam etse de bu konuda biraz sinirlenmiş gibiydi.

Hayvanın boynunda bir tasma vardı ve Maomao cinsine bakarak bunun bir av köpeği olduğunu tahmin etti. Ne yazık ki bugün şahinlerle avlanacaklardı; köpek sadece topuklarını soğutmak zorunda kalacaktı. Bu O ve Lihaku'nun burada kamp kurmalarının sebebi bu olmalı.

"*'Sen köpeğe göz kulak ol,'* dediler." Belli ki, ismen sorulmasına rağmen, diğer korumalar-

Hepsi de gururlu insanlardı ve onu etkili bir şekilde dışlamışlardı. Lihaku son zamanlarda dünyada yükselmeye başlamıştı.

gittikçe, direniş daha da .

Lihaku dudaklarını büzdü ama üzgün olduğu için değil. Nefesini ağzından dışarı iterek saçma *bir fssh fssh* sesi . Islık çaldığını düşünüyor gibiydi.

"Bu konuda çok kötüsünüz, efendim."

"Evet, teşekkürler. Sesini alçalt." Maomao'nun kafasına bir şaplak , sonra boynundaki ipi çekerek flüte benzeyen uzun, dar bir tüp çıkardı. Islık çalmaktan vazgeçen Lihaku tüpü dudaklarına götürdü ve üfleyerek

köpeğin yönüne. Hayvan ayağa fırladı ve ona doğru baktı. Bir dizi uzun ve kısa darbeyle köpeği oturtup

Komutla ayağa kalk.

"Çok zeki görünüyor."

"Elbette öyle. Ona ihtiyacım olduğunda kilometrelerce öteden koşarak gelmesini sağlayabilirim." Sonra düdüğü üç kez kısa kısa çaldı, ardından dört kez daha uzun çaldı. Köpek yanına geldi ve kuyruğunu sallayarak önüne oturdu.

"Çok zeki ama *bunu* kullanmak istiyorlar." Gökyüzüne baktı.

Maomao onun bakışlarını takip etmekten kendini alamadı ve onların üzerinde, maviliğin içinde küçük siyah bir beneğin döndüğünü gördü.

Kişisel olarak, fiziksel güçlerle dolu dağlarda avlanırken

Engelleri aşmak için şahin yerine köpek kullanmak muhtemelen daha akıllıcaydı ama belki de şahinler daha fazla prestij taşıyordu. Maomao yaban tavşanını geri çevirmezdi ama onun yerine biraz yaban domuzu eti yemeyi çok isterdi. Ama bir kuşla yaban domuzu yakalayamazlardı.

Maomao buranın ne kadar güzel bir orman olduğunu düşündü. Geniş bir

Burada çeşitli ağaçlar yetiştirirdi. Bu da muhtemelen çok çeşitli şifalı otlar ve mantarlar anlamına geliyordu.

Herhalde oraya girmemi istemezler, diye düşündü. Kendini kıpır hissediyordu. Etrafına bakındı: Lihaku kendini tamamen köpeklerle oynamaya kaptırmıştı. Kimsenin içeri gireceğini *sanmıyordu*.

Onu fark et. Ama de. Hâlâ. Etrafına bakınmaya başladı ve neredeyse farkına bile varmadan güneş tepe noktasını geçmişti.

Hava cızırdayan et doluydu. Onlar da

Şarabın serbestçe aktığı ve kadınların pişmiş av hayvanlarını getirdiği dağ inzivası. Yaklaşık on görevli sandalyelerde oturuyordu ve yakındaki bir masada daha fazla garnitür vardı. Odanın içinde iyi bir hava akımı için tasarlanmıştı ve ayaklarının su kovaları yerleştirilmişti. Ellerinde büyük yelpazeler olan hizmetliler vardı ve yaz avının bunaltıcı sıcaklığını hafifletmek için her türlü çaba gösterilmişti. Shihoku-shu, insanların sıcaklığı yenmek için gittikleri bir yere yakışır şekilde daha serin bir iklime sahipti, ancak bugün güzel hava ve Nemli esinti her şeyi sıcak hissettirmek için bir araya geldi.

Hizmetkârlar özenle yiyecek getirdiler. İlave et vardı. avdan elde edilen avı tamamlamak için pişirilirdi ki bu da herkese yetmezdi. Her neyse, balıktan farklı olarak, av hayvanları yakalandıktan hemen sonra en lezzetli hallerini almazlardı.

Maomao Gaoshun'un arkasında durmuş, olan biteni ilgiyle izliyordu. Gaoshun'un kendine ait bir koltuğu vardı; görevli kızlar ve Saray kadınları çeşitli görevlilerin arkasında hazırolda durdular.

Biliyor musun, şimdi düşündüm de. Efendisinin dışında Gaoshun, Jinshi'nin fazla vakit geçirmede. Bunun yerine, Basen ona eşlik etti ve Maomao da doğal olarak Gaoshun'la yakınlaştı.

Şeref koltuğunda tuhaf görünümlü bir adam oturuyordu. Yüzü bir maskenin ardına gizlenmişti ve yemeğine dokunmamıştı bile. Şaraba da dokunmamıştı. Basen onun arkasında dikkatle duruyordu.

O şeyi burada bile giymek zorunda mı? Zor olmalı, diye düşündü Maomao. Yine de bunun kendisini pek ilgilendirdiğini düşünmüyordu. Çünkü

İçki servisi yapan kızlar maskeli ziyaretçiye -ki o elbette Jinshi'ydi- göz ucuyla bakıp duruyordu. Her ne kadar aksesuar seçimi garip olsa da olabilirdi ama buradaki en önemli konuk oydu. Yüksek bir memurun metresi olmak, vasat bir eşle evlendirilmekten neredeyse daha fazla güvence sağlayacaktı. Ve buradaki tüm hanımlar bunu bilecek kadar kurnaz görünüyordu.

Dikkatini çektiği sadece kadınlar değildi. Jinshi'nin yanında oturan şişman adam sürekli ona fısıldıyordu. Bu oldukça samimi bir konuşma tarzıydı, belki de Maomao'nun Hayal gücü, sesinin tonunu belli belirsiz bir şekilde Küstah. Jinshi başını hızlıca sallayarak cevap vermeye devam etti.

Yani bu Shishou mu? Maomao merak etti. Onun adını duymuştu ama

yüzünü çok iyi tanıımıyordu ya da en azından hatırlamıyordu. Yine de oturduğu yer kimliği hakkında güçlü bir göstergeydi. *Ne hakkında konuştuklarını merak ediyorum.*

Shishou konuşmayı bıraktı ve Jinshi'den uzaklaştı. Jinshi'nin eli titremeye devam etti ve Basen'in solgunluğu kötüleşti.

Söylediği bir şey mi? Eğildi ve Gaoshun'a fısıldadı. Jinshi'nin yöntemlerini iyi biliyordu. Onun kişiliği hakkında ne düşünürse düşünsün, dış görünüşü sarsılmazdı. Onu bu şekilde davranırken görmek çok garipti. Gaoshun'a, Jinshi'nin onda bir sorun olabileceğini düşündü. Gaoshun, Yine de, sadece başını salladı ve ona hiçbir şey yapmamasını söyledi.

Jinshi, gereken "küçük bir işi" olduğunu söyleyerek ayağa kalktı. Basen onun yanına gitmek üzereydi ancak etrafındaki bazı üst düzey yetkililer tarafından geciktirildi.

Gaoshun Maomao'nun kolunu çekiştirdi. "Takas zamanı geldi," dedi.

Maomao onun ne demek istediğini anlamıştı. Başıyla onayladıktan sonra odanın dışında bekleyen diğer hizmetkârlardan birini çağırdı. Sonra da dengesiz bir şekilde yürüyen Jinshi'yi takip etti. Evden ayrıldı, Kimsenin onu fark etmemesine dikkat ettikten sonra ağaçlara doğru yöneldi.

Maomao onu takip etmek zorunda kalacaktı ama önce bir şeye ihtiyacı vardı. İçi su dolu uzun boyunlu bir şişe aldı. "Bunu alabilir miyim?" diye sordu yemek hazırlamakta olan bir hizmetkâra.

"Elbette, devam edin." Telaşlı olduğu her halinden belli olan hizmetçi cevap verdi

ona gerçekten bakmadan. Maomao bir kaşık kullanarak suya bir şey attı. Sonra onu ormana doğru götürdü.

Ağaçlara girdikten kısa bir süre sonra, gövdelerden birine yaslanmış bir figür gördü.

"Usta J-"

Tam *Jinshi* diyecekti ki, isim ağzından çıkmadan elini ağzına kapattı. Nedenini bilmiyordu ama o Burada takma isim kullanıyorum. Neydi yine? O denedi

Hatırla.

"Sensin..." dedi gergin bir ses maskenin arkasından, o daha ismi aklına getiremeden.

"Bunu çıkarman gerekiyor," dedi ve maskeyi yüzünden çekip çıkarmaya çalıştı ama Jinshi şiddetle direndi.

"Yapamam."

"Tabii ki . Burada kimse yok." Buraya kadar gelmesinin nedeni de bu değil ? Konutta yalnız kalabileceği hiçbir yer yoktu. Jinshi'nin kendi odası vardı elbette ama saray

Kadınlar her zaman oradaydı, her ihtiyacını karşılamaya hazırdılar.

"Ama biri gelebilir."

Argh, bu çok sinir bozucu! Maomao sallanan adamı omzuna yasladı ve onu çekmeye başladı. "Birinin görmesinden bu kadar endişeleniyorsan, o zaman kimsenin görmeyeceği bir yere gitmelisin."

Ormanın derinliklerine doğru gittiler. Şimdi güzel, büyük bir şelalenin bulunduğu bir uçurumun kenarını görebiliyordu. Püsküren su büyüleyiciydi.

Tanrılardan birinin giyebileceği türden beyaz tüylü bir pelerine benziyordu. Birkaç basamaktan aşağıya doğru akan su, yukarıdan bile çok etkileyici bir manzara oluşturuyordu. Suyun buradan toplanmış olması gerektiğini fark eden Maomao mendilini nehre daldırdı ve ardından Jinshi'nin maskesinin altına soktu,

Yüzünü serinletmek umuduyla.

Sonra ayaklarının etrafındaki zemin patladı.

Ne oldu?! Kuşlar dağılırken gürültülü bir kanat çırpma sesi duyuldu. Tepki veren Jinshi oldu: Maomao'yu kollarından yakaladı ve koşmaya başladı. Ama yine ayaklarının dibindeki toprak havaya sıçradı. Esinti kendine özgü kükürtlü bir koku taşıyordu.

"Bu bir *feifa* olabilir mi?!" Jinshi tısladı, hâlâ dengesiz bir şekilde hareket ediyordu. Açıkça bir feifa olduğu belli olan şey karşısında çarpıcı bir şekilde sakın görünüyordu.

beklenmedik bir gelişme. *Feifa*: "uçan patlama" anlamına gelen bu silah, ateş barutu kullanan bir silahtı. Bazen avcılıkta kullanılırdı ama bu özel silahın avcılıkta kullanıldığını iddia etmek çok zor olurdu. olay sadece bir hataydı.

Jinshi bir süre düşündükten sonra Maomao'yu daha sıkı kavradı.

"Özür dilerim. Bu biraz dramatik olacak."

Kucağında Maomao ile koşmaya başladı, sonra da şelaleye doğru sıçradı.

Birazmış, kıcımanın kenarı! Maomao spreyn içine daldıklarını düşündü.

Bölüm 18: Av (Kısım)

Koruma olarak görev yapan askerlerin sıkıntılı oldukları belliydi. Yetkililer kendi aralarında bir şeyler tartışıyorlardı.

Ara sıra Basen'e kızgın bakışlar atıyordu. Efendisi koltuğundan ayrılmamıştı tam iki saat olmuştu. Doğanın çağrısına cevap vermek için makul bir sürenin çok ötesindeydi.

Basen, kararından pişmanlık duymak için çok geç olduğunu biliyordu. Jinshi'ye eşlik etmek. Her neyse, Jinshi ona özellikle geride kalmasını söylemişti. Basen babasının her zaman yanlarında olan hizmetçiye tür talimat verdiğini görmüştü.

Basen homurdandı ve kaşlarını çatı. Herkes ona babasına benziyordu. Ancak şu anda babası -Gaoshun- ifadesizliğini koruyor, sadece olanları gözlemliyordu. Basen doğrudan işin içindeydi ama bugün Gaoşun sadece bir seyirciydi. O da diğer yetkililer gibi davranıyordu. Basen babasına ne yapması gerektiğini sormak için yanıp tutuşuyordu ama bu şartlar altında ona yaklaşamazdı. Bunun yerine, diğer görevlilerin rahatsızlığını görmezden gelmeye çalışırken bile efendisinin nerede olabileceğini hayal etmeye çalıştı.

Astlarından birini çoktan aramaya göndermişti ama doğruyu söylemek gerekirse, bizzat gidebilmeyi diliyordu. Hasta olmak Tamamen resmi görünen bir rolde sıkışıp kalmıştı, tek yapabildiği adamının geri dönmesini beklemektir.

Hizmetçilerden biri Jinshi'nin evden çıktığını gördüğünü iddia etti. Biraz hava alacağını söyleyerek binadan çıktı. Muhafızlara onu takip etmemelerini söylemişti ama minyon bir hanımefendi peşinden gitmişti biraz suyla. Basen bunun kim olduğunu biliyordu ve bu onu bir şeyler olduğundan daha da emin kılıyordu.

Burada öylece beklememeliydi.

Şu anda iki farklı tutum söz konusuydu orada bulunanlar arasında: kayıpları için endişelenenler

ve bir hizmetçi kızla bu kadar uzun süre ortadan kaybolduğu için açıkça eğlenenler. Basen özellikle bu ikinci gruptaki aptallara çok öfkeliydi.

Tartışmaktan kendini alıkoydu

Bu asla ! diye haykırmak istedi.

-Ama sonuç, ayağını yere vurma zorunluluğu oldu.

Ziyafetteki atmosfer hızla bozulmaya başlamıştı. Basen, Shishou'nun tek bir sözüyle ortalığı tekrar eski haline getirebileceğini hissetti ama ev sahibi iri yarı, tanuki benzeri karnına şarap doldurmakla meşguldü. Basen onun ne düşündüğünü hayal bile edemiyordu.

Shishou olduğu kişi olmadan asla bulunduğu *yere gelemezdi* ama bu açıdan bakıldığında onu geçebilecek tek bir kişi vardı: stratejist Lakan.

Yine de

Lakan'ın böyle bir hırsı olmadığı yaygın olarak anlaşıldı. O adam İnsanlar ona eksantrik, tuhaf, acayip diyordu; yakın zamanda bir fahişe satın almıştı ve onunla bir yere kapanmıştı.

bu ava katılıyor. Onun yokluğu özellikle dikkat çekici değildi;

Mahkemeyi çalkalayan şey, tek gözlü eksantrik adamın gerçek insani duygulara sahip olduğunun farkına varılmasıydı.

Tüm bunlar bir yana, Shishou bu ziyafetin ev sahibiydi ve kişisel olarak herhangi bir komplo gerçekleştirecek durumda değildi. Basen, efendisine eşlik ettiği süre boyunca uygunsuz bir şey olmayacağını umuyordu. Eğer bir şey olursa, bunun Shishou'dan başka biri tarafından kışkırtılacağından ve ev sahibinin bu işe karışmayacağından şüpheleniyordu.

Tam o sırada kaslı ve hâlâ genç olan bir asker koşarak geldi, ayak sesleri yeri dövüyordu. "Affedersiniz, beyler," dedi.

ziyafet salonuna girdi ve Basen'in önünde durdu. Bu pek uygun değildi ama kimse onu durdurmadı. Asker Basen'in önünde diz çöktü ve Basen ona başını kaldırmasını söyledi.

"Ne oldu?" Basen sordu.

üzerine asker odaya bir göz attı ve Basen'e bir bez parçası uzattı. Nemli, parçalanmış kumaşı tanıdı.

hemen. Askerin yüz ifadesine baktı. Ne düşündüğünü anlamak için çaresizce babasına bakmak istedi ama bu isteğini bastırarak bezi daha sıkı kavradı.

"Bu-"

Bir görevli elini uzattı ama Basen bezi ondan sakladı. Gözlerini yerden kaldırmadan, "Efendimin cübbesinin bir parçası," dedi. Dikkatle ifadesiz bir şekilde askere baktı.

Genç adam tekrar yere bakarak, "Bunu şelale havzasında bir kayaya asılı olarak buldum," dedi. Odada bir uğultu koptu. Yani kayıp misafir cübbesini yırtmıştı. "Kimse yoktu bölgede," diye devam etti asker. "Ancak nehir orada hızlı akıyor ve son yağmurlar nedeniyle kabarmış durumda."

Ziyaretçinin kadınlardan biriyle olan ilişkisine kıs kıs gülen insanların beti benzi attı. Birisi "Derhal bir arama ekibi gönderin!" diye bağırdı ama bunun için biraz geç kalınmıştı.

Basen, raporu getiren asker ve Shishou da dahil olmak üzere sadece bir avuç insan kalana kadar konuklar ziyafet salonundan dökülmeye başladı.

Asker gidenlerin olduğu yöne baktı, sonra ayağa kalktı. "İzninizle efendim, bunu bulduğum yere geri dönüp etrafa bir daha bakacağım," dedi ve sonra o da gitti.

Basen, askerin başını kaldırıp baktığında sırtıttığını fark etmemiş gibi yaptı.

Basen, iki astına ziyafet salonunda kalmaları talimatını vererek konuttan ayrıldı. Basen'in davetini paylaşanlar Efendisi için endişelenen Basen ilk sorduğunda adamlarını aramaya göndermişti bile, böylece şimdi sadece alaycılar işe yarar görünmek için kendilerini tökezletiyorlardı.

Basen diğer konuklardan bazılarının kendisine bağırdığını duydu ve onlara hazırlıksız bir şekilde cevap verdi, ama aslında yaptığı şey şuydu Etrafa bakınıyordu. Kendisine rapor veren askeri buldu; şimdi ona etrafı koklayarak bir şeyler arayan bir köpek eşlik ediyordu. Av peşinde koşan bir hayvana benziyordu ama sonra görevlilerden biri köpeğin önünden geçti ve köpek ulumaya başladı.

"Bu da ne?!" diye haykırdı adam, kendini tüm bu gürültünün nesnesi olarak bulduğunda irkilerek.

Köpeğin bakıcısı "Ah, çok üzgünüm efendim," dedi.

"Onu benden uzaklaştırın!" diye talepte bulundu adam. Asker köpeği geri çekmeyi başardı, ancak hayvan şimdi de havlamaya başladı

memurun astı. Adam ve yardımcısı uzaklaştı,
Ne kadar kötü eğitilmiş bir av hayvanıyla karşı karşıya olduklarını
düşündükleri belliydi.

Otuz dakika kadar daha aradıktan sonra, biri şelale yönünden bağırdı.
Havzanın aşağısında bir grup misafir toplanmıştı. Orada koyu kırmızı
benekleri olan yırtık bir cübbe ve içine saplanmış kırık bir ok vardı.

"Burada neler oluyor?" Basen böyle dedi ama cübbeyi keşfedenler
başlarını salladı. Kıyafetteki yırtık, daha önce bulunan kumaş parçasıyla
mükemmel bir şekilde eşleşiyordu. Su, kırmızı lekelerin solmasına neden
olmuştu ama kan oldukları kesindi ve okun isabet ettiği yere kadar
uzandıkları açıktı.

Cübbenin sahibi hiçbir yerde görünmüyordu. Eğer cübbe
akıntıyla onlara taşınmışsa, o zaman akıntının yukarısında olmalıydı -
ama eğer ok kıyafeti yakalamış ve sahibi kıyafetten kurtulmuşsa, o
zaman akıntının aşağısında olabilirdi. Yine de nehrin kıyısında hiç ıslak iz
yoktu, bu da buraya tırmanmış olma ihtimalini düşürüyordu.

Basen yırtık kumaş parçasına baktı ve kaşlarını çattı. "Bana oku
göster." Adamlarından biri kırık mermiyi ona uzattı. O da
kuyruk tüylerini ve kafasını inceledi. Sonra da giderek büyüyen memur
kalabalığına dönerek, "Özür dilerim ama herkesin eşyalarını aramak
zorundayız" dedi.

Ok şahin tüyleriyle kaplanmıştı. Bunlar , bu da ok kullanabilecek kişi
sayısını sınırlıyordu.
onları. Ancak bu seferdeki konukların çoğu, avda şahinlerin kullanılacağını
bildiklerinden, batıl inançları gereği yanlarında
şahin tüyleriyle süslenmiş malzemeler. Dahası, eşyaların her biri
profesyonel zanaatkârlar tarafından özenle işlenmişti. Soylular bir
tasarımın tekrarlandığını görmekten nefret ederdi; ok gibi sarf malzemeleri
söz konusu olduğunda bile benzersiz olmayı tercih ederlerdi. Her birinin
olağanüstü yapıda oklar taşıması beklenebilirdi ve
Malzemeler.

Kendilerini şüphe nesnesi olarak görmekten hoşnut olmadıkları belli
olan konuklar, gönülsüzce itaat ettiler ve her biri
arabasından av aletleri çıkararak, hiç kimsenin

Eşyaları arasında böyle bir ok bulunmuştu. "Bunu bana açıklayabilir misin?" Basen buz gibi bir sesle sordu.

Basen'in tuttuğu okun sıkıntılı sahibi, "O da ne?" diye cevap verdi. Adı Lo-en'di, finansla ilgilenen kurulun yüksek bir yetkilisiydi. Ama unvanı ya da makamı pek önemli değildi. Şu anda, gür sakalları titriyordu ve her şeyi inkâr ediyordu.

Ok hakkında bilgisi vardı. "Benim böyle bir şeyim yok, bir yanlışlık olmalı!" dedi titreyerek ve el kol hareketleri yaparak.

Seyirciler mırıldanmaya başladı. Şüpheli bakışlar Lo-en'e dönmeye başladı. Adamın söylediklerine rağmen, Basen'in elindeki kırık ok Lo-en'in çantasındakiyle mükemmel bir şekilde eşleşiyordu.

Basen, "Lütfen bunun nasıl bir hata olduğunu açıklayın," dedi.

"Biri bana komplo kurmak için bunları oraya yerleştirmiş olmalı!" Lo-en'in yüzü panikle gerilmişti ve hizmetkârları da onun sıkıntısını paylaşıyordu.

Belli ki hepsi bu beklenmedik olay karşısında derinden sarsılmıştı. Lo-en'in savunması kalabalığı yeniden konuşturmaya başladı. Sadece son derece beceriksiz bir suçlunun suçta kullanılan oklarla dolu bir sadak bulunduracağı konusunda hemfikir görünüyorlardı.

Köpekli asker Basen'in arkasında durmuş, sanki yorum yapmak istermiş gibi sahneyi izliyordu. Basen kumaş parçasını tekrar inceledi. "O zaman belki de değiştirilen oklar yakınlarda bir yere atılmıştır." Bakışları konutu ve evdeki tüm eşyaları manzara. "Nehir kıyılarını iyice araştırdık, belki de ormanı aramaya başlamanın zamanı gelmiştir."

Birisi irkildi. En ufak bir hareketti ama dikkatle izleyen biri bunu görebilirdi. Ama bu kişi yemi yutacak mıydı?

"Ayrılıp arayalım mı o zaman?" Basen sordu. "Herkes burada ihtiyacım yok. Eğer yarınız efendimi aramama yardım ederse, bu yeterli olur."

Kimse bu teklife itiraz etmeye cesaret edemedi. Lo-en ve partisi, Bu arada, hâlâ akıllarını başlarına toplamaya çalışıyorlardı. Basen bir iç geçirdi ve arkasındaki askere baktı. Adam ona dostça bir gülümseme verdi.

Basen bunun işe yarayacağını düşündü. Yırtık cübbeye baktı, açıkça sinirlenmişti. Kumaşta tanıdık bir el yazısı vardı.

Adam panik içinde etrafına bakındı, birilerinin gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Onu bulamayacaklarından emindi ama Herkesin seni yine de rahatsız edici bir duyguydu.

Onu asla bulamayacaklarından emindi ama bu düşünce onu doğal olarak oraya doğru yönlendirdi. Ormanlık alandaydı. dökülmüş yapraklar ve yumuşak toprak. Yapraklar düzgünce dağılmıştı, bu yüzden bir bakışta fark edilmeyecekti. Eğer bir grup kararlı adam yaprakları karıştırmaya ve toprağı kazmaya başlarsa, Yine de, bu bir sorun olabilir.

Ne yapmalıyım?

Adam telaşlanmıştı. *Bu neden oradaydı?* Bu soru peşini bırakmıyordu. Belki de onu normalden daha panik yapan şey buydu.

Variş noktasına ulaştığında rahat bir nefes aldı. Hiçbir şey değişmemişti. Toprak bozulmamıştı, tıpkı bıraktığı gibi.

"Orada bir şey mi var, efendim?"

Adam arkasından gelen bir sesle irkildi. Döndüğünde, elinde çamur lekeli bir bez tutan, sırlıklam saçlı genç bir kadın gördü. sarılmış paket. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hey! Bu-"

Adam elini uzattı ama büyük bir el bileğini kavradı. Adam Baktı ve elin sahibini gördü: av köpeğı olan iri yarı bir asker.

Köpek o akşam ikinci kez adama uludu. "Sanırım köpekler seni pek sevmiyor," dedi genç kadın, paketi kavrarken bakışları soğuktu. "Bahse girerim *bu* yüzden onlarla avlanmak istememişsindir."

Paketin içinden bir *feifa* tabancası çıkardı.

Bölüm 19: Av (Üçüncü Kısım)

Biraz geriye gidelim, Jinshi ve Maomao'nun şelaleye atlamasından hemen sonraki anlara.

Önce ağzına, sonra göğsüne doğru sert bir baskı hissetti. "Hrk," diye inledi Maomao, sonra öksürerek su çıkardı. Doğrulup oturdu, Midesinin geri kalanıyla birlikte ne gelirse kusmasına izin verdi. Birinin sıırlsıklam sırtını hafifçe ovduğunu hissetti.

"Özür dilerim. Yüzme bilmediğini fark etmemiştim."

Maomao kansız yüzüne ve dudaklarına rağmen, "Kimse... bunun içinde... yüzemez," demeyi başardı. Jinshi hiçbir uyarıda bulunmadan onu kollarından yakalamış ve ikisini de bir uçurumdan aşağı atmıştı. Doğru düzgün bir

koşmaya başlamış ve yere sert bir tekme atmıştı; bu sırada Maomao başka bir patlama sesi duyduğunu sanmıştı
feifa.

Uçurumun kenarı neredeyse elli metre yüksekliğindeydi. Başka koşullar altında, Jinshi'nin uçurumdan düşmüş olduğunu düşünebilirdi. Zihin.

"Buradaki havza derin," dedi şimdi. "İçine inmeyi başardığınız sürece, boğulmadığınızı varsayarsak hayatta kalabilirsiniz."

Maomao, "Büyük varsayım," diye cevap verdi. Kadının ne kadar kızgın olduğunu gören Jinshi ona bakamadığını fark etti.

Maomao ayağa kalktı ve kuşağını gevşetti. Cübbesi sıırlsıklamdı ve çok ağırıldı.

"Ne yapıyorsun?!"

"Senin için yeterince güzel olmadığım için üzgünüm ama bu gidişle üşüteceğim. Sen de öyle. Elbiselerinizi çıkarın, Usta Jinshi. Ben çıkaracağım.

onları sıkarak çıkar." Sonra Maomao tam da bunu yapmaya başladı. Cübbesi hâlâ ağırıldı. O kadar da umursamadığına karar veren Maomao, eteğini ve hatta iç çamaşırını çıkarmaya devam etti. Bir gümbürtü duyuldu.

şifalı bitki demetleri yere düştü. Sırılsıklam olmuşlardı. Mahvoldum, diye düşündü iç çekerek. En azından önünü ve kalçalarını örten basit kıyafetleri çıkarmaktan kaçınmaya karar verdi. Vücudunda saklayacak pek bir şey olmayabilirdi ama olanları da saklamak istiyordu.

Jinshi'nin cübbesini aldı, kendi başına bir gümbürtüyle yere fırlattı ve suyu sıkmaya başladı.

"Benimkini sonra düşünürsün," dedi. "Kendine iyi bak önce." Sesi garip bir şekilde sinirli geliyordu. Ancak onun bu şekilde kalmasına izin veremeyeceğini bildiğinden, bornozunu sıkmaya devam etti. Adam

neredeyse ondan geri aldı ve sıkarak kurutmaya başladı Kendisi. Bunun iyi bir şey olduğunu düşündü; adam ondan daha güçlüydü ve bu işi daha etkili bir şekilde yapabilirdi. Kendi kıyafetleri üzerinde çalışmaya geri döndü.

Hâlâ oldukça nemli olan eteğini ve iç çamaşırını tekrar giydi, sonra nihayet etrafına bir göz attı. Loş bir mağaranın içindeydiler. "Neredeyiz biz?"

"Şelalenin arkasında. Burayı pek kimse bilmez." "Ama sen biliyorsun."

"Uzun zaman önce burada benimle oynayan bir görevli bana burayı öğretmişti. Anladığım kadarıyla buraya girmek bazen bir tür cesaret testi olarak kullanılıyor."

"Anlıyorum..." Maomao, otların arasında gezinerek bir şeyler bulmaya çalıştı.

Hâlâ kullanılabilecek bir şey olup olmadığına karar verirken, bambu filizi derisine sarılmış birkaç küçük bohçaya rastladı. Onları Jinshi'ye uzattı. Bohçaları birbirine bağlayan maymun otunu çözerek haşlanmış kelebeği ortaya çıkardı. Paketlenmişlerdi

katmanlar ve merkezdekiler nispeten hasarsızdı. "Bu kadar kötü bir yemek olduğu için üzgünüm ama bunu yemenizi istemek zorundayım."

Maomao dedi ki. Bitki biraz lezzet vermesi için baharatlanmıştı ve biraz ıslatmak muhtemelen tadına o kadar da zarar vermezdi, ancak Yine de, normalde bir soylunun yemek masasına koyacağı türden bir şey değildi.

"Nedir bu? Bir çeşit ilaç mı?" "Hayır, efendim. Tuz eksikliğiniz var gibi görünüyor."

Butterbur bir ilaç olarak tasarlanmamıştı; Maomao

boş zamanlarında atıştırmak için yanında getirmişti. Tatlandırıcı o sabah kahvaltıda ortaya çıkmış ve Maomao'nun hoşuna gitmişti, bu yüzden hizmetçilerden birinden kendisi için biraz paketlemesini istemişti.

"Tuz mu?" Jinshi Maomao'ya bakarak sordu. Ruh hali düzelmiş gibi görünüyordu ama Maomao'nun nasıl tökezlediğini unutamıyordu. Daha önce. Atlayışları sırasında, ona vermek için getirdiği şişeyi düşürmüştü; şişeyi su, soya ezmesi ve şeker karışımıyla doldurmuştu.

"Bu kadar sıcak bir günde böyle bir kılık değiştirdiğinizde, elbette aşırı ısınmaya başlarsınız. Bahse girerim halsiz hissediyordunuz ve başınız ağrıyordu."

Jinshi'nin neden kendini iyi hissetmediği açıktı. Yüzünü kapatarak etrafta dolaşmış, sadece düzgün beslenememekle kalmamış, aynı zamanda

neredeyse hiç su bile alamıyorlardı. Çok basit bir şey gibi görünse de sadece su eksikliği bile bazı durumlarda ölüme yol açabiliyordu.

Kendilerini havuza daldırmak, acılarını hafifletmişti.

Aşırı ısınıyordu ama tedbir için biraz tuz almasını istiyordu. Bu yüzden butterbur.

"Demek böyle düşünüyorsun." Jinshi bitkiden biraz aldı ve ağzına attı. Sonra hemen bir ısırık daha aldı; tuzlu tadı beklediğinden daha iyi olmalıydı.

O anda mağarada oldukça utanç verici bir ses yankılandı:

Maomao'nun midesinden geliyordu. Bu onun hatası değildi-

Maomao fazla yemezdi ama bu onun daha çabuk acıktığı anlamına geliyordu. Hizmetçiler de misafirler yemek yiyene kadar yemek yemezlerdi.

Jinshi elini ağzına götürerek Maomao'ya biraz tereyağı uzattı.

Maomao aniden ona ters ters bakma, dişlerini gösterme ve kaşlarını çatma arzusuna kapıldı. Elbette bu dürtüsünü bastırmayı başardı.

"Teşekkür ederim," dedi ama bunu söylerken biraz suratını astı ve sonra kendisi için bir parça butterbur koparıp ağzına attı. Yenilen Jinshi kendi payını da yedi. Ellerinde sadece sarma kaldığında, Jinshi kalan son parçayı da yaladı.

parmaklarındaki tuzu temizledi. Maomao bunun ne kadar çocukça olduğuna şaşırdı ama yine de devam etti ve bambu ambalajı temizledi.

"Az önceki de neydi öyle?" diye sordu derin bir tedirginlikle.

"Bu *bir* feifa-elde taşınan ateşli silahtı. Silah sesleri birbirine oldukça yakındı, dolayısıyla birden fazla saldırgan tarafından saldırıya uğramış olma ihtimalimiz yüksek."

Feifa savaş için tasarlanmıştı, ancak onu kullanmak için barut ve mühimmatla doldurmak ve ardından ateşe vermek gerekiyordu. Bu Muhtemelen Jinshi'nin ormanda saklanmaya çalışmak yerine uçurumdan atlamayı tercih etmesini açıklıyordu. Ormanda olsaydı doğrudan düşmanlarının pençesine düşüyordu. Daha da kötüsü, kaç düşmanları olduğunu bilmiyorlardı.

Kendisinden bu kadar nefret ettirecek ne yaptı?

Maomao kendisini bu işe bulaştırdığı için onu azarlamak istedi ama eğer

Kendine karşı dürüst olsa da şikâyet edemezdi: Onu uygun hedef haline geldikleri yere kadar takip eden kendisiydi. Ormana girdikleri anda kendilerini savunmasız hale getirmişlerdi ama dağ evinin görüş alanından çıkmak

tabutlarına çakılan son çivi oldu.

Kuşkularına rağmen Maomao bulundukları yerde etrafına bakındı.

Şelalenin gürültüsü mağarayı dolduruyordu.

nemli ve yosun doluydu. Orada burada küçük hayvanların iskeletlerini görebiliyordu, bu da içeri girdiklerini ama geri çıkmayı başaramadıklarını gösteriyordu. Mağara daha da karanlıktı ama bir rüzgâr esintisi hissedebiliyordu.

"Demek bu mağaradan haberin vardı. Buradan çıkmanın bir yolu olup olmadığını biliyor musun?" diye sordu.

"Normalde şelalenin yanından yüzerek geçilirdi."

"Benim için zor olabilir." Maomao yetenekli bir yüzücü değildi.

Daha önce nasıl boğulmak üzere olduğuna şahit olun.

"İleride tavanda bir delik var," diye yanıtladı Jinshi. "Bu konuta daha yakın bir mağaraya bağlı." Bir cesaret testi olarak bu mağaraya girenler, öyle görünüyor ki, genellikle bu yolla çıkarıldı.

"Gaoshun Usta biliyor mu?"

Jinshi ona tam olarak bakamadı. "Böyle oyunlar oynamamdan nefret ederdi." Yani bunu ondan gizli yapıyorlardı. Hava

Maomao ve Jinshi arasındaki gerginlik aniden artmış gibiydi. "Basen bunu biliyor ama noktaları birleştirip birleştirmeyeceğinden emin değilim.

hemen." Gaoshun'un aksine Basen her zaman hızlı düşünen biri değildi. Keşke ona nerede olduklarını bildirmenin bir yolu olsaydı.

Jinshi'ye ateş eden her kimse muhtemelen bölgeyi araştırıyordu. etrafında. Ve Jinshi'nin şu anki fiziksel durumunda, güvenli bir şekilde yüzerek uzaklaşabileceğinin hiçbir garantisi yoktu.

Maomao mağaranın içine doğru döndü. Rüzgârın tavanda ısıklık çaldığını duyabiliyordu. Aklına yardım için bağırabilecekleri geldi ama Jinshi başını salladı. "Bizi duymaları için çok yakınımızda olmaları gerekir. Şanslıyız ki

Bütün gün bağırırsak birileri fark eder."

Aklına bir anı gelince Maomao başını eğdi. Başparmağını ve işaret parmağını ağzına soktu ve ısıklık çalmaya çalıştı. Fakat Uzun zamandır yapmamıştı ve pek ses çıkarmamıştı. *O kadar kolay olmayacağını bilmeliydi.*

Yenilgiyi kabul ederek yanına gitti ve tavandaki deliğe baktı. O kadar da uzak değildi, belki 270 santimetre. Jinshi en az 180 yaşında olmalıydı ama muhtemelen deliğe kadar zıplayamazdı.

Jinshi ne düşündüğünü biliyor gibi görünerek onu izledi. Söylemedi ama kız onun ne kadar ağır olduğunu anlamaya çalıştığını tahmin etti.

Maomao onu engelledi: "Yapamam." Muhtemelen onu omuzlarına tünemiş olarak hayal etti ve şu sonuca vardı açıklığa ulaşabilirdi. Ancak Maomao kim ve ne olursa olsun böyle bir planı kabul edemezdi. Eğer Suiren Maomao'nun ayaklarını Jinshi'nin üzerine koyduğunu öğrenen Maomao, durumun zorunlulukları ne olursa olsun, ona ne olabileceğini düşünmek istemedi.

"Alternatif ne? Altında mı kalacaksın? Seni ezerdim." "Ama-"

"Yap ."

O böyle söyleyince, başka seçeneği kalmamıştı. Maomao, Jinshi'nin çömeldiği yere gitti, ancak bu konuda sinirli görünmeye özen gösterdi. Adam onun omuzlarına çıkmaya hazırdı ve başka seçeneği kalmadığı için kadın da bunu yaptı. Jinshi'ye tutundu

Ayağa kalkarken nemli kafasına mümkün olduğunca hafifçe vurdu. "Biraz kilo almaya dayanabilirsin, biliyorsun." "Elbette bunun zamanı değil, efendim."

Karanlıkta açıklığı göremedi ama hissederek bulabildi. Nemli ve yer yer kaygandı. Bir şekilde parmaklarının ucuyla tutunmayı başardı, sonra ayakları Jinshi'nin omuzlarında olacak şekilde kendini yukarı çekti.

"Umut verici görünüyor," dedi.

"Evet..." Maomao cevap verdi. Tam ayağa kalkmaya hazırlanırken, nemli gözlü bir yaratık tam kafasının üzerine indi. "*Ribbit!*" diye vırakladı ve sonra tekrar sıçrayarak uzaklaştı.

Bir kurbağa, diye düşündü Maomao. Onu korkutmak için yeterli değildi ama konsantrasyonunu bozmak için yeterliydi. Onu zar zor tutan parmakları kayıp gitti.

"Ah-" Maomao dengesini kaybetti, ayağa kalkmak için hâlâ yolu yaralamıştı.

Hareket Jinshi'yi altından yakaladı.

"H-Hey, dikkat et!" bağırdı, yalpalayarak. Olabilirdi bıraktı ama Maomao'ya tutunmaya çalışma nezaketini gösterdi. Ne yazık ki sonuç, nemli yosunların üzerinde kayması ve muazzam bir düşüş yaşaması oldu.

Hemen bir şey söylemedi. Bu arada Maomao acı hissetmedi ama yanağına bastırılmış nemli bir deri buldu. Bu fark edilir derecede ve nabzını hissedebiliyordu.

Hareket de edemiyordu. İki büyük kol etrafını sarmış, onu sıkı sıkı tutuyordu. Güzel kokulu parfümün izleri burnuna ulaştı.

Maomao kendi kalp atış hızının arttığını hissetti. Vücutları bu kadar yakinken Jinshi'nin bunu duyacağından endişeleniyordu ama istese de çekilemedi. Kan onun içinden geçerken

Damarlar, Maomao kendini sadece tek bir şeye odaklanmış buldu.

O da *ne*?

Maomao'nun sol eli ikisinin arasında kaldı ve avucuna yumuşak bir şey yapıştı. İlk başta bunun düşerek ezilmiş bir kurbağa olduğunu düşündü ama büyüklüğü kurbağaninkine hiç benzemiyordu. kafasına atlayan bir amfibi. Dahası, her neyse kumaşla kaplı gibi görünüyordu. Kurbağa Jinshi'nin kafasına mı atlamıştı?

Bornoz mu? Maomao, ne yaptığını gerçekten düşünmeden, çalışarak parmaklarıyla etrafı yokladı.

"Hngh?!" Jinshi homurdandı. Kalp atışları . Maomao başını kaldırdığında kendini Jinshi'nin çenesine bakarken buldu; onun dudağını sertçe ısırıldığını görebiliyordu. Mücadele ediyor, bir şeyle savaşıyor gibiydi.

Cübbesindeki kurbağa sanki gibi kıpırdadı.

"Özür dilerim ama... elinizi çekebilir misiniz? İşleri oldukça zorlaştırıyor..." Jinshi'nin sesi kelimeleri güçlükle çıkarıyormuş gibi geliyordu ve ona bakmayı reddetti. O bile bunu gördü. Nedense yüzünden soğuk terler damlıyordu. Kaşları sanki büyük bir acı çekiyormuş gibi sıkıca çatılmıştı.

"Zor mu?" Maomao refleks olarak elini sıktı ve Jinshi'nin ifadesi dramatik bir şekilde daha da yoğunlaştı. Ancak o zaman Maomao'nun aklına elinin gerçekte nerede bakmak geldi. Jinshi'nin göbek deliğinin altında bir yerde duruyordu.

Hiçbir şey söylemedi. Orada bir şey vardı - asla orada olmaması gereken bir şey. Yakalaması son derece utanç verici olacak, ama yakalayamaması gereken, çünkü orada olmaması bir şey - kategorik olarak

orada olamazdı. Jinshi bir hadımdı, arka sarayın bir memuruydu.

Ama orada olan şey... .

Huh?!

Maomao yavaşça elini çekti ve kendini Jinshi'nin gevşemiş tutuşundan kurtarmaya çalışacaktı ama Jinshi sırtının küçük kısmına onu olduğu yerde tuttu.

Jinshi perçemini kenara fırçalayıp bir nefes verdikten sonra Maomao'ya baktı. "Sanırım bu bir anlamda beni biraz kurtarıyor." Yüzü, kalbi kasvetle kuşatılmış göksel bir perinin yüz yd .

Ama o bir su perisi değildi. Öyle bir yüzü vardı ki tek bir gülümsemesiyle ülkeyi dize getirdi, ama o bir kadın değildi.

Ve erkekliğin en önemli sembolünden yoksun bir hadım da olmadığı ortaya çıktı.

Maomao  zerine düştüğünde Jinshinin cübbesi açılmıştı, Ancak ortaya çıkardığı beden yumuşak ve şımartılmış değildi; bunun yerine tamamen

Disiplin ve eğitimin ürünü olan gergin kaslar. Yüzü bir su perisine ait olabilirdi ama vücudu bir savaşcınınkiydi.

Maomao'ya, onun bir hadım *olmayabileceğinin* daha önce hiç aklına *gelmemiş* olması şimdi açıklanamaz görünüyordu. Belki de bilinçaltında bu olasılığı düşünmekten kaçınıyordu.

"Sana söylemek istediğim bir şey var," dedi Jinshi. "Seni bu yolculuğa çıkarmamın bir nedeni de buydu."

Maomao kendini kulaklarını tıkamak isterken buldu. Daha fazla duymaması gerektiğini hemen anladı. Ama kulaklarını tıkamak sadece ne düşündüğünü belli ederdi.

Arka sarayda hadım olmayan bir adam vardı. Bu gerçek ortaya çıkarsa ne olurdu? Ya o adam cariyelerden birine elini sürmüştü; ya bahçesine İmparator'a ait olmayan bir tohum ekilmişse?

Maomao, Jinshi'ye kaşlarını çatı. *Dur, lütfen! Beni bu işe bulaştırma...*

Jinshi daha önce de Maomao'yu sık sık kullanmıştı ve bazen az bazen çok olsa da bu onun için her zaman bir baş ağrısı olmuştu. Yine de hiçbir zaman gerçekten üzölmeye değecek bir şey gibi görünmemişti. Ama bu farklıydı. Bir kez bu bilgiye sahip olduğunda, bunu mezara kadar götürmesi

Ve seni mezara kadar takip etmeye hazır değilim!

Maomao bunun yerine, "Çok özür dilerim efendim. Korkarım bir kurbağayı ezmiş olabilirim." Yüzünü tamamen ifadesiz tuttu.

"...Bir kurbağa." Jinshi yüzünü buruşturdu. Güzel. Bırak buruştursun. Maomao bu durumun üstesinden irade gücüyle gelecekti.

"Evet efendim, bir kurbağa. Tekrar özür dilerim, yukarıdan üzerime düştü ve dengemi kaybetmeme neden oldu. Yaralanmadınız, değil mi?"

O yumuşacık hissi veren şey bir kurbağaydı, kendine sürekli sadece bir kurbağa olduğunu söylüyordu.

"Bu hiç f-" değildi

"Çok üzgünüm, benim için en ağır yükü üstlendiğini biliyorum. Çabuk buradan gidelim." Ayağa kalkmaya çalıştı ama Jinshi onu bırakmadı. " Usta, ellerinizi çeker misiniz?"

"Sen kurbağa diyorsun?" Jinshi ayağa kalktı, hâlâ onu tutuyordu.

Böylece Maomao neredeyse dizlerinin üzerindeyken birbirlerine bakar hale geldiler. Maomao'nun bacakları açıldı ve kadın Maomao'nun tam tepesindeydi.

Durum bundan daha tehlikeliymiş gibi görünemezdi. Jinshi ona doğru eğildiğinde Maomao neredeyse irkilerek kaçacaktı ama Artık yenilmeyecekti. Gözlerini ona dikti, burunlarının arası birkaç santim açıktı.

"Eğer bir kurbağa değilse, ?" diye sordu.

O sadece bir kurbağaydı, o sadece bir kurbağaydı, diye tekrarlayıp durdu, bir mantra gibi. Sol elinin altındaki yumuşacık şey bir kurbağaydı. Bir kurbağa, başka bir şey değil. Kurbağalar ; elini eteğine sildi.

"Elbette bir kurbağa daha küçük olurdu, değil mi?" Jinshi yüzünü onunkine bir santim daha yaklaştırarak sordu.

"Hayır efendim, yılın bu zamanlarında etrafta makul büyüklükte amfibiler olur..."

"D-Değerli..."

Jinshi tekrar irkildi, şok olmuş görünüyordu ve Maomao bu anı değerlendirerek burun buruna gelene kadar mesafeyi daha da kapattı. neredeyse dokunaklı. "Evet, düzgün. Eğer düzgün büyüklükte bir kurbağa değilse, hangi düzgün büyüklükte şey olabilir ki?"

Makul büyüklük bunu karşılamadı ama şimdilik bu yeterli. Evet, "makul büyüklükte" yeterli olur.

"Hey, elini mi siliyorsun?"

Jinshi neden skandala uğramış gibi görünüyordu? "Çünkü kurbağalar iğrençtir, efendim."

"İğrenç! Bunu yılan şarabı içen biri söylüyor!" "Ama kurbağalar sümüksüdür."

"*Sümüklü* kim?!"

Uzun saniyeler boyunca birbirlerine baktılar, sonra neredeyse bir dakika.

Tabiri caizse önce Jinshi gözlerini kırıştırdı ve dudaklarını büzerek Maomao'dan başka bir baktı.

D...Kazandım mı? Maomao rahat bir nefes alarak kendi kendine sordu. Çok bilmenin hiçbir yararı olmazdı. Ve Maomao için,

Doğuştan angarya işlerden biraz daha fazlasına uygun olduğu için hiçbir şey bilmemek en iyisiydi. Sonra ne olduysa oldu, Üstleri ne yaparsa yapsın, Maomao dürüstçe şunu söyleyebilirdi konuda hiçbir şey bilmiyordu. Onun pozisyonu buydu.

ve Şimdi bunu değiştirmeye hiç niyeti yoktu. Jinshi ve Maomao bir memur ve onun hizmetçisiydi; ne daha fazlası, ne daha azı ve görevlerini yerine getirmek için sır bilmesine gerek yok.

Jinshi'nin tutuŐu sonunda gevŐedi ve Maomao sürünerek dışarı çıktı ve ayağa kalkmaya çalıştı, ancak kendini yere itilmiş buldu. Daha önce Bunu bekliyordu ve sırt üstü düşerek yere yığıldı. AŞağı baktı ve Jinshi oradaydı. Yer deęiŐtirerek onun üzerine çıktı. A Gözlerinde mum alevi gibi soluk bir ışık dans ediyordu. "Pekâlâ." Ellerini yavaşça kadının dizlerinin arkasına koydu ve yukarı kaldırdı. İkisi de öncekinden daha da riskli bir pozisyondaydı. "Kendin öğrenmek ister misin?" Jinshi kaşlarını çatıyordu.

Maomao'nun tüyleri diken diken oldu ve aşırı başladı. Jinshi'yi çok fazla zorladığını geç de olsa fark etti.

Jinshi ise bir an için kaybolmuş gibiydi. Önce saniyeler, sonra bir dakika geçti ve ikisi de kıpırdamadı. Sonunda, Jinshi bir karar vermiş gibiydi. Dudağını ısırdı ve öne doğru eğildi, yüzü yavaşça onunkine yaklaşıyordu.

Acaba ona iyi bir tekme mi atsam, diye düşündü Maomao, zihni dönüyordu ama sonra Jinshi durdu ve kızgınlıkla başını kaldırdı. "O da ne?"

Maomao çıkıŐtan bir ses duyduğunu düşündü. Yukarıdan bir hayvanın ulumasına benzeyen bir ses duyuluyordu.

Maomao yavaşça, kararsızca parmaklarını ağızına götürdü ve ılık çaldı. Ona bir köpek havlamasıyla cevap verdi. Islık çaldı ve sonra bir kürk topu üstlerindeki delikten içeri dalarak Jinshi'nin sırtının tam ortasına indi. O belini ovuŐtururken, Maomao altından dışarı fırladı. Tüy yumağı Lihaku'nun oynadığı av köpeğiydi. Maomao ona kocaman sarıldı ve güzelce okşadı.

"Hey, ne yapıyorsun? Böyle kaçıp gitme!" diye seslendi diğer büyük köpeğin sesi. Sesi çok da endişeli gelmiyordu, Gerçekten.

Jinshi hâlâ sırtını ovuşturarak tavana bakıyordu. Maomao zor kurtarmış gibi hissederek Lihaku'nun adını avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Nasıl oldu da aşağıya indin?" Lihaku şaşkın bir ifadeyle sordu. Bir ip getirmiş ve Maomao ile Jinshi'yi dışarı çekmişti. mağaranın. Jinshi'nin söylediği gibi, tavandaki delik konuta yakın bir yere açılıyordu.

"Peki bu kadar önemli biriyle ne yapıyorsun?" Maomao'ya fısıldayarak ekledi. "Çok önemli biri" derken, şu anda kılık değiştirmiş olan Jinshi'yi kastediyor gibiydi. Muhtemelen Lihaku'nun onu görmesi güvenli olurdu, ama o zaman belki de insan çok dikkatli olamazdı.

"Açıklaması zor diyelim," dedi. Lihaku başını eğdi. Ama işin içinde Jinshi'nin statüsündeki biri olunca, çok fazla soru sormamanın en iyisi olduğunu biliyordu. Ona sadece şelale havzasına düştüklerini ve kendilerini mağarada bulduklarını söylemişlerdi.

"Burada olduğumu kimseye söylememenizi rica ediyorum," dedi Jinshi. Üst mağaranın zemininde oturuyordu. Sesi sanki bir Her zamankinden farklı biriydi; belki de maske takılıyken konuşmak o kadar zordu.

"Nasıl isterseniz, efendim." Lihaku saygıyla başını eğdi.

Belki de Jinshi, bulunduğu farkına varmazlarsa diğerlerinin ne yapacağını görmek istiyordu. Yine de Maomao, Basen'e ve hatta Gaoshun'a haber vermeyecek olmasına şaşırmıştı.

Köpek Lihaku'nun kucağında yatıyor, kuyruğunu sallıyordu; o da başını okşuyor ve ona kurutulmuş et parçaları veriyordu. Maomao hayvana şöyle bir baktı. Onun ısılığını takip etmeyi başarmıştı, yani belli ki oldukça iyi kulakları vardı.

"Başka numaralar da biliyor mu?" diye sordu.

"Numara mı? Sanırım bir tavşan kovuğu bulabilir. Hepsi bu kadar." Sanki Lihaku ile gayet normal bir şekilde Konuşma. Köpek yanına geldi ve onu kokladı. Aptal tavrının ardında bir zeka vardı.

Maomao Jinshi'ye bir bakış attı. Az önce olanlardan sonra, neredeyse onun gözlerinin içine bakmaya cesaret edemiyordu. Ama söylenmesi gereken söylenmeliydi. "Usta J- Kousen," diye başladı, takma adını kullanmak için tam zamanında hatırlıyordu. Maske taktığı için muhtemelen takma adını kullanmak istemiştir.

"Evet? Ne ?" Maskenin arkasından gelen ses şöyleydi

Soğuk. Maomao'ya onu bu hale getirdiği için kızgın olmalıydı. daha önce çalıştı. Yoksa neden davransın ki? Ve Maomao'nun bunun olacağını hiç tahmin etmediğini iddia etmesi haksızlık olmaz mıydı? Tam olarak onu kandırmaya çalışmış sayılmazdı. Hatta belki de kendini açıklamaya çalışıyordu. Ancak Maomao, hiçbir şey bilmeme arzusuyla dolup taşarak çirkin bir kılıf bulmuştu. Bu hikaye yüzünden üzgün olduğu için onu suçlayamazdı.

Ne olsa görünüşüne çok güveniyordu. Ve şüphesiz çok güzel bir kurbağa.

Maomao ne yapacağını şaşırmıştı ama hiç değilse şunu söyleyerek işe başlamalıydı: "Sanırım bu konuda bize kimin ateş ettiğini tespit edebiliriz." Av köpeğinin başını okşadı.

Bu da bizi günümüze geri getiriyor.

Maomao kirli bohçayı açtı. İçinde hâlâ ateş tozu kokan üç *feifa* vardı. Daha önce hiç *feifa* görmemişti ve ne kadar küçük olduklarına şaşırmıştı. Jinshi ve Lihaku

neredeyse onun kadar. Onlar sözde en yeni

Yurt dışından ithal edilen bu model henüz bu ülkede yaygın değildi.

Daha önceki modellerde olduğu gibi ateşleme barutunu yakmak için bir fitil kullanmıyor, bunun yerine özel bir ateşleme barutu kullanan sofistike bir yapıya dayanıyorlardı.

Barutu tutuşturmak için kıvılcım oluşturacak şekilli metal parça. Hiçbiri Jinshi de Lihaku da bu en modern *feifa*'ları hiç görmemişti; sadece bir kez ateş etmişlerdi ve silahların nasıl çalıştığına dair anlayışları bundan öteye gitmiyordu.

Bu yeni *ateşin* çürük yumurtayı andıran kendine has bir kokusu vardı; hiç de hoş bir koku değildi. Ateş tozu tipik olarak

kömürü güherçile ve kükürt ile birleştirerek

Patladığında çok eşsiz bir kokusu vardı, burnunuzu kapatmak istemenize neden olan güçlü bir aroma. Av sırasında böyle bir cihaz kullanılmış olsaydı, mükemmel burunlarıyla her köpek buna tepki verirdi hemen. Ve gerçekten de, Lihaku'nun tazısı kokuyu aldığında onları doğrudan bu *feifa*'ya götürmüştü.

Bu bölgede avlar *feifa* ile yapılmıyordu. Bir kere, silahlar yeterince isabetli değildi ve

dağ ortamında, çekime engel olabilecek tüm nesnelerle birlikte. Jinshi'nin hayatına kast edilmesinde kullanılmalarının nedeni muhtemelen bunların en yeni model olmasıyla ilgiliydi. Kıvılcım oluşturma benzersiz yolu test atışlarının da gösterdiği gibi, isabet ve menzil. Yine Jinshi'ye ateş eden bu adam ıskalamıştı.

Lihaku, işinde o kadar iyiydi ki, adamın kollarını sıkıştırmıştı. ve dilini yutmasını engellemek için ağzına bir tıkaç koymuştu.

"Herkesi o yaşlı adamlardan şüphelendirdiğim için kendimi biraz kötü hissediyorum," dedi Lihaku. Her tuzak yem gerektirir. Jinshi'nin talimatıyla, tepkisini okumanın kolay olacağı bir yetkili seçmişlerdi.

Esir adamın suç ortakları -yani üstündeki memurlar ve altındaki dalkavuklar- istedikleri zaman tutuklanabilmeleri için zaten . Şimdi tüm bunlar gerekli olan bu adamı götürmek ve itirafını almaktır.

Av köpeği Lihaku'nun etrafında daireler çizerek koşuyordu. "Bu Tamam, sen iyi bir çocuksun," dedi Lihaku, bir eliyle tutsağı tutarken diğer eliyle köpeği okşayarak. Suçlunun kim olduğu konusunda zaten oldukça iyi bir fikirleri vardı. Ateş eden herkes *Feifa* kokardı ve kokudan kurtulduklarını düşünseler bile bir iz sürücü köpeği kandıramazlardı.

Maomao silahları tekrar sardı ve Lihaku esiri iterken onu takip etti.

Sonsöz

Yine de bu konuda kendini iyi hissetmiyordu. Suirei olayında olduğu gibi, Maomao işleri çözümsüz bırakmaktan nefret ediyordu. Ama aklını kaybetmenin hiçbir amaca hizmet etmeyeceğini de biliyordu.

Gaoshun, gölde bir teknede düzenlenen akşamki ziyafete katılıyordu. Bu da en azından korumalar ve Maomao evde kaldı. Odasında gece esintisinin tadını çıkarıyordu.

Şu feifa, diye düşündü. Alışılmadık görünüyorlardı. Birisi onların en yeni model olduğunu söylemişti. Batıdan geldikleri tahmin edilebilirdi.

Batı.

Maomao, kendilerini İmparator'un gelini yapmak için gelen elçileri düşündü. Odalarından gizlice çıktıklarında ne yapıyorlardı? Gaoshun sormuştu.

Çocuk yerine sır taşıyan kadınlardan bahsediyordu ama bir komplo da kurulabilirdi. Maomao, kadınların belki de saray görevlilerini baştan çıkararak onları suç ortağı haline getirdiğini düşünmüştü, ama başka bir olasılık daha vardı.

Her ülke en yeni silahları istiyordu, ancak bir ulus diğerine açıkça satarsa bunun tek sonucu savaş olabilirdi. Bu yüzden Bu nedenle elçilerin ülkesi açıktan silah satamıyordu. Ancak mahkemeden geçmeden gizlice de satamazlardı... satabilirler miydi?

Belki de geçmekte olduğumuz köprü sandığımdan daha tehlikelidir, diye düşündü Maomao.

Belki de daha büyük ve daha güçlü bir destekçileri vardı.

Bugün tutuklanan adamların ne kadarını söyleyecekleri, hatta ne kadarını bildikleri bile belli değildi. Maomao sadece olan bitenin bir an önce sona ermesini umuyordu. Başkalarının neşe ve mutluluğunu dileyecek kadar yumuşak biri değildi ama eğer

Etrafındaki her şey huzurluydu, bu onun da huzur içinde yaşayabileceği anlamına geliyordu.

Tam perdeyi kapatıyordu, biraz uyuyabileceğini düşünüyordu ki kapı çalındı. Kendine rağmen biraz sıçradı. Sonra sürünerek kapıyı açtı.

hafifçe. Kendisini o anda en az görmek istediği kişiyle karşı karşıya buldu.

Gaoşun ziyafetteydi ve Basen de muhtemelen onunla birlikteydi. Neden katılmayan tek kişi *bu* adamdı?

"İstemiyorsan beni içeri almak zorunda değilsin." Güzel ses bastırılmış gibiydi. Maomao kapıdaki aralıktan Jinshi'nin dönüp duvara yaslandığını görebiliyordu. "Özür dilerim. seni üzüyor."

Maomao hiçbir şey söylemedi ama Jinshi'yi taklit ederek yan tarafındaki duvara yaslandı. Koridordan onun iç çektiğini duydu. Sonra başını kaşıma sesi geldi, ayaklarını hayal kırıklığıyla yere sürttü ve sonunda saçlarının duvara çarpma sesi geldi. (Kafasını mı sallıyordu?) O anda nasıl görüldüğünü tam olarak anlayabilmek için onu görebiliyordu. Ona bir şey söylemek istedi ama kelimeleri bulamadı. Maomao da aynı şekilde hissediyordu.

Biraz sinirli bir şekilde burnunun ucunu kaşıdı. "Ben bir kez daha düşündüm. Aslında senden özür dilemeliyim." Ne de "uygun boyut" konusunda çok ısrarcıydı. Herkes öfkelenebilirdi. Jinshi bile. Maomao'ya bile.

Duvarın diğer tarafında Jinshi homurdandı.

Ne düşündüğünü merak ediyorum. Maomao insanların duygularına karşı sınırdan kayıtsızdı, bunun nedeni kısmen onlarla hiç ilgilenmemiş olması, kısmen de yetiştirilme tarzıydı. Maomao'nun Verdigris Evi'nin sakinleri ona bebekken çok iyi bakmışlardı ama iş her zaman önce gelirdi ve o da sık sık tek başına kaldı. Ağlayabilirdi ama işleri bitene kadar kimse ona yardım etmeye gelmezdi. Sonunda ağlamayı bıraktığı söylendi - belki de dersini almıştı.

Belki de her şeyin arkasında bu vardı, belki de yoktu; Maomao bilmiyordu. Ama sebebi ne olursa olsun, bu tür şeylere karşı pek duyarlı olmadan büyümüştü.

İnsanlar ona karşı sevgi ya da nefret hissettiklerinde. Kristal Köşk'teki fırtınayı atlatmasını sağlayan şey de buydu. Elbette bundan hoşlanmıyordu ama bu onu çoğu insandan çok daha az rahatsız ediyordu.

Ayrıca Jinshi-'ye ne söyleyeceği konusunda da kararsızdı, bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Olabildiğince çok düşünüyor, kelimeleri arıyordu. Sonunda şöyle dedi: "Söyleyecek bir şey yok. Bildiğim kadarıyla ilgili olarak, siz kimseniz osunuz, Usta Jinshi."

Kahretsin, diye düşündü, başını kendine sitemle sallayarak: onun gerçek adını kullanmak istememişti. Yine de bu onun en gerçek ve en içten yanıtıydı.

Yani kimse aile mücevherlerini çalmadı. Ne olmuş yani? Onları görecektir gibi değildi. Tüm meselenin onunla alakasız olduğunu düşünecekti.

"Sana göre ben neysem , öyle mi?" Jinshi'nin sesindeki tonu adlandırmak zordu: sesi heyecanlı ve kederli geliyordu aynı anda. Maomao bir hışırtı duydu, Jinshi'nin kazdığı gibi bir şeyin içinden. Sonra kapıdaki aralıktan bir el uzandı. Maomao istemsizce bir adım geri çekildi. "Korkma," dedi Jinshi. "Sadece bunu sana vermek istiyorum."

Böyle söyleyerek, haçın üzerine bir kumaş demeti koydu. Maomao Merakla ona doğru uzandı ve parmakları Jinshi'ninkilere değdi. Bu sadece bir anlık bir şeydi; Jinshi'nin vücut ısını fark etmeye fırsat bulamadan elleri tekrar ayrılmıştı.

"Sonunda bunu sana verdiğimde sana söyleyeceğime dair kendime söz verdiğim bir şey var. O ayı safrasıyla başladığımı hatırlayacaksın," dedi Jinshi ciddiyetle.

Daha da meraklanan Maomao bohçayı açtı. İçinde birkaç sarı taş vardı.

"Bu bilginin başınıza bela açabileceğinin çok farkındayım. ama gerçeği bilmenizi istiyorum." Jinshi yumuşak ama inançlı bir şekilde konuştu.

Bunlar... Bunlar...

"İşte bu yüzden bu yolculukta bana eşlik etmeni istedim." Kelimeleri teker teker sıkarak söylüyor . Ama sağır kulaklara düştüler.

O...O...

"Öküz bezoarları!" Maomao bir sıçrayışla ağladı. Çok nadir ve çok değerli olan bu şey rüyalarına girmişti ve şimdi karşısındaydı. Gözleri yaşardı ve kalbi vahşi bir ritimle çarpmaya başladı. Nefesinin zorlaştığını hissetti.

Maomao kapıyı açtı. Tamamen gafil avlanan Jinshi geri çekildi.

"teşekkür ederim!" Maomao eğildi.

"Ah, evet, sonunda elime başardım! Kapıyı kapatma! Konuşmam bitmemişti..."

Ama Maomao kapıyı çarparak kapattı ve barı fırlattı. Kimsenin onu rahatsız etmesini istemiyordu. Değerli öküz mide taşlarına hayranlıkla bakarken küçük bir dönüş yaptı. Dudakları kıvrıldı
sıradışı şekil: *hoo hee hee!*

Kapıya vurulduğunu duyduğunu sandı, ama ses Bezoarlara kıyasla uzak, önemsiz. Onu o kadar mutlu etmişlerdi ki, Jinshi'nin o öğleden sonraki davranışlarını neredeyse bir esinti. Maomao'nun kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki başka hiçbir şey duyamıyordu. Yatağa girerken yanağını taşlara yasladı.

Bacaklarını umursamazca tekmeleyerek çarşafların arasında yuvarlandı ve parmağıyla bezoarları okşadı. Onlara bakmak bile bir ay boyunca dinlenmeden ve uyumadan çalışabilecek enerjiye sahip olduğunu hissettiriyordu. (Gerçi bu sadece bir histi, eğer bunu gerçekten yaparsa ölürdü).

Jinshi'nin hadım olup olmaması umurunda bile değildi. Hangisi olursa olsun -ya da Maomao'nun bu konuda söyleyecek bir şeyi yoktu. Ancak, böyle bir hediyeden etkilenmeyecek kadar da kararsız değildi. Eğer Jinshi köşeye sıkışırsa, sırrı ortaya çıkmak üzereyse, ona yardım etmek için elinden geleni yapacağına karar verdi:

Eğer o an gelirse.

...onu gerçek bir hadım yapacaktı.

Maomao'nun özel kararının yanı sıra Kapının sesi devam ediyordu ama kulaklarına sadece arka planda hafif bir davul sesi gibi geliyordu.

Onur konuğunun sağ salim dönmesiyle birlikte öğleden sonraki ziyafet kısa sürede dağıldı. Çeşitli yetkililer, şeffaf bir şekilde dalkavukluk yaparak ne kadar rahatladıklarını herkesin bilmesini sağladılar. Kimse birkaç saat öncesine kadar müstehcen şakalar ve bir saray kadınıyla biraz eğlenmek hakkında kıs kıs gülmek.

Gaoshun, Jinshi'nin bariz yorgunluğu konusunda endişeliydi ama şu anda bu konuda bir şey yapabilecek durumda olmadığını biliyordu. Hadım "Jinshi "nin hizmetkârı olan "Gaoshun "un onur konuğuna özel bir ilgi göstermesi için hiçbir neden yoktu. Ne de olsa Gaoshun sadece efendisinin yerine katılıyordu. Fazla ilgili davranırsa dikkat çekerd. Oğluna güvenmek zorundaydı.

Basen'in yardım gerekiyordu ama Basen'in iyi bir iş çıkaracağına gerçekten güvenilebilir miydi?

Lo-en resmen aklandığında, tüm bu olaydan dolayı ne kadar kızgın olduğunu belli etmedi, ama o bir basit bir kişiliğe sahipti. Şu anda, meşhur damağını temizleyecek bir ziyafetten oldukça memnundu. Kamuoyunda anlatılanlara göre Onur konuğu bir hevesle ziyafeti terk etmiş ve daha sonra başka bir sorun çıkmadan geri dönmüştü - ama büyük olasılıkla herkes bunun bir kurgu olduğunu anladı. Bir grup yetkili Bu arada ortadan kayboldu ve muhtemelen bir süre daha görülmeyecekti.

Bu yeni *feifa* hakkında onlardan bir tür bilgi almaları gerekiyordu. Bu bilginin nasıl elde edileceğine gelince, Gaoshun bunu bilmemeyi tercih ediyordu. Her neyse, yapması gereken işler vardı. Bu akşamki ziyafet gölde bir teknede düzenleniyordu. Bu gece Görünüşe göre sonsuz miktarda şarap ve muhteşem kadın kalabalığı, "bir şarap gölü ve bir et ormanı" hakkındaki eski sözden ilham almış gibiydi.

Ah, diye düşündü Gaoshun. O bir hadımdı, en azından gitti. Bir kadın tarafından kandırılmak üzere değildi ve buna izin verirse sonuçları korkunç olurdu. Onlara elini sürme arzusunu bastırmak için karısını, oğlu Basen'in annesini düşünmesi yeterliydi.

Oğlundan bahsetmişken, genç adam teknenin yığılıp kalmıştı; teknenin sallanmasından mı, şarabın miktarından mı, yoksa kadınların bol parfümünden mi hasta olduğunu söylemek zordu. Gaoshun içini çekti: Çocuğun önünde hâlâ uzun bir yol vardı.

Gaoşun'a yaklaşan bir başka konuk, "Bu bir hadım için son derece sıkıcı bir iş olmalı," dedi. Belli ki Gaoşun'un tek eğlencesinin şarabın tadına bakmak olduğunu fark etmişti. Teknedeki konuklara yaltaklanan kadınlar kendi oğlundan daha gençti. "Bu tek kelimeyle korkunç. İmparatoriçe'nin gazabına uğradıktan kısa bir süre sonra böyle bir şeyin olması!"

Şarap adamı çenesi düşük ve cesur biri haline getirmiş gibiydi. Sözleri alaycı bir ton taşıyordu.

Yine de doğruydı: Gaoshun bir zamanlar klan ismine sahipti.

Ama imparatoriçeyi kızdırmıştı. Olabilecek en ağır cezalardan birine çarptırıldı.

hadım edildi ve ardından sarayda hizmet etmeye zorlandı ve eski adını bırakıp kendisine "Gaoşun" demeye zorlandı.

Ancak bu ziyafette kendisine bir hadım olarak değil, Ma Hanedanı'nın bir üyesi davranıldı. Gaoshun'un şu anda işgal etmesi gereken pozisyon buydu.

"Bunların hepsi geçmişte kaldı," dedi Gaoshun. "Ayrıca, bu gece içerken bana eşlik edecek çok güzel bir ay var." Tüm söylediği buydu, sonra gökyüzüne baktı. Yarım ay gerçekten de güzeldi. Eğer gevezelik eden, böbürlenен erkekler ve çapkın kadınlar olmasaydı, bundan zevk bile alabilirdi.

"etmeliyim ki, muhteşem kızımız beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. haremağası katılamadı," dedi diğer adam. Elbette Jinshi-'den bahsediyordu ve kesinlikle o anda odasında iyileşmekte olan beyefendiden değil.

"Resmi olarak soğuk algınlığı var. Bu sefer maskeli beyefendi burada."

"Hah! Evet, sanırım böyle güzel bir yüz, eğer o da orada olsaydı kendi başına sorunlara yol açabilirdi."

Maskesini hiç çıkarmayan bu beyefendinin Çocukken yüzünde ciddi yanıklar oluşmuştu ve o zamandan beri nadiren insan içine çıkıyordu. Ve ne kadar sıcak olursa olsun, insanların görebileceği bir yerde maskesini asla çıkarmazdı.

"Durum ne olursa olsun, bu gece burada olmadığını görüyorum. Eminim yorgun olmalı."

Gaoshun, duygularının yüzüne yansımamasına özen göstererek, "Öyle görünüyor," dedi yumuşak bir sesle.

Akşam ziyafeti onur konuğu olmadan devam edecekti. Gaoşun şarabını suya döktü (*ploop ploop ploop*) ve dalgaların teknenin kenarına vuruşunu izledi. Diledi ki ziyafetin bir an önce bitmesini istiyordu. Biraz garip görünen tek kişi onur konuğu değildi. Başka bir üye de

Gaoshun'un partisi, onun refakatçisi olarak gelen genç kadın.

Sıradan bir genç bayanın önemli bir şahsiyetle birlikte hayatına kastedildi.

kendini oldukça korkmuş hissediyordu ama genç kadın bundan daha sert bir yapıya sahipti. Her neyse, biraz garip davranıyordu ama hayatı için korkan biri gibi de değildi. Onur konuğuna karşı her zaman nazikti (çok nazik olmasa da), ama şimdi ona karşı daha mesafeli görünüyordu.

O zaman ona söylemeyi başarmış mıydı?

Genç ve zeki bir kadındı; kendisi için ne anlama geldiği düşünüldüğünde, ona karşı böyle bir tavır takınması şaşırtıcı olmamalıydı. gelecek. Aslında değişim, onu uzun süredir tanımayan birinin gözünden kaçabilecek kadar inceydi. Onun için geçer .

Gelecekte onur konuğunun başına gelebilecekler düşünüldüğünde, ona haber vermek gerekliydi. Gaoshun genç kadın için üzülüyordu ama bu ona onu ne kadar faydalı bulduklarını da göstermeliydi. Birinin elinde ne kadar çok kart varsa

çirkinleşti, daha iyi oldu. Bırakın insanlar bu kartların kazanılma şeklinin bazen zalimlik gerektirdiğini söylesin. Bununla yaşayabilirdi.

"İmparator'un *kendisi* endişeleniyor olmalı. Ve şimdi tüm bunlar burada oldu..." Memur parmaklarını sakalında gezdirdi ve iç çekti. Kimin ne yaptığına dair zımni bir anlayış vardı. Bu konuyu açmak pek akıllıca değildi ama belki de öyleydi.

şarap konuşuyor. "Haleflik için sıradaki isim o olduğuna göre..."

Adam konuşurken pek de saygılı görünmüyordu. Ama onu kim suçlayabilirdi ki? İmparatorluğun küçük kardeşi neredeyse hiç ve ne zaman insan içine çıksa maske takardı. Kimse onu siyaset yapmaya uygun görmüyordu.

Ve bu avın onur konuğu İmparator'un küçük kardeşıydı.

Burada toplanan memurların birçoğu muhtemelen hastalıklı bir ilgiyle gelmiş, çok nadir görülen prensi görebilme şansının cazibesine kapılmıştı. Elbette onun gerçek yüzünü gördüklerinden ya da göreceklerinden değil. Hiç şüphesiz, konuğun hayatına kastedilmesi ışığında, şimdi gösterdikleri ilgiden pişmanlık duyuyorlardı. Onun yokluğuna rağmen ziyafetin tüm hızıyla devam ediyor olması

Herkes umutsuzluklarını gidermek için çaresizdi.

Birisi, tam olarak ne olduğunu tespit etme arzusu olduğundan şüpheleniyordu.

kraliyet varisinin nasıl bir insan olduğu. Ve şimdi, bu yetkili cevabın şu olduğuna karar vermişti: beceriksiz. Bu bariz aldatmacaya verilen tepkiler iki yönlü olma eğilimindeydi: ya biri

Tek açıklama yetersizlikti ya da biri daha fazla izlemeyi seçti. İlkinde karar kılması, bu yetkiliye hadım Gaoşun ile konuşmak için bir bahane verdi.

"Geçen yıl İmparatorluk Varisi'nin vefatından bu yana hiçbir cariyenin çocuğu olmadı mı?" diye sordu. Gaoshun asıl ilgilendiği şeyin bu olduğunu fark etti. Kim hamile kalmıştı, Hangi eş olduğu ve kız mı erkek mi doğurduğu saray siyasetinde sismik bir etki yaratabilirdi.

Gaoshun yavaşça başını salladı. "Hayır, ne yazık ki. Ama sayıda eş var ve eminim içlerinden biri er ya da geç hamile kalacaktır."

"Anlıyorum, anlıyorum. Böyle bir şey olursa..." Memur geminin ortasındaki çardağa baktı. Orada iri yarı bir saray görevlisi görölüyordu. Şenliklerinin ev sahibi Shishou. Konukların tadını mı çıkarıyordu yoksa etrafındaki herkesi mi düşünüyordu, bunu söylemek zordu.

Diğer yüksek eşlerin hiçbir akrabası yoktu. Bunun Shishou'nun avı olması çok mantıklıydı.

Diğer yetkili Gaoshun'u yalnız bıraktı, akşam için elma cilalama işi bitmişti. Gaoshun uzun bir iç geçirdi ve kendine biraz daha şarap doldurdu. Bir yudum içip, güzel kızın arkadaşlığının tadını çıkarırken bile Ay, onur konuğu Jinshi-daha doğrusu Ka Zuigetsu'nun o anda ne yaptığını merak etti.

Ka Zuigetsu.

Bu ülkede adında *ka*, çiçek karakterini barındırabilen insan sayısı sınırlıydı. Aslında, şu anda onlardan sadece iki tane vardı.

Biri bu ülkede gücün zirvesinde duran adamdı. Diğeri ise onun küçük kardeşiydi.

Author
Natsu Hyuuga

Illustration
Touko Shino

The Apothecary Diaries

3

"Spjiuhh,
whÊĈ*dÒes
th't\$WZ\$'OI

"It says:
dong chong
xia cao."

東蟲
下草

Maomao ta eō
—t ng swi lǎ
MîhÛtl'ē ìust.

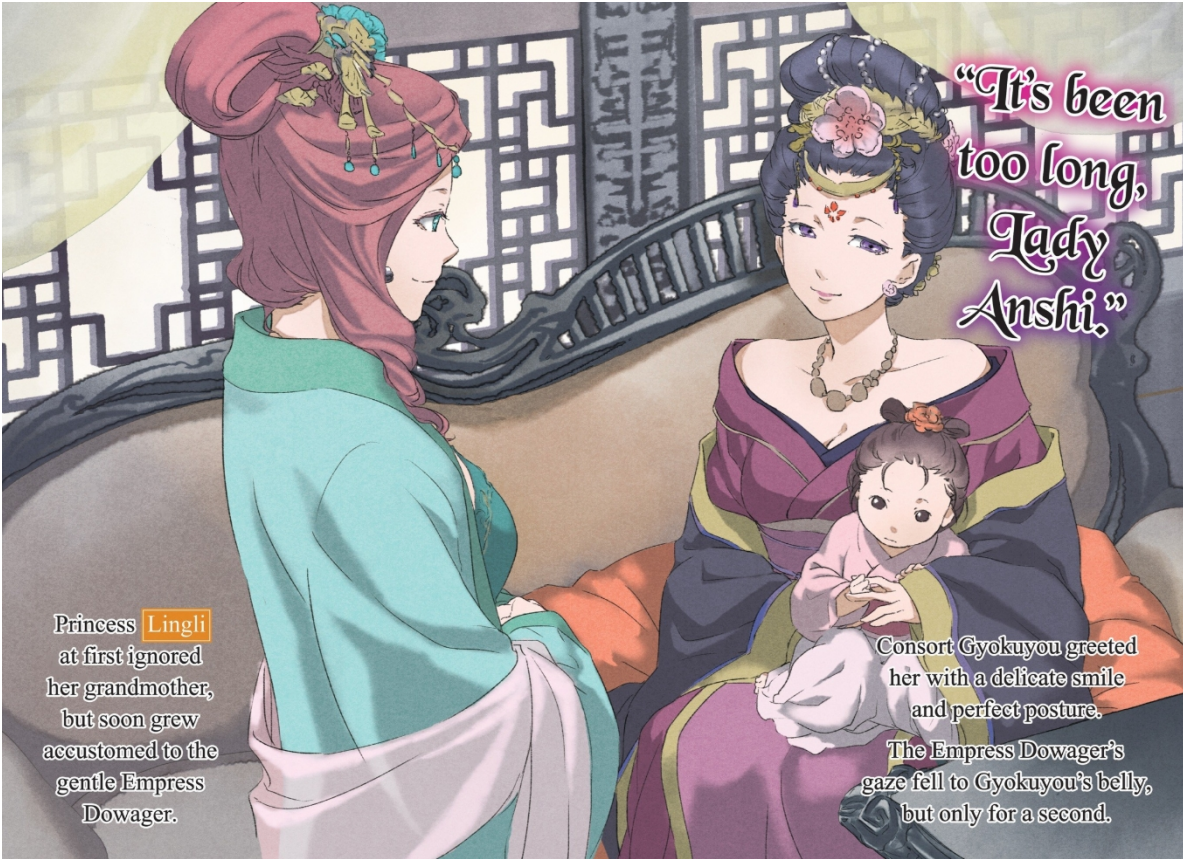

“This is a
story that
comes from
a country
far to the
east.”

Shisui slid the
cloth off her
head and held
her flame up
near her face.

Princess **Lingli**
at first ignored
her grandmother,
but soon grew
accustomed to the
gentle Empress
Dowager.

Consort Gyokuyou greeted
her with a delicate smile
and perfect posture.

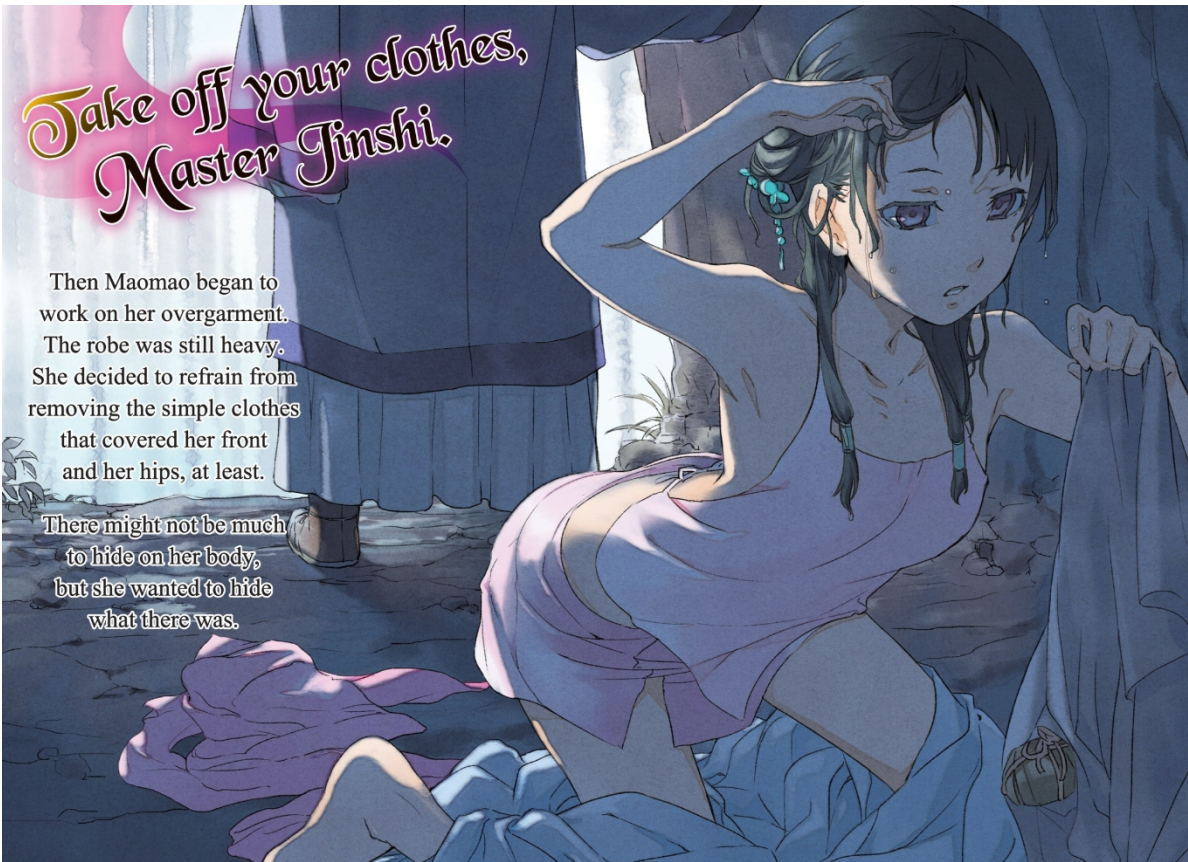
The Empress Dowager's
gaze fell to Gyokuyou's belly,
but only for a second.

*"It's been
too long,
Lady
Anshi."*

*Take off your clothes,
Master Jinshi.*

Then Maomao began to
work on her overgarment.
The robe was still heavy.
She decided to refrain from
removing the simple clothes
that covered her front
and her hips, at least.

There might not be much
to hide on her body,
but she wanted to hide
what there was.

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak için J-Novel Club'daki posta listemize kaydolun!

[Haber Bülteni](#)

Ve J-Novel Club yesi olarak en son bölümleri (bu serinin 4. Cildi gibi!) okuyabilirsiniz:

[J-Novel Kulüp yeliği](#)

Copy right

Eczacı Günlükleri: Cilt 3 by Natsu
Hyuuga
Touko Shino'nun illüstrasyonları

Çeviren: Kevin Steinbach Yayına
Hazırlayan: Sasha McGlynn

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Kusuriya No Hitorigoto
Telif Hakkı© Natsu Hyuuga 2015

Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak Japonya'da Shufunotomo Infos Co., Ltd. tarafından yayınlanmıştır. Shufunotomo Co., Ltd. aracılığıyla
Bu İngilizce baskı Shufunotomo Co., Ltd., Tokyo ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.
İngilizce çeviri© 2021 J-Novel Club LLC

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır.

J-Novel Club LLC
j-novel.club

Yayıncı web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir

yayıncıya ait olmayan.

E-kitap baskısı 1.0: Eylül 2021

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

